

பாடல்கள்

பாடல்நாடுசெய்யாமல்

நெய்தல் பாடல்கள்

(திறனாய்வும் பாடல்களும்)

டாக்டர் நா. செயற்கமன்

எம்.ஏ., எம்.லிட., பிஎச்.டி.,

விரிவுரையாளர்

தமிழியல் துறை

மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்

குமரன் பதிப்பகம்

'குமரகம்'

3/270, சதாசிவ நகர், வண்டியூர்,

மதுரை - 625020

நாராயணசாமி செயராமன்

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 1978

மூன்றாம் பதிப்பை வெளியீடு: 5

94057

விலை: ரூ. 10

Author: Dr. N. Jayaraman
Language: Tamil
Contents: Literary criticism and edition
Number of Copies: 1,000
Printed at: Arusaa Printers
12, North masi street
Madurai-1
Copyright: Dr. N. Jayaraman
Publisher: Mrs. Jalaja Jayaraman
Kumaran Pathippaham
Kumaraham
3/270, Sadasiva Nagar
Vandiyur, Madurai-625020
Date of Publication: April 1978

முன்னுரை

சங்க அகப்பாடல்களைத் திணையடிப்படையில் தொகுத்துக்காணும் முயற்சியில் உருவான இரண்டாவது நூல் 'நெய்தல் பாடல்கள்' ஆகும். முதலாவதாக வெளிவந்துள்ள 'முல்லைப் பாடல்களை' அடுத்து இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது.

இந்நூலின் முற்பகுதி நெய்தல் பாடல்களின் திறனாய்வாகவும் பிற்பகுதி நெய்தல் பாடல் தொகுப்பாகவும் அமைந்துள்ளது. கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு தவிர ஏனைய குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியமூன்று தொகை நூல்களில் நெய்தல் திணையாகக் கருதப்படும் பாடல்கள் புலவர் வரிசையில் தரப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் பணியில் ஊக்கமுடன் உழைக்க உறுதுணை புரியும் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் டாக்டர் முத்துச்சண்முகனார்க்கும்.

அச்சுப் பணியில் துணைபுரிந்த ஆய்வாளர் திரு. S. சிதம்பரத் திற்கும்.

நள்முறையில் அச்சிட்டுதலிய அருசா அச்சகத்தார்க்கும்.

அச்சிடப் பொருள்கடன் அளித்த கனரா வங்கியினருக்கும் எனது நன்றி உரிய.

மதுரை.

ஞா. செவ்வரமன்

10 - 3 - 1978

உள்ளே

1. நெய்தல் பற்றிய இலக்கியக் கோட்பாடு	-	1
2. நெய்தல் பாடல் பாடிய புலவர்கள்	-	3
3. பாடுபொருளும் கூற்றுக்களும்	-	17
4. நெய்தலும் பிற திணைகளும்	-	54
5. அகஇலக்கிய மாந்தர்	-	61
6. பின்புலம்	-	65
7. அணிநலம்	-	87
8. புராண மரபுக்கதை	-	114
9. பாடல்கள்	-	116

1. நெய்தல் பற்றிய இலக்கியக் கோட்பாடு

தொல்காப்பியர் அகப்பொருளை இரு விதமாக விளக்குகிறார். கைகோள் முறையில் களவியல், கற்பியல் செய்திகளை விளக்குகிறார். அகத்திணையியலில் எழுதிணைப் பாசூபாடுகளைக் கூறி அவற்றிற்குரிய நிலப்பின்னணியினை விளக்குகிறார்.

அவ்வாறு நான்குவித நிலப்பகுப்பினைக் கூறும் தொல்காப்பியர் நெய்தலை நான்காம் இடத்தில் வைத்துக் கூறுகிறார்.

‘வருணன் மேய பெருமணல் உலகம், என்பது தொல்காப்பியர் கூற்று. (தொல். 951)

உரிப் பொருளாக இரங்கலைக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். அதனை விளக்கும் நச்சினார்க்கினியர். ‘கடலும் கானலும் கழியும் காண்தொறும் இரங்கலும், தலைவன் எதிர்ப்பட்டு நீங்கிய வழி இரங்கலும், பொழுதும் புணர்துணைப்புள்ளும் கண்டு இரங்கலும் போல்வன இரங்கல். அக்கடல் முதலியனவும் தலைவன் நீங்குவனவும் எல்லாம் நிமித்தமாம்’ என்று விளக்குகிறார். (தொல். பொருள். 14) தலைவன் பிரியத் தலைவி வருந்துதல் என்பதே நெய்தலின் உரிப் பொருள் என இதனால் உணரலாம்.

நெய்தலுக்குரிய சிறுபொழுதைக் கூறும் போது எற்பாட்டினைக் கூறுவார்தொல்காப்பியர். ‘இனி வெஞ்சடர் வெப்பம் தீரத்தண்ணறும் சோலை தாழ்ந்து நீழல் செய்யவும் தண்பதம் பட்ட தெண்கழி மேய்ந்து பல்வேறு வகைப்பட்ட புள்ளெல்லாம் குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும், புன்னை முதலிய பூவின் நாற்றம் முன்றின்று கருற்றவும் நெடுந்திரை அழுவத்து நிலாக்கதிர் பரப்பவும் காதல் கைமிக்குக் கடற்கானும் காணற் கானும் நிறை கடந்து வேட்கை புலப்பட உரைத்தலின் ஆண்டுக் காமக் குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்கற் பொருள் சிறத்தலின் எற்பாடு நெய்தற்கு வந்தது’ என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்குவார்.

ஐந்திணைப் பாசூபாட்டிற்கும் களவு, கற்பு பாசூபாட்டிற்கும் இயைபினைக் காணமுடியவில்லை. இதனைக்களவில் அடக்குவதா கற்பில் அடக்குவதா எனத் தெளிவாகக் குறிப்புக்கள் இல்லை. கற்பியலில் ‘கிழவனை மகடுஉப் புலம்பு பெரிதாகலின் அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்’ என்று தலைவிக்குரிய கூற்றுக்களைவிளக்கும் போது தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். (தொல். பொருள். 1093) தலைவன் நெடுநாள் பிரிவின்போது காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியாக உள்ள தலைவியின்

கூற்றே இரங்கல் உரிப்பொருளுக்குரிய தெனலாம்.

சங்கப்பாடல்களில் நெய்தல் திணைக்குரியனவாக வகுக்கப்பட்டுள்ள பாடல்கள் அகப்பொருளின் பல்வேறு சூழல்களைப் பாடுவனவாக உள்ளன. களவுச் செய்திகளே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன.

நெய்தல்பாடல்களில் கற்புக்குரிய பாடல்களாக 41 பாடல்கள் [குறு. 9, 49, 349, நற். 35, 74, 127, 167, 270, 291, 315 அகம். 50, ஐங். 104, 131, 140, 143, 184, 188, 198, 151-160, 164, 165, 167, 169, 170] காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்றே ஒன்று தவிர ஏனையவை பரத்தமை தொடர்புடையனவாகக் கூறப்படும். ஆயின் அவைகளும் களவுக்குரிய பாடல்களாகவே கொள்ளுமாறு. எனவே நெய்தல் பாடல்கள் அனைத்தும் களவுப்பாடலாக உள்ளன எனலாம். நெய்தல்-திணை களவுச் செய்தியையே பாடும் என்னும் தமிழண்ணல் கூற்று குறிக்கத்தக்கது.

அங்ஙனமாயின் களவுச் செய்திகளைப்பாடும் குறிஞ்சிப் பாடல்களுக்கும் இவற்றுக்கும் உள்ள வேறுபாடு உணரத்தக்கதாம். களவுச்செய்திகளை மலைப்பின்னணியுடன் காட்டுவன குறிஞ்சிப்பாடல்கள் என்றும் கடற்கரைப்பின்னணியுடன் காட்டுவன நெய்தல் பாடல்கள் என்றும் கூறலாம்.

எனவே நெய்தல் என்ற திணைப்பிரிவு இரங்கல் என்ற உரிப்பொருளால் அமைந்தது என்பதைவிடக் கருப்பொருளில் அமைந்த பின்னணியால் அமைந்தது என்பதே பொருத்தமாக உள்ளது.

திணைக்குரிய பாடல்களை இரண்டாகப் பிரித்துக் காணலாம்.

I இரங்கல் உரிப்பொருளாகிய தலைவியின் பெருந்துயரைப் பாடுபவை.

II கடற்கரைப் பின்னணியோடு களவுச் செய்திகளைப் பாடுபவை.

உரிப்பொருள் மட்டும் உள்ள பாடல்களில் தலைவியின் பெருந்துயரம் சித்திரிக்கப் படுவதைக் காணலாம். கடற்கரைப் பின்புலம் காட்டப்படும் போது களவுச் செய்திகள் பலவும் பாடப்படக் காணலாம்.

2. நெய்தல் பாடல் பாடிய புலவர்கள்

- 1) அஞ்சில் ஆத்தையர் — குறு.294.
- 2) அண்டர்மகன் குறுவழுதியார் — அகம்.150, குறு.345
- 3) அம்முவனார் — அகம். 10, 140, 280, 370, 390 ஐங்.101-200 குறு-49, 125, 163, 303, 306, 318, 340, 351. 397, 401. நற்.4, 35, 138,275, 307, 315, 327, 395.
- 4) அல்லங்கீரனார் — நற்.245.
- 5) அறிவுடைநம்பி — குறு . 230. நற் . 15.
- 6) ஆரிய அரசன் யாழ்ப்பீரமதத்தன் — குறு.184.
- 7) ஆலம்பேரி சாத்தனார் — நற். 152, 303, 338.
- 8) இளநாகனார் — நற்.231.
- 9) இளந்திரையன் — நற்.94, 106.
- 10) இளம்பூதனார் — குறு.334.
- 11) இளம் போதியார் — நற்.72.
- 12) இள எயினனார் — நற்.263.
- 13) உலோச்சனார் — அகம். 20, 100, 190, 200, 210, 300, 330, 400. குறு. 175, 177, 205, 248. நற். 11, 38, 63, 74, 131, 149, 191, 273, 223, 249, 254, 278, 287, 311, 331, 354, 363, 372, 398.
- 14) எழுஉப் பன்றி நாகன் குமரனார். அகம்.240.
- 15) ஐயூர் முடவனார் — குறு.123.
- 16) ஓத ஞானி. குறு.227.
- 17) ஓரம் போகியார். குறு.122,
- 18) ஓளவையார். குறு.102, 200. நற்.187, 295
- 19) கடுவன் மள்ளனார். அகம்.70.
- 20) கணக்காயன் தத்தனார். குறு.304.

- 21) கண்ணம் புல்லனார். நற்.159.
 22) கதப்பிள்ளை. நற்,135.
 23) கபிலர். குறு.246; நற்.267, 291.
 24) கயமனார். குறு.9.
 25) கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார். அகம்.180.
 26) கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார். அகம். 50.
 27) கல்பொருசிறு நுரையார். குறு. 290
 28) கல்லாடனார். குறு. 269.
 29) கலைமகன். குறு. 324.
 30) காமம் சேர் குளத்தார். குறு. 4.
 31) கிடங்கில் காவிதிக் கீரங்கண்ணனார். நற். 218.
 32) கீரங்கீரனார். நற். 78.
 33) குடவாயில் கீரத்தனார். அகம். 60 நற். 27
 34) குமுழினூழலார்நப்பசலையார். அகம். 160
 35) குன்றியனார். அகம். 40.
     குறு. 51, 117.
     நற். 117, 239.
- 36) கூடலூர்கிழார். குறு 166.
 37) கொல்லன்அழிசி. குறு. 145.
 38) கோக்குளமுற்றனார். நற். 96.
 39) கோட்டியூர் நல்லந்தையார். நற். 211.
 40) சாகலாசனார். அகம். 270.
 41) சாத்தனார். குறு. 349
 42) சிறைக்குடி ஆந்தையார். குறு. 57.
 43) சீத்தலைச்சாத்தனார். அகம். 320, நற் 127.
 44) செய்திவள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தன். குறு. .228.
 45) செல்லூர்கிழார் மகனார் பெரும்பூதன் கொற்றனார். அகம், 250
 46) சேந்தங்கண்ணனார், அகம். 350, நற் 54.
 47) சேந்தன் பூதனார், குறு. 226.
 48) சேந்தன்கீரனார். குறு. 311.
 49) தாமோதரனார். குறு. 92.
 50) தாயங்கண்ணனார். நற். 219.
 51) தும்பிசேர் கீரனார். குறு. 316, 320.
 52) தேரதரன். குறு. 195.
 53) தேவனார். நற். 227.
 54) நக்கண்ணையார். நற். 19, 87.

- 55) நக்கீரர். அகம். 120, 290, 310, 340.
நற். 31, 258, 358.
- 56) நம்பிகுட்டுவன். குறு. 109. 243.
நற். 145, 345.
- 57) நரிவெருஉத்தலையார். குறு, 5. 236.
- 58) நல்லந்துவன். நெய்தல் கலி,
- 59) நல்வேட்டனார். குறு. 341, நற். 349.
- 60) நன்னுகையார். குறு. 118, 172, 197, 325.
- 61) நிகண்டன் கலைக்கோட்டுத் தண்டனார். நற். 382
- 62) நெய்தல் கார்க்கியார். குறு. 55, 212
- 63) நெய்தல்தத்தனார். நற். 49. 130
- 64) படுமரத்து மோசிகொற்றனார். குறு. 376
- 65) பதுமனார். குறு. 6
- 66) பரணர். குறு. 128, 328
- 67) பராயனார். நற். 155
- 68) பிசிராந்தையா. நற். 91
- 69) பெருங்கண்ணனார். குறு. 310
- 70) பெரும்பாக்கன். குறு. 296
- 71) பேரிசாத்தனார். நற். 67, 199, 299, 323, 378
- 72) பொதும்பில் கிழார் மகனார் வெண்கண்ணியார் — நற். 375
- 73) பொன்னுகனார் - குறு. 114
- 74) போந்தைப்பசலையார். அகம். 110
- 75) மதுரை அறுவை வாணிகன் இள வேட்டனார். அகம். 230
- 76) மதுரை ஓலைக்கடையத்தார் நல்வெள்ளையார். நற். 369
- 77) மதுரைக் கண்ணத்தனார். அகம். 360
- 78) மதுரைக் கள்ளில் கடையத்தன் வெண்ணுகனார். அகம். 170
- 79) மதுரைச் சுள்ளம்போதனார். நற். 215
- 80) மதுரை மருதங் கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார். நற். 388
- 81) மருங்கூர் கிழார் பெருங்கண்ணனார். அகம். 80
- 82) மருதன் இளநாகனார். அகம். 90, 220, 380 நற். 283, 392
- 83) மாங்குடி மருதனார். நற். 123
- 84) மாலை மாறன். குறு. 245
- 85) முக்கல் ஆசான் நல்வெள்ளையார். நற். 272
- 86) முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன். அகம். 30
- 87) முது கூத்தனார். நற். 58
- 88) மோசிகண்ணத்தனார். நற். 124.

- 89) மோசிகீரனார். நற். 342.
 90) மோசிக்கரையனார். அகம். 260.
 91) வாயிலான் தேவன். குறு. 103.
 92) வினைத்தொழில் சோகீரனார். நற். 319.
 93) வெண்கண்ணனார். அகம். 130.
 94) வெண்பூதியார். குறு. 97, 219.
 95) வெண்மணிப்பூதி. குறு. 299.
 96) வெள்ளியந்தின்னனார். நற். 101.
 97) வெள்ளி வீதியார். குறு. 386, நற். 335, 348.
 98) வெள்ளைக்குடி நாகனார். நற். 196.

ஆசிரியர் பெயரில்லாப் பாடல்கள்

குறு 313, 326, 381.

நற். 45, 111, 132, 163, 167, 172, 175, 178, 183, 195, 207,
 235, 385

அம்முவனார்

நெய்தல் திணையில் நிறையப் பாடல்கள் பாடியவர் அம்முவனாரே. இவர் 123 நெய்தல் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவர் பாலைத்திணையில் மூன்றும் (அகம் 35, நற். 76, 397) குறிஞ்சியில் ஒன்றும் (குறு. 327) பாடியுள்ளார்.

உமணர் காதல் மடமகள் 'நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு' என விலைகூறி வருகிறாள். மனையில் உள்ள நாய் குரைக்கிறது. அஞ்சிய அவளது தோற்றம் தலைவனது நெஞ்சில் நின்று துயர் செய்வதை ஒரு பாடலில் அழகுறக் காட்டுகிறார். (அகம்.140)

அதே போலஉப்பு விற்று வருகிறாள் ஒரு பெண். தலைவி தனக்குக் கிடைக்க மாட்டாளா என்று ஏங்கும் தலைவன் 'நாம் தலைவியின் தந்தை' யுடன் உப்பு விளைவித்தும், கடலில் புணையொடு புகுந்தும் பணிந்து உதவி செய்தால் தலைவியை நமக்கு அளிப்பானோ' என்று எண்ணுகிறான் (அகம். 280)

பெண்ணே! நின் மெய்வாழ் உப்பின் விலை எய்யாம்' என்று தலைவன் தடுத்து நிறுத்திக் கேட்டான். 'எம்மைத் தடுக்கும் நீர் யார்?' என்று சிரித்துக்கொண்டே சென்று விட்டான். அவளை எண்ணி வாடுகிறான் ஒரு தலைவன். (அகம். 390)

ஒரு தலைவி, 'இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும் நீயாகியர் எம் கணவனை. யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேரீபவளே' என்று தலைவனிடம் கூறுவதாக ஒரு பாடல் பாடுகிறார். (குறு. 49) பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனிடம் கூறுவதாகக் குறிப்பு உளது. ஆயின் அவ்வாறு கொள்ளாமல் பொதுவாகக் கூறுவதாகவே கொள்ளலாம்.

'தாய் உடன்று அலைக்கும் காலையும் வாய்விட்டு அன்னாய் என்னும் குழவி போல இன்னா செய்யினும் இனிது தலையளிப்பனும் உன்வரைப் பினள் என் தோழி' என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுவது சிறப்பாக உளது. (குறு. 397)

'சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சவல் சாவில் பிறப்புப் பிறிதாருவதாயின் மறக்குவென் கொல் என் காதலன் எனவே' என்று தலைவி பேசுவது குறிக்கத்தக்கது. (நற். 397)

கடற்கரைக் காட்சிகள் பலவற்றை இவர் பாடல்களில் காணலாம். 'நாவல்கனியை வண்டெனக் கருதித் தும்பி சுற்றுகிறது. அந்தவண்டினை நாவல் கனியெனப் பற்றுகிறது அலவன். அலவனால் பிடிக்கப்பட்ட வண்டு ஒலிக்கிறது. அவ்வொலி கேட்ட நாரை அலவன் அருகே சென்று அலவனை விடுவிக்கும்' என்று மரந்தையின் கடற்கரைக் காட்சியை வருணிக்கிறார். (நற். 35)

தொண்டி, (அகம். 10; ஐங் 171 - 180) மரந்தை (நற். 35, 395) ஆகிய ஊர்களைப் பற்றிக் குறித்துள்ளார்.

கிழவற்கு உரைத்த பத்துள் இவர் பாடியுள்ள பத்துப்பாடல்கள் பரத்தமைக்குரியனவாகக் கூறப்படும். ஒரு பெண்ணின் பேதைமைப் பண்பை விளக்குவனவாக அப்பாடல்கள் உள. இது போன்ற அமைப்புடைய பாடல்கள் வேறிடத்துக் காண்பதரிது.

உலோச்சனார்

உலோச்சனார் பாடிய 35 பாடல்களில் 31 பாடல்கள் நெய்தலைச் சார்ந்தவை. மூன்றுபுறப்பாடல்களும் (புறம். 258, 274, 377) ஒரு குறிஞ்சித்திணைப்பாடலும் (நற். 64) இவர் பாடியுள்ளார்.

'சிலரும் பலரும் கண் கண் நோக்கி முக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி மறுகில் பெண்டிர் அம்பல்' தூற்றும் செய்தியை அழகுற வர்ணிக்கிறார். (நற். 149)

இவருடைய பாடல்களில் அலர் பற்றிய செய்தி 12 பாடல்களிலும் (அகம். 20, 100, 190, 400, குறு. 175, நற். 138, 149, 203, 223, 249, 354) தலைவன் தேரில் வந்து செல்லும் செய்தி 14 பாடல்களிலும் (அகம் 20, 190, 200, 210, 300, 330, 400, குறு. 205, நற். 11, 38, 63, 191, 203, 249, 311) குறிக்கப்படுகின்றன.

இவருடைய பாடல்களனைத்திலும் கடற்கரைப்பின்னணி அழகுறக் காட்டப்படுகிறது.

இரண்டு பாடல்கள் (நற். 74,131) தவிர ஏனையவை களவுச்செய்தி களையே பாடுகின்றன. அந்த இரு பாடல்களையும் களவென்றே கொள்ளுமாறு பாடல்கள் உள.

பெரியன் பொறையாறு (நற்.131) பெரியன் புறந்தை (அகம்100) பற்றிய குறிப்பினை உவமையாகப் பயன்படுத்துகிறார். ஒரே பாடலில் இரும்பு, நீலம், வெள்ளி, பொன் ஆகியவற்றை நிரலே உவமை கூறுவது குறிக்கத்தக்கது. (நற். 249) உவமையை அடுக்கிக் கூறும் நிலையை மற்றொரு பாடலிலும் காணலாம் (அகம். 400)

பெருந்தகை மறவன் போல (நற். 287) 'பாசறையாளை அணி முகத்தசைத்த ஓடை ஒண் சுடர் ஒப்ப (அகம். 100) என்று போர்க்களச் செயல்கள் ஈரிடத்தே உவமையாக வருகின்றன.

ஊரை மையமாக வைத்துப் பேசும் நிலையை இவரது பாடல்கள் பலவற்றில் காண்கிறோம்.

'அம்பல் வாய்த்த ... எம் அழுங்கல் ஊரே' (அகம். 100)

'தம்பதி மறக்கும் பண்பின் எம்பதி

வந்தனை சென்மோ, (அகம். 200)

'நம் முதூர் நன்றே (நற்.311)

'இனிதே தெய்யாம் முனிவில் ஊரே' (நற். 331)

'புதுவதா என்(று) ... நம் அழுங்கல் ஊரே' (அகம்.400)

'இனையல் என்னும் என்ப .. அழிநல் ஊரே'' (நற். 372)

'புலம்பா கின்றே எம் அழுங்கல் ஊரே' (நற். 38)

'அழுங்கல் ஊரோ அறனின்று' (நற். 63)

'அலர் சுமந்(து) ஒழிக இவ் அழுங்கல் ஊரே' (நற். 149)

'அலர் எழுந் தன்றிவ் ஊரே' (நற். 191)

'உயவுப்புணர்ந் தன்றிவ் அழுங்கல் ஊரே' (நற். 203)

'பெண்டிரும் உடைத்திவ் அம்பல் ஊரே' (நற். 223)

நூல்கள் :

சங்கப்பெரும் புலவரான நக்கீரர் நெய்தல் திணையில் பாடியனவாக எழுபாடல்கள் உள, (அகம்.120, 290, 310, 340; நற். 31, 258,358)

'பல்கதிர் ஞாயிறு கல் சேர்ந்தது. தலைவி அழத்தொடங்கினளே. அதனால் எம் பெருங்கழி நாட்டிற்குச் சேந்தனை செலின் சிதைகுவுதுண்டோ' எனத்தோழி தலைவனிடம் கூறுவதாக ஒரு பாடல்உளது. (அகம். 120)

'பெருநீர்ச் சேர்ப்பன் மணவா முன்னும் பொன்னேர் வண்ணம் கொண்ட என் கண்ணே' (அகம்.290) என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது.

'நீயும் தொழுதகுமெய்யை. இவளும் நின் மாட்டுப் பெரும் பேதுற்றனள். தரயுடை நெடுநகர்த் தமர் பாராட்டக் காதலின் வளர்ந்த மாதராகலின் பெருமடம் உடையரோ சிறிதே. அதனால் இன்று இவண் விரும்பாதீமோ. கூஉம் கண்ணஃதே எம்சிறுநல் ஊரே' (அகம்.310) என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுகிறாள். அதேபோலத் தலைவனைத் தம் ஊர்க்கு வந்து தங்க அழைப்பதாக மற்றொரு பாடல்உளது(அகம்.340)

'உரவு நீர்ச் சேர்ப்பனொடு மணவாலுங்கே ஞாமல் துறையுமாநீ இனிதே. யானும் இனையேன்' (நற்.31) என்று தலைவி பேசுகிறாள். இற்செறிப்பை விளக்குவதாக ஒரு பாடலும், (நற். 258) பிரிவுத்துயரைப் பேசுவதாக ஒரு பாடலும் உள. (நற்.358)

'மருங்கூர்ப்பட்டினத்தன்ன இவள்' (நற். 258) என்றும்,

'பசும்பூண்வழுதி மருங்கை அன்ன என்' (நற்.358) என்றும் உவமைகூறும் பட்டின வருணனையில் கடற்கரைக் காட்சிகளைக் கூறுகின்றன. பாடுபொருளாகச் செறிப்பறிவுறீஇயதும், தோழி வற்புறுத்துவதும் உள்ளன. உவமையில் உள்ள வருணனைகளைக் கொண்டே நெய்தல் என இப்பாடல்களை வகுத்துள்ளனர்.

ஏனைய பாடல்களில் தலைவன் ஊர் வருணனைகளாகவே கடற்கரைச் செய்திகள் உள்ளன.

'இரை தேடிச் சென்ற சேவல் சிறூர் வலையில் பட மாலவரைஇரை உண்ணாது பிள்ளை தழுவி நாரை ஒய்யெனப் பெண்ணை அன்புற நரலும், அவலக்காட்சியை ஒரு பாடலில் காட்டுகிறார் நக்கீரர். (அகம்.290)

குட்டுவன் தொண்டி, (அகம் 290) திரையன்பவத்திரி (அகம். 310) ஆகியவை உவமைகளாக இப்பாடல்களில் வரக் காணலாம்.

குன்றியனார்

இவர் பாடிய மொத்தப் பாடல்கள் பத்து (அகம். 40, 41, குறு. 50, 51, 117, 238, 301, 336, நற். 117, 239). அவற்றுள் நெய்தலுக்குரியவை ஐந்து. (அகம். 40, குறு. 51, 117, நற். 117, 239).

தலைவியினது பிரிவுத்துயரையும் தோழி தேற்றுவதையுமே இவர் இப்பாடல்களில் பாடுகிறார்.

கடற்கரை வருணனை ஐந்து பாடல்களிலும் காணப்படுகிறது. மாலை வருணனை ஒரு பாடலில் உளது (நற் 117)

முண்டக மலர் நூலறுந்த முத்துப் போல் உதிரும் காட்சி, (குறு. 51) கொக்கைக் கண்டஞ்சி ஓடி ஒளியும் நண்டின் செயல் (குறு. 117) ஆகியவை சிறப்புறச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவர் பாடிய பிற பாடல்களில் சில வருணனையை நோக்கி நெய்தல் எனக் கொள்ளுமாறமைந்துள்ளது. ஒரு பாடலில் ஞாழல் மருதொடு பரவியதுறை என வந்துள்ளது. ஞாழல் நெய்தல் திணைக்குரியது. ஆயின் மருதமலர் குறிக்கப்படுவதால் மருதத்திணை எனக் கொண்டு துறை எழுதிச் சேர்த்துள்ளனர். (குறு 50)

'தொண்டியன்ன என் நலம் தந்து சென்மோ' (குறு: 238) என்று கூறும் போது நெல் பற்றிய குறிப்பு வருகிறது. தொண்டி கடற்கரைப் பட்டினமாக இருந்த போதும் நெல் என்று வந்ததால் மருதம் எனக் கொண்டு சேர்த்துள்ளனர்.

பனைமரத்தில் அன்றில் பறவை அகவும் வருணனை உடைய பாடல் பிரிவுத்துயரைக் காட்டுகிறது. இது போன்ற பாடல் பிறவிடத்து நெய்தல் எனச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆயின் இவ்வுருக் குறிஞ்சி என வகுக்கப்பட்டுள்ளது. நெய்தலாகக் கொள்ளலாம். அது போன்றே மற்றொரு பாடலும் குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருள் எதுவுமில்லை. களவுச் செய்தியைக் கூறுகிறது. 'இருங்கழி நெய்தல்' உவமையாக வருகிறது. வேறிடங்களில் உவமையை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு திணை வகுத்துள்ள போதும் இப்பாடலை அங்ஙனம் கொள்ளாமல் குறிஞ்சி என்றே கொண்டுள்ளார்.

நம்பி குட்டுவன்

இவர் பாடிய ஐந்து பாடல்களும் (குறு. 109, 243, நற். 145, 239, 345) ஒன்று (நற். 236) குறிஞ்சி, ஏனையவை நெய்தல்.

நான்கு நெய்தல் பாடல்களும் தோழி அல்லது தலைவி கூற்றாக அமைந்து ிரிவுத் துயரப் பேசுகின்றன. கடற்கரைப் பின்னணி இப்பாடல்களில் காட்டப்படுகின்றது.

மருதன் இளநாகனார்

இவர் பாடியவை 79 பாடல்கள். புறப்பாடல்கள் 5. மருதக்கலியை இவர் பாடினார் என்பர். இவர் ஐந்திணைகளிலும் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய நெய்தல் பாடல்கள் 4 (அகம் 90, 220, 380, நற். 283).

தலைவனுக்கு இற்செறிப்புச் செய்தியைத் தோழி கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது. "சில்செவித்தாகிய புணர்ச்சி அலரெழு இவ்வயின் செறித்தமை அறியாது தெருமரல் உள்ளமொடு வருந்தும் நின்வயின் நீங்குக என்றியான் யாங்கனம் மொழிகோ" என்று தோழி கூறுகிறாள் (அகம். 90).

மற்றொரு பாடலில் காதல் காட்சி சிறப்புறச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. நாவல்களியை நண்டொன்று எடுத்துச் சென்று வீழ்துணைக்குக்கொடுக்கும் காட்சியைக் காட்டி 'நற்பாற்று இது' என நினைந்த நெஞ்சமொடு நெடிது பெயர்ந்தான். இன்றும் இதோ அவன் தேர் தோன்றுகிறது. நாம் எதிர் கொள்ளாம் ஆயின் தானது துணிவன் போலாம். மணல் மூன்றில் மறைகோ தோழி' என்று தோழி தலைவியிடம் கூறுகிறாள். (அகம். 380)

தலைவனிடம், 'நின் சொல் நயந்தோர்க்கு தொல்கவின் தொலைய இன்னை ஆகுதல் தகுமோ' என்று கூறி வரைவு கடைவுவதாக ஒரு பாடலுளது. (நற். 283)

கண் போன்ற நெய்தல், ஏழுற விளங்கிய சுடரினும் வாய்மை சான்ற, (நற். 283), வேள்வித் தூண்போல, (அகம். 220), ஊணூர் ஆங்கண் இரும்புள் போல (அகம். 220), மூத்தோரன்ன வெண்தலைப்புணரி (அகம். 90) போன்ற உவமைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

கோசர் (அகம். 90) ஊணூர் சாய்க்கானம் (அகம். 220) பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளும், நெடியோன் வேள்வி பற்றிய புராணச் செய்தியும் (அகம். 220) இவர் பாடலில் உள.

பேரிசாத்தனார்

இவர் பாடிய 19 பாடல்களில் புறப்பொருளைப் பற்றியவை 2.

நெய்தல் பாடல்கள் 5. (நற். 67, 199, 299, 323, 378.)

தோழி கூற்றாக 4 பாடல்களும் தலைவிகூற்றாக ஒரு பாடலும் உள. பரதவர் வாழ்க்கைப் பின்னணி அனைத்துப் பாடல்களிலும் காட்டப் படுகிறது.

வில்எறி பஞ்சிபோல மல்குதிரை (நற். 299) பழம்புண் உறுநரின் பரவையின் ஆலும் (நற் 378) என்று கடல் வருணனை காணப்படுகிறது.

கடல் பின்னணி காட்டுகின்ற ஒரு பாடல் (குறு. 81) குறிஞ்சி என வகுக்கப்பட்டுள்ளது; ஆயின் நெய்தல் எனலாம்.

நுன்னகையார்

இவர் பாடிய 8 பாடல்களில் 4 நெய்தல் பாடல்கள் எனக்கூறப்படும். ஆயின் நெய்தலுக்குரிய கருப்பொருள் வருணனை மூன்று பாடல்களில் இல்லை. பொழுது கண்டும் கூதிர்கண்டும் தலைவிகொள்ளும் துயக்கூறப்படுவது நோக்கி நெய்தல் எனக் கூறினர் போலும் 'கருங்கல் வெண் குருகுமேயும் பெருங்குளம்' என்ற உவமையை வைத்து ஒரு பாடல் நெய்தல் எனப்படுகிறது. அங்கும் கடற்கரை குறிக்கப்படாமை குறிக்கத்தக்கது (நற். 325). இவர் பாடல்களை நெய்தலுக்குரியவை என்பதை விடப் பாலைக்குரியவை எனல் பொருந்தும்.

ஒளவையார்

இவர் பாடிய 60 பாடல்களில் 26 பாடல்கள் அகப்பொருள் பாடல்களாம்.

4 பாடல்கள் நெய்தலுக்குரியன (குறு. 102, 200, நற். 187, 295)

இ 4 பாடல்களில் நெய்தலுக்குரிய கருப்பொருள் வருணனை காணப்படவில்லை (குறு. 102, 200). தலைவியின் வருத்தம் இப்பாடல்களில் கூறப்படுகிறது. ஒரு பாடல் முல்லைக்குரியதாக அமைந்துள்ளது (குறு. -300)

பகலில் தலைவனைச் சந்தித்த தலைவிகூற்றாக ஒரு பாடலும் இம்செறிப்பை உரைக்கும் தோழி கூற்றாக ஒரு பாடலும் அமைந்துள்ளன.

கடற்கரை வருணனை இவர் பாடல்களில் காணப்படவில்லை.

சாடியன்ன (நற். 295) என்று ஊர் உவமை ஒரு பாடலில் அமைந்துள்ளது.

ஏவள்ளிவீதியார்

இவர் 13 அகப்பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவர் பாடல்கள் பெரும்பாலும் தலைவனைப்பிரிந்த தலைவியின் துயர் நிலையைச் சித்திரிப்பனவாக உள்ளன. இவர் தனது காதலனை இழந்து தவித்ததாக உள்ள வரலாற்றுக்குறிப்பினை நோக்கும் போது இப்பாடல்களில் உள்ள உணர்ச்சிகளனைத்தும் இவரது சொந்த உணர்ச்சிகளே என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. 'இடைச்சுரத்துச் செவிலித்தாய் கையற்றுச் சொல்லியதாக (குறு. 44) உள்ள பாடல்கூட இவரது-தலைவியது கூற்றாகவே கொள்ளலாம்.

நெய்தலுக்குரியனவாக (குறு.386, நற்.335,348) மூன்று பாடல்கள் உள்ளன. தலைவியின் பிரிவுத் துயரைக் கடற்கரைப் பின்னணியுடன் இவை காட்டுகின்றன.

வெள்ளாங்குருகைத் தூது விடுவதாக ஒரு பாடல் உள்ளது. அப்பாடலில் 'கழனிநல்லூர் மகிழ்நர்க்கு' என்று இருப்பதால் அதனை மருதம் என வகுத்துள்ளனர். (நற்.70)

ஆலம்பேரி சாத்தனார்

இவரது எட்டுப் பாடல்களில் மூன்று (நற்.152, 303, 338.) நெய்தலுக்குரியன.

அன்றில் பற்றி மூன்று பாடல்களிலும் குறிக்கிறார். கடற்கரை வருணனை இரு பாடல்களில் காட்டப்படுகிறது. மடல் வலித்த தலைவன் கூற்றாக ஒரு பாடலும் தலைவி கூற்றாக இரு பாடலும் உள்ளன.

கபிலர்

சங்கப் பாடல்களில் முதலிடம் வகிக்கும் கபிலர் மூன்று நெய்தல் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். (குறு.246 நற்.267, 291.)

இரைதேடும் சிறுவெண் காக்கை(குறு246), தினைதுழவும் மகளிர்-போல் ஞாமல் மலரை வரிக்கும் நண்டு (நற்.267), மணல் குன்றில் அரசரது படைவீரர் போல் வீற்றிருக்கும் குருகு (நற்.291), ஆகியவை நன்கு வருணிக்கப்படுகின்றன.

தலைவன் சிறைப்புறமாக இருக்கத் தோழி, தலைவி கூற்றுக்களாக இரு பாடல்கள் உள்ளன. ஒரு பாடலில் தலைவி நலன் இழந்த நிலையைத் தலைவனிடம் கூறும்படி பாணனிடம் தோழி கூறுவதாக உள்ளது. (நற். 291) பாணன் என்றதும் பரத்தமை என்று கருதித் துறைக் குறிப்பு

எழுதியுள்ளமை பொருந்தாது. களவு எனக் கொளவே பொருந்தும்.

காரியைப் பற்றி ஒரு பாடலில் குறிக்கிறார். (நற்.291)

அண்டர்மகன் குறுவழுதியார் இரு பாடல்கள் (அகம்.150, குறு.

345) பாடியுள்ளார். இச் செறிப்பை உரைப்பதாக ஒரு பாடலும் தம்-
மூர் வந்து தங்கிச் செல்லும்படி கூறுவதாக ஒரு பாடலும் உள. கடற்-
கரைப் பின்னணி இவ்விரு பாடல்களிலும் காட்டப்படுகிறது.

அறிவுடை நம்பி பாடிய மூன்று அகப்பாடல்களில் இரண்டு நெய்-
தலுக்குரியன. (குறு.230, நற்.15) ஒரு பாடலில் மூன்று உவமைகளைப்
பயன்படுத்துகிறார், (நற்.15) சுரு வழங்கும் கடலும், ஊதை தூற்றும்
உரவு நீரும் காட்டப்படுகின்றன.

இளந்திரையன் பாடிய 4 பாடல்களில் இரண்டு (நற். 94, 106)
நெய்தலுக்குரியன. ஒன்று தலைவி தன்கைக்களைக் காதலைக் கூறுவ-
தாகவும் (நற். 94), மற்றொன்று மீளும் தலைவன் தேர்ப் பாகனிடம்
கூறுவதாகவும் (நற்.106) உள. இரண்டிலும் கடற்கரைப் பின்னணி
காட்டப்படுகிறது.

குடவாயில் கீரத்தனார் இரு பாடல்கள் (அகம்.60, நற்-27) நெய்-
தல் திணையில் பாடியுள்ளார். செறிப்பறிவுறுப்பதாக இரு பாடலும்
உள. ஒரு பாடலில் தொண்டியும், குடந்தை வைத்த நிதியும் உவமை
கூறப்படுகின்றன. கடற்கரை வருணனை இரு பாடல்களிலும் அமைந்-
துளது

சீத்தலைச் சாத்தனார் பாடிய இரு நெய்தல் பாடல்களுள் (அகம்:
320, நற்: 127) ஒன்று பசுற்சுறிக்கண் தலைமகனிடம் தோழி கூறுவ-
தாக உளது. மற்றொன்று பாணனிடம் பேசுவதாக உளது. பாணன்
என்றதும் வாயில் மறுத்ததாகத் துறை கூறியுள்ளனர். ஆயின்களவாக
அப்பாடலைக் கொள்வதே பொருத்தம். (நற். 127)

தும்பிசேர் கீரனார் பாடல்கள் (குறு. 316, 320) இரண்டும் தலைவி
கூற்று உள. கடற்கரை வருணனை இரு பாடல்களிலும் காணப்படு-
கிறது. ஒரு பாடலில் அவர் தூற்றல் குறிக்கப்படுகிறது.

நக்கண்ணையார் பாடிய மூன்று அகப்பாடல்களில் இரண்டு நெய்-
தற்குரியன. (நற்: 19, 87) ஒரு பாடல் தலைவியின் துயரைத் தோழி
கூறுவதாகவும் மற்றொரு பாடல் தலைவி கூற்றுக்கவும் உள. ஒரு பாடலில்

ஐந்து உவமைகள் நிரலே அமைந்துள (நற்: 19). மற்றொரு பாடலில் வாவல் நெய்லிக்குக் கனவு கண்ட நிலை உவமை கூறப்படுகிறது. (நற். 87) கடற்கரை வருணனை இரண்டிலும் உளது.

நரிவெருஉத்தலையார் பாடிய இரு அகப்பாடல்களும் நெய்தல் பாடல்கள். (குறு. 5, 236). தலைநீயின் கூற்றாக ஒரு பாடலும் தோழியின் கூற்றாக ஒரு பாடலும் உள. கடற்கரை வருணனை இரு பாடல்களிலும் உளது.

நல்வேட்டனார் பாடிய ஐந்து பாடல்களில் இரண்டு நெய்தலுக்குரியன. (குறு:341, நற்:349) ஒரு பாடலில் (குறு:341)கடற்கரைப் பின்னணி காட்டப்படவில்லை. கார்கால வருகையில் காதலனை எதிர் பார்க்கும் தலைநீயின் கூற்றாக இருப்பதால் முல்லை என அதனைக் கூறலாம். மற்றொரு பாடலில் கடற்கரைப் பின்னணி காட்டப்படுகிறது. தலைவன் கூற்றாக அப்பாடல் உளது. போரில் பெரும்புண் உறுநர்க்குப் பேய் போல் என்று உவமை கூறப்படுகிறது. (நற். 349)

நெய்தல் என்ற திணைப் பெயருடன் இரு புலவர் உளர். நெய்தல் கார்க்கியார் ஒருவர். அவர் பாடிய இரு பாடல்களும். (குறு.55, 212) நெய்தலுக்குரியன. தெண்கடல் அடைகரையில் தலைவன் நெடுந்தேர் வந்து செல்வது ஒரு பாடலிலும், (குறு.212) 'ஊதையொடு இன்னுதாரும்இச்சிறுநல்ஊரே' (குறு.55) என்று தோழி சொவல்து ஒரு பாடலிலும் கூறப்படுகின்றன.

நெய்தல் தத்தனார் பாடிய மூன்று பாடல்களில் இரண்டு நெய்தலுக்குரியன (நற். 49, 130). மீன் பிடித்தல் முதலிய கடற்கரை வருணனை ஒரு பாடலில் அமைந்துளது. (நற்: 49) மற்றொரு பாடலில் அவ்வருணனை காணப்படவில்லை.

பரணர் பெரும்பாலும் நகரச்சூழலில் வாழ்ந்தவர். மருதத்திணையை அதிகம் பாடுமியல்பினர். இருபாடல்கள் நெய்தலுக்குரியன (குறு.128, 328). ஒரு பாடலில் நாரை தொண்டி அயிரைக்கு அணவந்தாங்கு, என்ற உவமை இருப்பதால் நெய்தல் எனப்படுகிறது (குறு:128). மற்றொருபாடலில் துறை வகணையும் அவர்ச் செய்தியும் உள (குறு. 328). விச்சியச் பெருமகனைப்பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்பு உவமையாக அப்பாடலில் வருகிறது (குறு. 328).

வெண்மணிப்பூதியார் பாடிய மூன்று பாடல்களுள் (குறு 97, 174, 219) இரண்டு நெய்தலுக்குரியன. ஒரு பாடல் சிறைப்புறம் கூறுவதாகவும் (குறு. 219) மற்றொரு பாடல் தலைவி கூற்றாகவும் (குறு. 97) உள். கானல் எனும் குறிப்பும் 'தடவு நிலைத்தாழைச் சேர்ப்பன்' எனும் குறிப்பும் தவிர்க்க கடற்கரை வருணனை காணப்படவில்லை.

ஏனைய புலவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாடலே பாடியுள்ளனர்.

3. பாடுபொருளும் கூற்றுக்களும்

நெய்தல் பாடல்களின் கூற்றுவகைகளையும் பாடுபொருளையும் வகுத்துக் காணலாம்.

கூற்று நிகழ்த்துவோராகத் தலைவி, தோழி, தலைவன், பரத்தை, பாங்கள், கண்டோர், வாயில்கள் ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர்.

தலைவி கூற்றுக்கள்

அகநானூறு	— 5	[40, 170, 180, 260, 290]
நற்றிணை	—28	[31, 38, 54, 74, 87, 94, 117, 123, 130, 187, 196, 199, 218, 219, 272, 275, 287, 303, 327, 335, 338, 345, 348, 358, 369, 378, 382, 388]
குறுந்தொகை	—41	[4, 5, 6, 49, 57, 92, 97, 103, 122, 125, 145, 163, 172, 175, 195, 197, 200, 205, 226, 228, 243, 245, 269, 290, 296, 299, 304, 306, 310, 311, 313, 316, 318, 320, 325, 334, 340, 341, 349, 386, 401.]
கலித்தொகை	— 7	[118, 119, 122, 123, 128, 134, 137.]
ஐங்குறுநூறு	—43	[111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 131 to 140, 141, 142, 144, 146, 150, 151, 152, 154, 155, 157, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 167, 169, 170, 181, 182, 183, 192]

(அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணையுள்.)

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழியிடம்	— குறு. 125, 269, 296.
கூறுபவை	299, 311, 318, 320
	அகம். 180, 260, 290.
ஆற்றாள் எனக்கவன்ற தோழிக்குக்	— குறு. 4, 5, 102, 172,
கூறுபவை	205, 226, 245, 304, 325
பருவம் கண்டழிந்தது	— குறு. 103, 122, 195,
	197, 200, 341, நற், 382

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி	- குறு 92, நற்.54, 33
	- அகம்.170.
தன்னுள் கையாறெய்திடு கிளவி	- குறு.163.
இயற்பட மொழிதல்	- குறு.313.
வரைவு தொடர்பானவை	- குறு 310, 316, 334
	நற்.87, 249, 272, 388
பரத்தமை தொடர்பானவை	- குறு. 49, 349, நற் 74
பிற	- குறு. 228. நற்.196, 303

குறுந்தொகை நற்றிணை, அகநானூற்றுப் பாடல்களில் உள்ள தலைவி யின் கூற்றுக்கள் ஏறக்குறைய எழுபத்துநான்காகும்.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழியிடம் தலைவி கூறுவதாகப் பத்துப் பாடல்கள் உள். [குறு. 125, 269, 296, 299, 311, 318, 320 அகம்.180, 260, 290.]

'சுருமீனாள் ஏற்பட்ட. புண் ஆறிவிடத் தந்தையும் கடலுக்கு மீன் பிடிக்கச் சென்றான். யாயும் உப்பங்கழிக்குச் சென்றிருக்கிறான். அதனால்தான் இப்பொழுதுவரின் தலைவிமைச் ச்சுதிக்கலாம் என்று தூது சொல்லி யனுப்ப ஆள் கிடைப்பின் நன்று' என்று தோழியிடம் கூறுகிறான் தலைவி. (குறு.269) 'தலைவனிடம் தொடியோள் துயருறத் துறத்தல் நுமக்குத் தகுமோ என்று துணிந்து கூறினாய். தோழியே! துறைவனைக் காணின் முன் நின்று சடிய கூற வேண்டாம்' என்று தோழியிடம் கூறு கிறான் தலைவி (குறு.296) 'தலைவன் தேரையான் காணவில்லை. ஆய- மெல்லார் உடன் கண்டன்றே' என்று அலரஞ்சிய தலைவி கூறுகிறான்- (குறு.311) 'தலைவனொடு ஒரு நாள் நக்கதோர் பழியும் இவமே- இவ்வூர் அலர்தூற்றும் தன் கொடுமையானே' என்பது ஒரு தலைவி கூற்று. (குறு.320)

இப்பகுதியில் தலைவி தோழியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் அயற்புறமாகத் தலைவன் மறைந்து நின்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கி- ருன். அவன் அச்சொற்களைக் கேட்டுத் தலைவியின் வருத்தத்தை உணர்ந்து களவைக் கர்பாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும் என்ப- தே தலைவியின் தோக்கமாகும். இங்ஙனம் ஒருவர் கூற ஒருவர் முன் நின்று கேட்க மற்ரு ஒருவர் மறைந்து நின்று கேட்பதாகப் படைக்கப்- பட்டுள்ள தனமை இப்பாடலில் நாடகத் தன்மை மிகுந்துள்ளதை விளக்- கும்.

அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றிற்கு (அகம் 180) இருதிறை கூறப்-

பட்டுள்ளது. 'தோழி, என்னை நோக்கி நெடிது நின்று நில்லாது பெயர்ந்தனன் ஒருவன். புன்னைத்தாது நோக்கி என்னும் நோக்கும் இவ்வழுங்கல் ஊரே, என்பது கூற்று. தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லியது என்று கொள்வதைவிட 'இரந்துபின் நின்ற தலைமகற்குக்குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறை நயப்பக்கூறியது' என்று கொள்வதே பொருந்தும்.

தலைவன் பகற்குறி வந்து மீளத் தலைவி தன்னுள்ளே 'பல் பூங்கா-
னலும் அல்கின்று. தேரும் செல்புறம் மறையும். கொண்டனோடு இன்-
நகைமேவி நாம் ஆடிய பொழில் யாங்காகுவது?' (நற்.187) என்று
கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது.

வேறுபாடு கண்டு இற்செறிக்கப்பட்ட தலைவி தன்னுள்ளே 'துறைவ-
னோடு ஒரு நாள் நக்கு வினையாடலும் கடிந்தன்று' (குறு.401) என்று
கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது.

காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றளாகிய தலைவி "இருவேம் ஆகிய உல-
கத்து ஒருவேம் ஆகிய புன்மை நாம் உய உடன் உயிர்போகுக' (குறு.
57) என்று உயிர் விடத் துணிந்து பேசுகிறாள். ஒரு தலைவி தன் நெஞ்-
சின் நினைவுகளைத் தலைவனிடம் சொல்ல இயலாமல் "என் நெஞ்சே!
சேர்ப்பனைக் கண்டபின்னே அவை நீ மறத்தீயோ' என்று பேசுகிறாள்.
[குறு. 306]' பனிநீர்ச் சேர்ப்பன் பகையஞ்சாது அன்பு பெருக வந்த
ஞானறை ஊர் துயில் மறந்ததுவே' என்று வருந்துகிறாள் ஒருத்தி. [நற்
287)

தலைவியின் பிரிவுத்துயர்

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி தன்துயர் நிலைகளை உரைப்பதாகப் பல
பாடல்கள் உள.

ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்குத் தலைவிகூறும் பாடல்கள் [குறு.
4, 5, 102, 172, 205, 226 245, 304, 325) பல குறுந்தொகையில்
காணப்படுகின்றன. அகநானூற்றிலும் நற்றிணைமீலும் இத்துறை அதி-
கம் காணப்படவில்லை.

இப்பாடல்களில் தலைவன் பிரிவால் தான் அடையும் துயரத்தைத்
தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாகவே உளது. தோழி 'ஆற்றாள்' எனக்க-
வன்றமைக்குரிய குறிப்புக்கள் பாடலுள் காணப்படவில்லை. அது
துறைக்குறிப்புக்கூறுவோர்கற்போர் கற்பனையைத் தூண்டுவதற்காகக்
கூறியுள்ளார்.

'வன்புறை எதிரழிந்தது' என்பது தேறுதல் கூறும் தோழியிடம் தந்துயரை வெளிப்படுத்திக் கூறியதாகும். 'சேர்ப்பனை உள்ளேன் தோழி படிஇயர் என் கண்ணே' (குறு.243) என்றும் 'யாம் எம் காதலர்க் கானேம் ஆயின் கல் பொரு சிறு நுரை போல மெல்ல மெல்ல இல்லாகுதமே' என்றும் (குறு. 290), 'மாலைப்பொழுதை அறிவேன், புலம்புடைத்தாகுதல் அறியேன் யான்' (குறு.386) என்றும் தலைவி தந்துயரைப் புலப்படுத்துகிறாள்.

'வலைவளம் சிறப்ப, பரதவர் பகரத் தீம்பிழி உண்போர் மகிழும் ஆர்கலி யாணர்த்தாம்னும மெல்லப புலப்பன் பிரியின் புல்லெனப் புலம் பாகின்றே, எம் அழுங்கல் ஊரே' (நற்.38) என்று ஒரு தலைவி கூறுகிறாள். 'தலைவன் நினையாது கழியின் பல் நாள் வாழலென்' (நற். 117) என்றும் 'தறைவன் மெய் தோய் முயக்கம் காணு ஊங்கே உளனே தோழி' (நற்.199) என்றும் இன்னும் தமிழேன் கேட்குவன் கொல்லோ, அன்றில் குாலே' (நற்.218) என்றும் தலைவி வருத்தகிருள் 'எவன் செய்தனள்' என்று தலைவன் தன்னைப் பற்றி ஒரு நாளும் கூறின்றுமில்லரே என்று தலைவி நினைத்து வருந்துகிறாள். (நற்.130)

வன்புறை எதிரழிந்த பாடல்களில் சில தலைவன் சிறைப்புறமாக நின்று கேட்பதாகக் கூறப்படுகின்றன. (நற். 31, 117, 275, 378)

தலைவி பருவம் கண்டழிந்ததாகப் பல பாடல்கள் உள. (குறு 103) 122, 195, 197, 200, 341). 'துபர் கூர் யாடையும் வாரா போல் வர் நம் காதலர். வாழேன் போல்வல் யானே தோழி' (குறு. 103) என்றும் 'என் மெய் பிறிதாகுதல் அறியாத தலைவர் யாண்டுளர் கொல்லோ' என்றும் (குறு. 195) 'கூதர் உருவின் கூற்றம் காதலர்ப் பிரிந்த எற்குறித்து வருமே, யாது செய்வாம் கொல்' என்றும் (குறு.197) தலைவி தனது பிரிவுத் துயரைப் புலப்படுத்துகின்றாள். மாலைபொழுது கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது. (குறு. 122) பருவம் கண்டழிந்ததாக உள்ள பாடல்கள் மூலக்கியிலும் உண்டு, ஆயின் இங்குக் கார்காலம் கூறப்படவில்லை. வாடைக்காலம், மாலைப்பொழுது ஆகிய பருவமும் பொழுதும் தலைவியின் துயரைப் பெருகச் செய்யும் நிலையை இப்பாடல்களில் காணலாம்.

ஒரு வழித் தணந்த காலத்துப் பொழுதுபட ஆற்றாளாகி நின்ற தலைமகனேத் தோழி ஆற்றுவிக்கல்லாளாயினுக்குத் தலைவி சொல்லியது என் ஒரு பாடல் உளது (நற்.382)

'காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி' என்பது தலைவன் பிரிந்திருக்கத் தலைவி தன் பிரிவுத் துயர் தாங்காது கூறும் கூற்றாகும். (குறு. 92, நற். 54, 335, அகம். 170)

தலைவி குருகினைத் தூதுனுப்புவதாக ஒரு பாடலும், நண்டினைத் தூதனுப்புவதாக ஒரு பாடலும் (அ. 170) உள. (நற். 54) பிற்காலத் தூது இலக்கியங்களுக்கு இப்பாடல்கள் முன்னோடியாகத்திசுழ்கின்றன. 'அன்றிலும் என்புற நரலும், யாமம் உய்யாமை நின்றன்று. காமம் பெரிதே களைஞரோ இலரே' என்ற வெள்ளி வீதியார் (நற். 335) கூற்று காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியாக உளது. மற்றொரு பாடலும் இதுபோலவே அமைந்துளது [நற். 348].

'யாரணங்குற்றனை கடலே'

என்று கடலை விளித்துப்பாடும் பாடல் 'தன்னுள் கையாறெய்திடுகிளவி' யாகக் (குறு. 163) கூறப்படும்.

'கடிநகர் வேறுபடாது நன்கு ஆற்றினாய்' என்ற தோழிக்குத் தலைவி கூறுவதாக ஒரு பாடல் (குறு. 228) உளது.

'நெட்டிடைக் கழிந்து பொருள்வயின்பிரிந்த காலத்து, ஆற்று-ளாகிய தலைவி திங்களை மேலிட்டுத் தன்னுள்ளே சொல்லியதாக உள்-ளபாடலில் 'அம்பல் பூதூர் அலர்ந்து நோயாகின்று, அது நோயினும் பெரிதே' (நற். 272) என்று மற்றொரு பாடலில் அலரைக் குறித்துக் கூறுகிறாள் தோழி.

'துறைவன் எம் சிறிப நெஞ்சத்தை அகலவில்லை. நன்னுதற்குப் பசப்பு எங்ஙனம் வந்தது?' என்று கூறுகிறாள் ஒரு தலைவி. (நற். 368)

பரத்தமை தொடர்பான தலைவி கூற்றுக்கள்

தலைவனது பரத்தமை தொடர்பாக (குறு. 49, 349, நற். 74) மூன்று கூற்றுக்கள் உள.

'இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்

நீயா கியர் எம் கணவனை

யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேர் பவளே' (குறு. 49)

என்று தலைவியின் கூற்று தலைவனுக்கும் தனக்கும் உள்ள அன்பின் நெருக்கத்தைப் புலப்படுத்தி கிறது.

‘தலைமகள் பரத்தை மாட்டுப் பிரிந்த வழி ஆற்றாளாகிய தலைமகள் அவனைக் கண்டவழி அவ்வாற்றமை நீங்குமன்றே; நீங்கிய வழி, பள்ளி யிடத்தாலாகிய தலைமகற்குச் சொல்லியது’ என்று அந்தப்பாடல்துறைக் குறிப்பு அமைந்துள்ளது. ஆயின் இப்பாடலில் பரத்தமை பற்றிய குறிப்பே காணப்படவில்லை. எனவே தலைவி தங்கள் அன்பு நிலையைப் பேசுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தம். அவ்வாறே மற்றொரு பாடல்களவாகக் கொள்ளுமாறமைந்துள்ளது. ஆயின் பரத்தமை தொடர் பானதாகக் கூறுவர். (குறு. 349)

‘சேர்ப்பனை ஏதிலாளனும் என்ப.ஊர்’ அவன் பெண்டு’ என அறிந்தன்று. பெயர்த்தலோ அரிதே’ என்பது தலைவியின் கூற்று (நற். 74). பாணற்கு வாயில் மறுத்ததாக இப்பாடலைக் கூறுவர். ‘தலைவன் ஏதிலாளன் ஆயினான். காதற்பரத்தை மனைவியே என்று இவ்வூர் அறிந்து விட்டது இனி மாருது ஆதலின் அதனை மறைத்துக் கூருதே’ என்று பாணனிடம் கூறுவதாக உரை விளக்கம் கூறப்படும். உள்ளுறையும் கூறப்படும். ஆயின் பாடலில் பரத்தமைக்குரிய குறிப்பேதும் காணப்படவில்லை.

இவ்வாறு பரத்தமை தொடர்பானதாகக் கூறப்படும் மூன்றுபாடலிலும் பரத்தமைச் செய்திகள் காணப்படவில்லை.

‘நிரையுறுமதியமே சால்பும் செம்மையும் உடையை நீ. நிற்கரந்துறையும் உலகம் இன்மையின் எற்றரத்துறைவோர் உள்ள வழியைக் காட்டமாட்டாயோ?’ என்று வினவுவதாக உளது. (நற். 196) ‘நன்னுதல் நம் வயின் வருந்தும் என்ற நினைப்பு தலைவன் நெஞ்சில் இருக்குமா? என்று வினவுகிறாள் தலைவி. (நற். 303) தலைவியின் கூற்றுக்களில் தலைவியின் வருத்தம் நன்கு புலப்படுத்தப்படுகிறது. நெய்தலின் உரிப் பொருளாகிய ‘இரங்கல்’ இப்பாடல்களில் நன்கு விளக்கமுறுகிறது. ‘வாமேன் போல்வல் யான்’ (குறு-103) ‘உளனே தோழி’ (நற். 199) ‘மெல்லமெல்ல இல்லாகுதுமே’ (குறு. 290) என்று உயிரையும் துறக்கு மளவு துயர் பெருகிய நிலையைக் காணலாம்.

தலைவனைப் பிரிந்திருக்குப்போது தோழி தலைவனது இயல்பைப் பழிக்கும்போது தலைவி அதை மறுத்துத் தலைவனது நல்லியல்புகள் தோன்ற விளக்குவாள். அஃது இயற்பட மொழிதல் எனப்படும்.

‘யாத்தேம் யாத்தன்று நட்பே அவிழ்த்தற்கரிது, அது முடிந்தமைந்தன்றே’ என்று தலைவி ‘அவரோடு பிறந்த நட்பு அழியாத நட்பன்றே’ என்று தலைவன் சிறைப்புறத்திருந்து கேட்கக் கூறுகிறாள். (குறு. 313).

வேட்கை தாங்க கில்லாளாய்த் தலைமகள் தோழிக்குக்கூறியதாகவும் சிறைப்புறத்தான் என்பது மலிந்ததூடம் ஆம் எனும் இதுதிறையுடைய பாடல் ஒன்றுளது. (நற் 303)

வரைவு தொடர்பான தலைவி கூற்றுக்கள்

வரைவு தொடர்பாக (குறு.310, 316,334, நற். 87, 249, 272, 388 ஏழு பாடல்கள் உள.

திருமணம் நடைபெறக் காலதாமதம் ஆகும்போது தனது ஆற்றும்மைபைத் தோழிக்குத் தலைவி புலப்படுத்துவாள். 'நோய்மலி வருத்தம் அன்னை அறியின் உளனோ தோழி' என்றும், (குறு.316) 'சேர்ப்பன் நீய்பின் நம் இன்னுயிர் அல்லது ப்றிதொன்று நாம் இழப்பது எவனோ' (குறு.334) என்றும், 'துறைவற்கு உரைக்குநர்ப் பெறின் இன்னும் உளனோ தோழி' (குறு. 310) என்றும் பேசுகிறாள்.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிய ஆற்றாளாய தலைவி கனாக் கண்டு தோழிகுரைத்ததாக நக்கண்ணையார் ஒரு பாடல் பாடுகிறார். (நற்.87.)

"மல்லலம் சேரி கல்லெனத் தோன்றி அம்பல்முதூர் அலர் எழச் சென்றதன்ரே கொண்கன் தேரே" என்றும் (நற்.249)

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி கூற்றுக்கள்

ஐங்குறுநூற்றுள் 42 பாடல்கள் தலைவி கூற்றாக உள.

[ஐங். 111-120; 131-140; 141, 142, 144, 146, 150, 151,152, 154, 155, 157, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 167, 169, 170, 181, 183, 192]

தோழிக்கு உரைத்த பத்து, பாணற்கு உரைத்த பத்து ஆகிய இரண்டும் தலைவி கூற்றுக்களடங்கியனவாகும். ஞாமல் பத்து, வெள்ளாங்கருகுப் பத்து, சிறு வெண்காக்கைப்பத்து, நெய்தல் பத்து ஆகிய பகுதிகளில் சில பாடல்கள் தலைவி கூற்றுக்களாக உள.

ஐங்குறுநூற்றுத் துறைக் குறிப்புக்கள் அனைத்தும் நீண்டமைந்துள. தோழிக்கு உரைத்த பத்தில் உள்ள பாடலில் ஒன்பது பாடல்கள் [ஐங், 111, 113, 140] களவொழுக்கத்தில் தலைவன் சிறைப்புறமாக நிற்கத் தலைவி பேசுவதாக உள.

இற்செறிப்பார் எனக் கேட்ட தலைமகள் கூறியது, நெருநல் இல்

லத்து நிகழ்ந்தது இது' எனத் தலைமகள் கூறியது, எற்பாட்டின் கண்-
தலைமகள் கூறியது என்று குறிப்புக்கள் விளக்கும்.

'நின் கண் துயிறற் பொருட்டு நீ அவனை மறக்க வேண்டும்' என்ற
தாழிக்குத் தலைவி கூறியதாக (ஐங். 142) ஒரு பாடல் உளது.

பாணற்குரைத்த பத்துள் தலைவி பாணனிடம் தலைவன் தனக்குத்
துயர் சந்ததாகவும், அலர் ஏற்பட்டதாகவும் கூறுகின்றாள்.

வாயில் வேண்டி வந்த பாணன், தலைமகள் காதன்மை கூறினாக
அவற்குக் கூறியது.

வாயில் வேண்டி வந்த பாணன் 'நீர் கொடுமை கூற வேண்டா.
தும்மேல் அருள் உடையர்' என்றற்குத் தலைவி கூறியது.

'வாயிலாய்ப் புகுந்த பாணன் மனைப்புறத்துப் போய் வந்த துணை-
யானே இவ்வாறு வேறுபடுதல் தகாது' என்றற்குக் கூறியது.

வாயிலாய்ப் புகுந்து தலைமகளை குணம் கூறியபாணற்குக் கூறியது
இந்த வேறுபாடு ஏன் என்ற வினவிய பாணற்குச் சொல்லியது.

என்று துறைக் குறிப்புக்கள் அமைந்துள்.

'பண்பிலை' என்றும்' (ஐ. 138) 'நாணிலை' (ஐ. 136) என்றும்
பாணன் இடித்துரைக்கப் படுதலின் இப்பாடல்கள் இரண்டும் பரத்தமை
தொடர்புடையன எனக் கொள்ளலாம்.

ஏனைய பாடல்கள் எட்டும் பொதுவாகத் தலைவன் பிரிவு தலைவி-
யிடத்து ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள், எண்ணங்கள், சேர்ந்தபோது ஏற்-
பட்ட மகிழ்ச்சி ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றன. அவற்றில் பரத்தமைக்
குறிப்புக்கள் காணப்படாததால் அவற்றைக் களவுக்குரியன எனலாம்.

களவுக் காலத்தில் வரைவு தொடர்பானவையாக ஐந்து பாடல்-
கள் ஞாழல் பத்துள் உள. (141, 142, 144, 146, 150) தன் மேனி
பசந்ததையும் கண்துயிலாத நிலையையும் தலைவி கூறுவதாகப் பாடல்-
கள் அமைந்துள்.

தலைவி வாயில் மறுத்தனவாக (ஐ. 151, 152, 154, 155, 157,
160) ஆறு பாடல்கள் உள.

"துறைவற்கு நெக்க நெஞ்சம் நேர்கல்லேனே' (ஐ 151) 'துறை-

வன் வரையும் என்ப. அறவன் போலும் அருளுமார் அதுவே' (ஐங்152)
 "துறைவனோடு யானெவன் செய்கோ, பொய்க்கும் இவ்வூரே" (ஐங்154)
 "துறைவனுக்குப் பைஞ்சாய்ப் பாவை ஈன்றனென் யானே' (ஐங்155)
 என்று தலைவியின் கூற்றுக்கள் அமைந்துள். வெள்ளாங்குருகு வரு-
 ணையில் உள்ளுறையாகப் பரத்தமைச் செய்திகள் கூறப்படும்.
 ஆயின் களவென்றே இவற்றைக் கருதலாம்.

“சேர்ப்பனொடுவாரான், தான் வந்தனன் எம்காதலோனே' என்று
 தலைவி தன் மகன் வரவைக் குறித்துக் கூறுவதாக ஒரு பாடல் உள்ளது.
 ஐங் 157) “முயங்கு மதி பெருமி மயங்கினள் பெரிதே' (ஐங்160) என்று
 காதல் பரத்தை காரணமாகத் தலைவி கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது.
 ஆயின் தலைவி காரணமாகத் தோழி கூற்றாக அப்பாடலைக் கொள்ள-
 லாம்.

சிறுவெண் காக்கைப் பத்துள் எட்டுப் பாடல்கள் தலைவி கூற்றுக்
 களாம். அவற்றுள் ஒரு வழித் தணத்துழி ஆற்றுவிக்கும் தோழிக்கு
 ஆற்றுது தலைவி கூறியவையாக மூன்று பாடல்கள் உள. (ஐங்161, 162,
 163)

சிறு வெண் காக்கை மீன்உண்ணும் காட்சியை வருணித்துத் தலைவி
 யின் துயரைக் கூறும் மூன்று பாடல்கள் பரத்தமைக் குரியனவாகக்
 கூறப்படும் (ஐங். 164, 165, 167),

தன் பசலை நோயினைத் தோழிக்கு உரைக்கும் கூற்றுக்களாக இரு
 பாடல்கள் உள (ஐங்169, 170). அவை இரண்டும் பரத்தமைக்குரி-
 யனவாகக் கூறப்படும். அப்பாடல்களில் பரத்தமைச்செய்திகள் விளக்க-
 மாகக் கூறப்படவில்லை.

களவுக் காலத்துக் கூற்றுக்களாக மூன்று பாடல்கள் (ஐங்181, 183,
 192) உள.

தலைமகன் வரைந்து கொள்ளத் துணிந்தான் என்று கூறிய
 தோழிக்குச் சொல்லியதாக ஒன்றும் (ஐங்181), வரைவிடை வைத்துப்
 பிரிந்துழி ஆற்றுகிய தலைவி மாலைக்குச் சொல்லியதாக ஒன்றும்
 (ஐங் 183) பிரிந்த தலைமகன் வந்துழித் தலைவி முனிந்து கூறுவாள்
 போலத் தன் மெலிவு நீங்கினமை சொல்லியதாக ஒன்றும் (ஐங் 192.)
 பாடல்கள் உள.

தலைவியினுடைய கூற்றுக்கள் தானே பேசுவதாகவும் (ஐங்.157)

மாலையை நோக்கிக் கூறியதாகவும் (ஐங். 183) தலைவனிடம் கூறிய-
தாகவும் (ஐங். 160) பாணனிடம் கூறியதாகவும் (ஐங். 141 - 150)
தோழியிடம் கூறியதாகவும் (ஏனையவை)உள.

நெய்தல் கலியில் தலைவி கூற்றுக்கள்

ஆறு பாடல்கள் தலைவியின் கூற்றுக்களாக உள. [கலி.118, 119
122, 123, 128, 137].

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி மாலைப் பொழுது வரக்கண்டு துயர்
பெருக மாலைப் பொழுதை நோக்கிக் கூறுவதாக இரு பாடல்கள் உள
(கலித்.118, 119).

காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாத தலைவி தன் நெஞ்சினை நோக்கிக் கூறி
யதாக ஒரு பாடல் உளது (கலித்.123).

வரைவிடை ஆற்றாமையிற் செல்கின்ற தலைவியது களிர் கண்டு
விரைய தோழிக்கு அவள் தான் கண்ட கனவுநிலை உரைத்ததாக ஒரு
பாடல் உளது (கலித் 118). தலைவனை அலைப்பது போலவும் அவன்
பணிவது போலும் தான் கனவு கண்டதைத் தலைவி தோழியிடம் கூறு-
கிறாள்.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவியைத் தோழி வற்புறத்த,
அவள் வன்புறை எதிரழிந்து கூறியதாக ஒரு பாடல் உளது. (கலி.
137) தலைவன் தந்த நோய் வில்லினும் கடிது; பகைமையின் கடிது
தீயினும் கடிது என்று கூறுகிறாள் தலைவி.

தோழியிடம் தலைவி பேசுவதாக ஒரு பாடல் உளது (கலி.122).
'காதல் செய்து அருளாது துறந்தார் மாட்டு ஏதின்றிச் சிறிய துணித்-
தனை' என்று தோழி கூறுகிறாள். அதற்குத் தலைவி,

“மாணெழில் மாதர் மனிரோடு அமைந்தவன்
காணும்பண் பலன்ஆதல் அறிவேன்மன் அறிசினும்
பேணி அவன்சிறி(து) அளித்தக் காலென்
நாணில் நெஞ்சம் தெகிழ்தலும் காண்பல்”. (கலி 122)

இப்பாடலில் தலைவன் மகளிரோடு அமைந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது.
அவ்வாறாயின் அப்பெண்களைப் பார்த்தையாகக் கொண்டு தலைவி அவர்
கமோடு தலைவன் இப்பதைக் கூறி வருந்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

பாடுபொருளும் கூற்றுக்களும்

ஆயின் 'காதல் செய்து அருளாது துறந்தார்' என்று முன்னர் உள்ள தோழியின் கூற்று இப்பாடல் களவுக்குரியதை விளக்குகிறது. களவில் பரத்தமை இருப்பதில்லை. எனவே இப்பாடலுக்குத் துறைகூறும்போது இடர்ப்படுகின்றனர். தலைவன் ஏற்கனவே மணமானவன். பின்னர் இரண்டாவது ஒரு பெண்ணை விரும்பிக் களவொழுக்கம் மேற்கொண்டான். பின்னர் மீண்டும் தன் மனைவியரோடு சேர்ந்திருக்கக் கண்டு ஆறாது கூறுவதாக இப்பாடல் துறை கூறுவர். 'பின்முறை ஆக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை' என்னும் நூற்பாவை மேற்கோள் காட்டுவார்.

தலைவன் பிரியப் பெருந்துயர் கொண்ட தலைவி வருந்திப் புலம்புவதும் பின்னர்த் தலைவன் வந்ததும் அவள் மகிழ்வதும் ஆகிய செய்திகளைப் பிறர் கூறுவதாகப் [கலி. 120, 130, 134, 142, 143, 144-145, 146, 147, 148, பத்துப் பாடல்கள் உள.

இப்பாடல்களில் தலைவி ஆறாது புலம்பும் கூற்றுக்கள் அமைந்துள்ளன. இப்பாடல்கள் நாடகங்களாக உள்ளனவேயன்றித் தனிக்கூற்றுக்களாகக் கொள்ள இயலாது.

இப்பாடல்களில் வரும் தலைவியின் கூற்றுக்களில் அளவிறந்த தாபமும் வருத்தமும் காணப்படுகின்றன. 'காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி' - களாக அவை உள்ளன. 'இரங்கல்' என்ற உரிப்பொருள் இப்பாடல்களில் நன்கு புலப்படுகின்றது.

'மாலை நீ, உள்ளம் கொண்டு அகன்றவர் துணைதாராப் பொழுதின் கண்
வெள்ளமான் நிறம் நோக்கிக் கணைதொடுக்கும் கொடியான் போல்
அல்லற்பட்டு இருந்தாரை அயர்ப்பிய வந்தாயோ' (கலி. 120)

'இம்மாலை

இருங்கழி மாமலர் கூம்ப அரோ என்

அரும்படர் நெஞ்சம் அழிவொடு கூம்பும்' (கலி. 130)

என்று மாலைப்பொழுதைக் கண்டு தலைவி புலம்புவதைக் கண்டோர் கூறுவதாகப் பாடல்கள் உள.

II தோழியின் கூற்றுக்கள்

தோழியின் கூற்றுக்களாக உள்ளவை

அகம் - 31 [10, 20, 30, 50, 60, 70, 80, 90, 100, 110, 120, 150, 160, 180, 190, 200, 210, 220, 240, 250, 270, 300, 310, 320, 330, 340, 350, 360, 370, 380, 390]

நற்றிணை - 71 [4, 11, 15, 19, 27, 35, 45, 49, 58, 63, 101, 111, 124, 127, 131, 132, 135, 138, 145, 149, 152, 159, 163, 167, 172, 175, 178, 183, 191, 195, 203, 207, 211, 215, 223, 227, 231, 235, 239, 245, 249, 254, 258, 263, 267, 270, 272, 278, 283, 291, 295, 299, 307, 311, 323, 331, 342, 354, 358, 363, 372, 375, 378, 392, 395, 398]

குறுந்தொகை-25 [9, 51, 55, 109, 114, 117, 123, 166, 177, 212, 219, 227, 230, 236, 246, 248, 294, 303, 324, 326, 328, 345, 351, 381, 397]

கலித்தொகை-13 [121, 124, 125, 126, 127, 129, 131, 132, 133, 135, 136, 149, 150]

ஐங்குறுநூறு - 35 [101-110, 143, 145, 147, 148, 149, 153, 156, 158, 159, 166, 168, 177, 179, 180, 181, 182, 186, 189, 190, 193, 194, 196, 198, 199, 200]

களவில் தோழி கூற்றுக்கள்

தோழியிற் கூட்டம் தொடர்பாக 8 பாடல்கள் [குறு. 212, 230: அகம் 180, 200, 250, 310, 330, 380] உள. தலைவனது அன்பினைத் தலைவியிடம் தோழி கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது. தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, 'நின் மாட்டு இவளும் பேதுற்றனள். பெரு மடம் உடையவள் அதனால் இன்று இவண் விரும்பாதீமோ! கூஉம் கண்ணஃதே எம் சிறு ஊரே' என்று கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது. (அகம் 310) 'நேற்றுத் தலைவன் வந்து யாவதும் மறுமொழி பெருது பெயர்ந்தனன் அதற்கொண்டு பெண்டிர் கவ்வையின் கலக்கி வளை நெகிழ்ந்த நம்மொடு கங்குலில் துறையும் துஞ்சாது' என்பதாக ஒரு

பாடல் உளது (அகம். 250). தோழி தலைவிக்குக் குறை நயப்பக்-
கூறியதாகக் கொள்வர் இதனை. ஆயின் கவ்வையைப் பற்றிய குறிப்-
பும் தலைவி துயில் கொள்ளாத செய்தியும் இருப்பதால் தலைவி அலரஞ்-
சிக் கூறியதாகக் கொள்ளலாம்.

மற்றோரிடத்தே தோழி 'எம்பதி வந்தனை சென்மோ' என்று தலை-
மகற்குக் குறை நயப்பக் கூறுகிறாள் (அகம். 200). 'தோழி, என்னை
நோக்கி நெடிது நினைந்து நில்லாது பெயர்ந்தனன் ஒருவன். அதற்கே
பொன் நேர் நுண் தாது நோக்கி என்னும் நோக்கும் இவ் அழுங்கல்
ஊரே' (அகம், 180) என்பதாக ஒரு பாடல் உளது.

தோழியர் கூட்டம்	—5 அகம். 180, 200, 205, 310, 330,
குறைநயப்பக்கூறியது	—3 (குறு. 212, 230, அகம். 380.)
அறத்தொடு நிற்கல்	—3 (அகம் 110, 190; நற். 207)
வரைவுதொடர்பானவை	—24 (அகம். 100, 270, 320, நற். 4, 15, 19, 67, 96, 145, 159, 172, 195, 203, 211, 215, 223, 227, 231, 263, 267, 285, 324, 375, 395)
செறிப்பறிவுறீஇ	—11 (குறு. 294, 303, 324, அகம். 60, 150, வரைவு கடாதல் } நற். 27, 63, 191, 258, 295, 354.)
பகற்குறியிடத்துக் } கூறியது	—12 (அகம். 30, 120, 240, 300, 340, 350. குறு. 123, 294, நற். 58, 307, 368, 398)
இரவுக்குறியிடத்துக் கூறியது	—5 (அகம். 10, 220, நற். 49, 323, 331)
இரவு வந்தாண்ப்பகல் வா என்றது	—2 (அகம். 80, 240)
சிறைப்புறம்	—14 (குறு. 55, 109, அகம். 20, 210, 370 நற். 72, 123, 135, 138, 175, 178, 239, 299, 378)
வரைவு கடாதல்	—10 (அகம். 60, 150, நற். 191, 27, 63, 258, 272, 295, 354 குறு. 397)
வரைவிடைப்பிரிய	—3 (குறு. 117, 248, 381.)
ஆற்றுவித்தல் வரைவு மலிவு கூறல்	—11 (குறு. 51, 351, அகம், 70, 160, 400, நற். 78, 91, 163, 235, 278, 392)
வாயில் மறுத்தல்	—5 (நற். 127, 270, 291 அகம். 50, குறு. 9.

பிற - (நற். 45, 111, 124, 149, 231, 245, 254, 311; குறு 166, 177; அகம். 320,

செவிலிக்கு அறத்தொடு சிற்றது

செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பதாக மூன்று பாடல்கள் உள. (அகம்.110, 190; நற்.207)

தலைவன் தலைவியை முதன் முதலில் சந்தித்துக் காதல் கொண்ட செய்தியைச் சுவைபட வருணிக்கிறாள் ஒரு தோழி. (அகம்.110) அவ்வாறே மற்றொரு பாடல் செவிலிக்குக் காதல் செய்தியை அறிவிப்பதாகவும் (அகம் 190), மற்றொரு பாடல் நொதுமலர் வரைவுழி, செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பதாகவும் (நற் 207) உள.

வரைவு தொடர்பான கூற்றுக்கள்

களவொழுக்கம் மேற கொண்ட தலைவன் தலைவியை வரைந்து கொள்ள வேண்டுமென வற்புறுத்தியும், வரைவு நிகழும்வரை தலைவிக்கு ஆறுதல் அளித்தும் தோழி கூற்று நிசுழ்த்துதல் உண்டு.

வரைவு கடாயது என்னும் முறையில் (அகம் 100, 270, :20; நற். 4, 15, 19, 67, 96, 145, 159, 172, 195, 203, 211, 215, 223, 227, 231, 263, 267, 285, 324, 375, 395] 24 பாடல்களுள்,

செறிப்பறிவுநீஇ வரைவுகடாதல் எனும் முறையில் [குறு. 294, 303, 324; அகம். 60, 150; நற். 27, 63, 191, 258, 295, 354) 11 பாடல்களும் உள.

'அம்பல் வாய்த்த எம் அழுங்கல் ஊரே' (அகம் 100) "நாணும் விட்டேம் அலரீக இவ்வூரே' (நற் 15) 'துஞ்சாக் கண்ணர் பெண்டிரும் உடைத்து இவ் அம்பல் ஊரே' (நற். 223) 'கெளவை ஆகின்றதைய நின் அருளே' (நற் 227) 'ஊரலர் தூற்றும் கெளவையும்' (நற் 263) என்று அலரச்சம் கூறி விரைவில் வரைந்து கொள்ள வேண்டுகிறாள் தோழி.

அருளாயாகலோ கொதே ஈரிய கலுமும் நீ நயந்தோள் கண்ணே (நற்.195) என்றும் "வருவையாகியகில் நாள் வாழாளாதல் நற்கு அறிந்தனை சென்மோ' நற்.18) என்றும் தலைவனிடம் தலைவியின் துயரைக் கூறுக. உள்ளுதோறு உள்ளுதோறு உருஇப்பை இப்பெயர் பசந்தனை பசப்பே' (நற்.96) என்று தலைவியிடம் அவள் துயரைக் கூறுவது போல் தலைவனுக்கு உரைக்கிறாள்.

'இவனே துஞ்சாக்கண்ணள் அடமரும் நீயே நும்பூர் உள்ளுவை (அ.270) என்று தலைவியது துயர் நிலையைக் கூறி வரைவுகடாவு-

கிருள் தோழி. (நற். 159, 203) அன்பிலை ஆதலின் நன்னுதல் உவப்ப வருவை ஆர்வே நன்றே' என்றும் (நற் 375) 'வேட்டனை அல்லையால் நலம் தந்து சென்மே, (நற்.395) என்று சிறிது சினம் கலந்தும் வரைவுகடாவுகிருள் தோழி.

இப்பாடலுக்குத் 'தேயுழி தலைமகளைக் குறை நயப்பக் கூறியது; தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லியதூஉம் ஆம்' என இரு அடிக்குறிப்புக்கள் கூறுவர். ஆயின் தோழி கூற்றாகக் கொள்வதைவிடத் தலைவி கூற்றாகக் கொள்வது பொருத்தும். பாடலுள் 'என்றுப் நோக்கும்' என்று தன்மை ஒருமை காணப்படுவதால்.

பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளிடம், 'முன்னாள் போகிய துறைவன், நெருநை துணையோடு உள்ள அலவணைக் காட்டி, 'நற்பாற்று இது' என நினைந்த நெஞ்சமொடு நெடிது பெயர்ந்தான். இதோ இன்றும் அவன் தேர்வந்துளது. நாம் எதிர் கொள்ளாம் ஆயின் தானது துணிகுவன் போலாம். நாணு மிக உடையன். வெண்மணல் நெடுங்கோட்டு மறைபவா? கூறுமதிநீயே என்று வினவுவதாக ஒரு பாடல் உளது (அகம்.380). இவ்வாறு குறை நயப்பக் கூறியதாகக் குறுந்தொகையில் இரு பாடல்கள் உள (குறு. 212, 230).

பகற்குறியிடத்து நிகழும் கூற்றுக்கள்

பகற்குறியிடத்துத் தோழி கூறியதாக [அகம் 30, 120, 240, 300 340, 350; குறு 123, 294; நற்.58, 307, 368, 398,] 12 பாடல்கள் உள.

தலைவனைக் காணாத தோழி 'இன்னும் வாரார். வருஉம் என்னை யர்திமிலே' என்று கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது [குறு.123].

தலைவியை இடத்துய்த்து நீங்கும் தேயுழி தலைவனிடம் கூறியதாக ஒரு பாடல் உளது (குறு.114). தலைவியது துயரைக் கூறித் தலைவனைத் தமது ஊருக்கு வந்து செல்லுமாறு தோழி வேண்டுவதாக ஐந்து பாடல் உள [அகம்.120, 300, 340, 350; குறு.345].

பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைவன் போவதைக் கண்டு அவனது குதிரையைக் திட்டுகிருள் ஒரு தோழி. [நற் 58]

தலைவனைச் சந்தித்து மீளும்போது தலைவியின் துயரைத் தலைவனிடம் கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது (நற்.398).

தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டதைத் தோழி தலைவனிடம் கூறுவதாக இரு பாடல் (குறு. 294, நற். 368) உள.

‘ஒருநாள் வந்து ‘நும் வண்ணம் எவனோ’ என்றனர் செலினே நும் பெருமை என்பது கெடுமே’ என்று தோழி தலைவனிடம் சொல்வதாக ஒரு பாடல் (அ.30) உளது. பகற்குறியிடத்தே தலைவியும் தோழியும் காத்துக் கொண்டுள்ளனர். தலைவன் வருகின்றான். ‘நம்மைக் காணாது தலைவன் துயருறுவதைச் சிறிது காண்போம். வா புன்னை மரத்தில் மறைந்து கொள்வோம்’ என்று கூறுவதாக உளது. ‘குறிநீட ஆற்றூளாகிய தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது’ என்ற துறைக் குறிப்பு உளது. ஆயின் அங்ஙனம் கொள்வதைவிடப் பகற்குறியில் மறைந்ததாகவே கொள்ளல் வேண்டும்.

இரவுக்குறியிடத்து நிகழும் கூற்றுக்கள்

இரவுக் குறியிடத்துத் தோழி கூற்றுக்களாக ஏழு பாடல்கள் [அகம். 10, 80, 220, 240; நற். 49, 323, 331] உள.

இரவு வந்தவனைப் பகற் குறி வரும்படி தோழி வேண்டும் பாடல்கள் 2 (அகம். 80, 240,).

இரவுக்குறி நேர்ந்ததாக 3 பாடல்களும் (நற். 49, 323, 331). இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனை எதிர்ப்பட்டுத் தலைவியின் ஆற்றூமையை எடுத்துரைப்பதாக இரு பாடல்களும் (அகம். 10, 220) உள. சிறைப்பறம்

களவுக் காலத்தில் தலைவியைச் சந்திக்க வந்த தலைவன் சிறைப் புறமாக இருக்கத்தோழி தலைவியிடம் கூறுவதாக 14 பாடல்கள் உள- (குறு. 55, 109; அகம். 20, 210, 370; நற். 175, 178, 299, 378, 239, 72, 123, 135, 138].

‘ஊதையொடு இன்னா உறையுட்டு ஆகும். இச்சிறு நல் ஊரே’ என்று கூறுவதாக ஒரு பாடல் (குறு. 55) உளது. ‘துறைவன் புணரிய இருந்த ஞான்றும் இன்னது மன்னோ, நன்னுதல் கவினே’ என்றுதோழி கூறுகிறாள். (குறு. 109) ‘தலைவி வேறுபாடு கண்ட புறத்தார் அலர் கூறுகின்றமை தோன்ற, தோழி தலைமகட்குக் கூறுவாளாய்க் கூறியது. என்று துறைக் குறிப்புக் கூறியுள்ளார். ஆயின் பாடலில் அலர்பற்றிய குறிப்பு காணப்படவில்லை; தலைவி கவினிழந்த நிலை மட்டும் கூறப்படுகிறது.

அலரெழு அன்னை காவல் கொண்ட நிலையை ஒரு பாடலிலும் (அகம். 20) ‘‘கடல் கெழு செல்வி கரை நின்றங்கு, நீயே கானல் ஒழிய யானே பெயர்தல் ஆற்றேன். அலர்க இவ்வூரே’ என்று கூறுவதை ஒரு பாடலிலும் (அகம். 370) காணலாம்.

‘உயிர் ஓரன்ன செயிர்தீர் நட்பின் நினக்கு யான் மறைத்தல் யாவது? யாய் அறியும் எனினும் பிரியாத தலைவன் ஆயம் அறியின் அலராம் என அஞ்சுகிருள். எனவே தலைவன் நட்பு புலருமோ.

என அஞ்சுவல் தோழி என் நெஞ்சத் தானே’ என்று ஒரு பாடல் கூற்று அமைந்துளது (நற். 72). தோழி சிறைப் புறமாகத் தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது’ என்று துறைக்குறிப்பு உளது தலைவி தோழிக்கு உரைப்பதாகக் கொள்ளலாம். ‘‘தான் என் பிரிதல் சூழான் என்றும் அஞ்சுவல் என் நெஞ்சத்தானே’ என்றும் தன்மை ஒருமையில் கூறுவதே அங்ஙனம் எண்ணத் தூண்டுகிறது.

‘அலவன்பார்க்கும் சிறுவினையாடலும் இல்லாது வருந்தும்படி நியுற்ற பெருந்துயரமாகிய நோயினை உரையாய்’ என்று தோழி வினவுவதாகவும் (நற்.123), ‘தலைவன் நம்மொடு நகாதவரை அங்குடிச் சீறார் இனிது மன்றம்ம’ என்று அலரஞ்சியுரைப்பதாகவும் (நற்.135, 138, 175, 378). தலைவனது தேரைக் கண்ணிற் காணவும் இயலாது இற்செறிக்கப்பட்டதை உரைப்பதாகவும் (நற்.178) ‘நளிகடற் சேர்ப்பனெடு நகாஅ ஊங்கே, நாம் இலம் ஆகுதலறிதும்’ என்று உரைப்பதாகவும் (நற்.299) கூற்றுக்கள் உள.

இவ்வாறு தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தோழி கூறும் கூற்றுக்கள் தலைவிக்குத் தலைவன் மேல் உள்ள அன்புமிகுதி, அந்த அன்பு மிகுதியால் அவளடையும் அவலம் ஆகியவற்றை எடுத்து விளக்கி ‘விரைந்து மணம் முடித்தல் வேண்டும்’ என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தக் காணலாம்.

தலைவியது அருமை கூறி ‘நும்மொடு புரைவதோ அன்றே, எம்மனோரில் செம்மலும் உடைத்தே’, என்று குறை வேண்டிய தலைவனைச் சேண்படுத்துகிறது ஒரு பாடல் (நற்.45). தலைவியிடம் தலைவனுக்காகப் பேசும் தோழி ‘தான் நம் அணங்குதல் அறியான் நம்மின் தான் அணங்குற்றமை கூறிக் கானல் சுடர்நுதல் நோக்கிச் சேர்ப்பன் தொழுது நின்றது நகையாகின்றே’ என்று கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது (நற்.245). அவ்வாறே தோழி படைத்து மொழிகிருள் மற்றொரு பாடலில் (நற்.254).

தனது மூதூரைப் பாராட்டிப் பாடும் தோழியின் கூற்றொன்று

சுவைபட அமைந்துள்ளது. 'மழை பெயின் நெல் விளையும் வளமுடையது. வறப்பின் உப்பு விளையும் நம்முதூர் நன்றே. ஞாழல் துறையும் இனிதே. ஒன்றே ஒன்று நம் கானலது பழி. அவர் தேர் ஒலி கேட்டல் அரிது' என்று பேசுக்கூறுள் தோழி. அலர் கூறப்பட்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகளை ஆற்றுவித்ததாகத் துறைக்குறிப்பமைந்துளது (நற். 311).

அவ்வாறே "ஊரோ நன்றுமன் மரந்தை. ஒரு தனி வைகின்புலம் பாகின்றே" என்று கூறுகிறாள் தோழி. காப்புமிகுதிக்கண் தலைமகட்கு உரைத்ததாகத் துறைக்குறிப்பு அமைந்துளது (குறு. 166).

'அலர் வாய் நீங்க நீ அருளா விடினும் குளும் பொய்யோ' என்று தலைவனது குளுரையை நினைவு படுத்துகிறாள் (அகம். 320).

"கொண்கன் தந்த காதல் நம்மொடு நீங்காமாறே" (நற். 231) என்று அன்பின் நிலை சொல்லி வரைவு கடைவுகிறாள்.

இஈ பாடல்கள் வரைவு கடாதல் எனக் கொள்ளுமாறில்லை (நற். 172, 267)

ஒரு பாடலில் 'உடன் போக்காகக் 'கொண்டும் செல்வர் கொல்' என்று தோழி ன்னவுகிறாள் (நற். 4).

ஆறி ன்னாமை கூறி வரைவு கடைவுதலும் உண்டு (குறு. 324).

இவ்வாறு அலர்ச்சம் கூறித் தலைவியது ஆற்றாமை கூறி அவளது அன்பு நிலை சுட்டித் தலைவனது குளுரையை நினைவூட்டிக் குறிமறுத்துக் கூறி ஆறி ன்னாமை கூறி வரைவு கடைவுகிறாள் தோழி.

செறிப்பு அறிவுறுத்தி வரைவு கடாதல்

'எம் ஒண தொடி ஞெழக்காதிமோ' சிவப்போள் காணின் அநுங்கடிப் படுக்குவா, அறாநியாயாயே' (அகம். 60) என்று தலைவனிடம் தாய் இற் செறித்து விடுவாள் எனக் கூறுகிறாள் தோழி.

'தாரார் மாப நீ தணத்த ஞான்று அருங்கடிப்படுத்தனள்யாயே' என்று 'பசற் குறி வந்து நீங்கும் தலைமகனிடம் தோழி கூறுகிறாள் (அகம். 150).

'எல்லி வந்தன்றே தேர். எனச் சொல்லி அலர் எழுந்தன்று இவ் வுரே' பலா ஞா என்று நோக்கினாள் அன்னை 'நானே மலர் கொய்யச் செல்லாண்டி' என்று கவன் இரூப்பது அரிது' அவர் வறுதேர் போதல் அதனினும் அரிது' என்று தோழி தலைவன் சிறைப்புறமாக இருக்கத்

தலைவி இற்செறிக்கப்படுவாள் என அறிவுறுத்திப்பேசுகிறாள் (நற்.191).

தலைவி இற் செறிக்கப்பட்ட நிலையில் தோழி தலைவியிடம் பேசுவது நயம்பட அமைந்துள்ளது. 'நீயும் யானும் நெரு நல் கானல் ஆடிய-தன்றிக் கரந்து நாம் செய்தது ஒன்றும் இல்லை. உண்டெனின் பரந்து பிறர் அறிந்தன்றும் இலரே. அவ்வாறிருக்க நெய்தல் மலர் பூத்திருக்க அதனைப் பறிக்கத் தாய் நம்மை ஏன் அனுப்ப வில்லை' என்பது தோழியின் கூற்று (நற். 27). தலைவன் சிறைப்புறமாக இருந்து கேட்பதாகத் துறைக் குறிப்பு அமைந்துள்ளது.

'அழுங்கல் ஊரோ அறனின்று. அதனால் அறனில், அன்னை அருங்கடிப்படுப்பச் சேர்ப்பொடு அமைந்த நம்தொடர்புவிளிவது கொல்லோ என்று அலர் அச்சத்தினைத் தோழி புலப்படுத்துகிறாள். (நற். 63)

'இவள் எல்வளை ஒருவ கண்டே செறித்தனள் யாயே' என்றும் (நற். 258) 'ஆயமும் அழுங் கின்ற யாயும் அஃது அறிந்தனள், அருங்கடி அயர்ந்தனள் காப்பே' என்றும் (நற்.290) தோழி பேசுகிறாள்.

'கொளவை ஆகின்றதைய நின்நட்பே தானது பொறுத்தல்யாவது' என்று அலர் அச்சம் கூறி வரைவு கடாவுகிறாள் தோழி. (நற்.354)

இவ்வாறு தலைவி இற்செறிக்கப்படுவாள் என்று அச்சம் தெரிவித்தும் இற்செறிக்கப்பட்டாள் என்று கூறியும் தலைவனிடம் வரைய ஏற்பாடு செய்யும்படி தோழி கூறுவாள்.

வரைவிடைவைத்து நீங்கும் தலைவனிடம் இன்னு செயினும்இனிது தலையளிப்பினும் நின் வரைப்பினள் என் தோழி. தன் உறு விழுமம்-களை ஞரோ இலனே' என்று தோழி எடுத்துரைக்கிறாள் (குறு. 397).

வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் தலைவனிடம் தலைவியின் பிரிவுத்துயரைத் தோழி உரைக்கிறாள். 'ஒக்கலொடு உமணர் போகலுப் இன்னு தாகும். இன்னுது அலைக்கும் ஊதையொடு புலம்பின் மாலைபும் உடைத்தே. நீ பிரியின் வெண்குருகு மிதித்தவறுநீர் நெய்தல் போல வாழாள். அதை எண்ணுது செல்கிற நீ மடவை மன்ற' என்று தலைவியின் பிரிவுத்துயரை உணராது செல்லும் தலைவனைப் பழிக்கிறாள்.

ஆயின் 'எம்' எனப்பன்மையில் வந்தால் அங்ஙனம் கொள்ளலாம். 'என்' என வந்துளதால் தலைவி கூற்றாகக் கொள்வது பொருத்தம். 'என்நலனே? என்றிருப்பதால். 'உரையாசிரியர் என் நலன் என்றாள் தனக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள ஒற்றுமைபற்றி' என விளக்குவார். உ. வே. சா. (குறு.448).

வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுக ஆற்றாளாகிய தலைமகளுக்குத் தோழி சொல்வதாகவும் தோழிக்குத் தலைவி சொல்வதாகவும் இருவர் கூற்றுகவும் கொள்ளும் வகையில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. (நற். 272)

வரை விடைப் பிரியத் தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவித்ததாக [குறு. 117, 248, 381] மூன்று பாடல்கள் உள.

வரை விடை வைத்துப் பிரிவான், இவள் வேறு படாமை ஆற்றுவி என்று கூற அவனுக்கு விடை கூறுவாள போலத் தோழி 'தண்கடல் சேர்ப்ப; தந்தனை சென்மே நீ உண்ட என் நலனே' என்று கூறுகிறாள். [குறு 236] ஆயின் இப்பாடலைத் தோழி கூற்றாகக் கொள்வதைவிடத் தலைவி கூற்றாகக் கொள்ளலாம்.

வரைவு நீட்டித்தவிடத்துத் தலைவியிடம் 'துறைவன் வாராது அமையினும் அமைக. சிறியவும் உள விடைஞர்னக வளையே'. (குறு. 117) என்று கூறுகிறாள். பிரிவுத் துயரால் கைவளை கழன்று உடைந்தாலும் சிறிய அளவுடைய வேறுவளை வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்ற பொருளில் உரைப்பது சிறப்புடன் உளது.

மணம் நிச்சயம் செய்யப்பட்ட நிலையில் 'அன்னை துறைவனை அறிந்தும் மணம் உடன்பட்டாள் அது நடவாமல் இராது. அவன் மார்பு உறுக என்ற நாளே குறுகி வருகிறது,' என்று தோழி ஆற்றுவிப்பதாக ஒரு பாடல் உளது. (குறு 248)

வரைவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகளை ஆற்றுவிக்கும் தோழி 'துறை வனெடு நக்கதன் பயன் கவின் தொலைந்து நலம் சாஅய், துஞ்சாது பசலையாகி விளிவதோ' என்று இயற்பழிப்பதாக ஒரு பாடல் உளது. (குறு. 381)

வரைவு மலிவு கூறல்

தலைவன் மணம் பேசி வருதல், மணம் பேசி முடித்தல் ஆகிய செய்திகளைத் தோழி கூறுவதுண்டு. இச்சூழலில் பத்துப் பாடல்கள் உள. [குறு 51, 351, அகம் 70, 160, நற். 78, 91, 163, 235, 278, 392]

'யானும் தலைவனை ஈரும்புகிறேன். யாயும் உடன்படுவான். ஊரார் அவனெடு சேர்த்து அலர் கூறு கிளறனர். எந்தையும் கொடுக்க வேண்டும்' என்பதாக ஒரு பாடல் உளது. (குறு. 51) தோழி தலைவியிடம் வரைவு மலிவு கூறியதாகத் துறைக்குறிப்பு உளது. ஆயின் தலைவி

கூற்றுக் இதனைக் கொள்ளலாம், 'யானும் காதலென்' என்பதை வைத்து. ஆயின் தன் காதலைத் தானே கூறல் தலைவியின் தகுதிக்குக் குறைவு எனக் கருதியதனால் போலும் தோழி கூற்றெனப் பகுத்தனர்.

'துறைவனொடு உரிமை செப்பினர் தமர். இவ் அழுங்கல் ஊர் இன்னும் அலர்கூறுமோ' என்று மணம் பேசி முடித்த செய்தியைத் தோழி உரைப்பதாக ஒரு பாடலும் (குறு. 351), 'துறைவன் கொண்கன் ஆகுதல் இனியறிந்திசினே' என்று தோழி தலைவியிடம் மணச் செய்தியைக் கூறுவதாக ஒரு பாடலும் (நற். 228) உள.

'நோய்மலி பருவரல் நாம் இவண் உய்வோம். சேர்ப்பன் தேர் மணிக் குரல் கேட்டிசின் தோழி' என்று தலைவியிடம் தலைவன் வரவை உணர்த்துகிறான் தோழி. (நற். 78) மணிக் குரல் ஒலிக்க வந்தமையால் களவில் வந்ததாகக் கொள்ளாமல் வரைவுடன் வந்ததாகத் துறைக் குறிப்புக் கூறியுள்ளார். அவ்வாறே மற்றொரு பாடலும் உளது. (நற். 91)

'துறைவன் மா உயிர்த்த ஆகு. அளிய. நாளும் தொன்று நனி வருந்துமன் அளியதாமே' என்று தலைவனது குதிரை இளைப்பாறும்படி வேண்டுவதாகக் கூற்று உளது. வரைவு மலிந்ததாகக் கூறப்படுகிறது இப்பாடல் (நற். 163)

'சேர்ப்பன் வரும் வழியினைக் குவவுமணல் ஏறிக்கண்டனம் வருகம் சென்மோ தோழி' (நற். 235) என்று வரைவு நீட ஆற்றாளாம் காலத்துத் தோழி உரைப்பதாகப் பாடல் உளது. தலைவன் வரைவொடு வருவதைக் காண்பதாகக் குறிப்புக்கூறி வரைவு மலிந்ததாகக் கூறுவர்.

நான்கு பாடல்களிலும் (நற். 78, 91, 235) (அகம். 160) தலைவன் வரவு மட்டுமே சொல்லப் படுகிறதேயன்றி வரைவு பற்றிய குறிப்பில்லை. அவ்வாறே தலைவன் குதிரை இளைப்பாறட்டுமெனும் பாடலிலும் வரைவுக் குறிப்பு காணப்படவில்லை. இப்பாடல்களில் தலைவன் வரவு வெளிப்படையாக - ஊரறியக் கூறப்படுவதால் வரைவொடு வந்ததாகக் கருதியுள்ளார்.

'அலர் வாய்ப்பெண்டிர் அம்பல் தூற்றப்பலரும் ஆங்கு அறிந்தனர் மன்னே. இனியே வதுவை கூடிய பின்றை ஒலிய விந்தன்று இவ்வழுங்கல் ஊரே' என்று வரைவு கூட அலரடங்கிய செய்தியைத் தோழி கூறுகிறான். (அகம். 70)

அவ்வாறே 'மற்றொரு தோழியும் கூறுகிறாள். (அகம். 400) இவ்வாறு வரைவு தொடர்பாகத் தோழியின் கூற்றுக்களில் வரைவு முடிக்க வேண்டுமெனும் ஆவலால் வரைவு கடாதல் வரைவு நீட்டிக்கிறதே என்று வருந்தும் தலைவியைத் தேற்றுதல், வரைவு முடிந்த செய்தியைக் கூறி மகிழல் என்னும் செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

'இது வரை இரவு மெல்ல வந்தது திண் தேர். இப்போது சீறிக் காணப் பகல் வந்தன்றால் பாய் பரி சிறந்தே' என்று ஒரு தோழி கூறுகிறாள். (அகம். 160)

'நாம் புலந்தாலும் பிரிவஞ்சித் தணப்படும் காமம் தண்டியோர் இன்று வருவர்கொல்' என்று தோழி கூறுகிறாள். (குறு.177) 'வருவர்கொல்' என்பதில் கொல் என்பதை ஐயப் பொருளாகக் கொள்ளாது அசையாக்கி 'வருவர்' எனப் பொருள் கொண்டு வரவு உணர்த்தியதாகத் துறை கூறுவர்.

'அன்றில்போலப் புலம்பு கொண்டு உறையும் புன்கண் வாழ்க்கையானும் ஆற்றேன். கூதிர்ப் பொழுதும் வந்தன்று' என்பது ஒரு பாடல் கூற்று. (நற்.124) பிரிவுணர்த்தப்பட்ட போது கூறியது. இது தலைவி கூறியதாகவே கொள்ளலாம். ஆயின் தோழி கூறியதாகக் கொண்டுள்ளார், தன் துயரை விளக்கமாகப் பேசுவதால்.

விரிச்சி பெற்றுப் புகன்ற தோழி தலைவிக்கு உரைத்ததாக ஒரு பாடல் உளது. (நற்.111) பாக்கத்தின் வருணனை ஒன்பதடியில் கூறி, 'பாக்கம் கல்லென வருமே தோழி. கொண்கன் தேரே' என்று முடிக்கிறது பாடல். இப்பாடலின் பெரும்பகுதியாகப் பாக்க வருணனை உளது. 'வரும் என்றிருப்பதால் விரிச்சி பெற்றுப் புகன்றதாகக் கூறுவர்.

'அம்பல் தூற்ற, அன்னை அலப்ப அலந்தனென். கொண்கனெடு செலவயர்ந்திசினால் யானே. அலர் சுமந்தொழிக இவ்வழுங்கல் ஊரே' என்று ஒரு பாடல் (நற்.149) உடன்போக்குச் செய்தியை உரைக்கிறது. தோழி தலைவியை உடன் போக்கு வலித்தது என்றும் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியதூஉம் ஆம் என்றும் இரு துறைக்குறிப்புக் கூறுவர். இப்பாடலைத் தலைவி கூற்றாகவும் கொள்ளலாம்.

வாயில் மறுத்தல்

பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவனுக்கு வாயில் மறுப்பதாக 3 பாடல்கள் உள. (நற். 127, 270, 291)

10) 'பாவை தலைசீட்டு ஓரும் பெல்லம் புலம்பன் அன்றியும் செல்வாம் எனும் கானலானே. உவன்வரின் எவனோ பாண' என்பது கூற்று. (நற். 127) இப்பாடலில் 'பாண' என்ற விளியைக்கண்டதும் பரத்தமை எனக் கருதி வாயில் மறுத்ததாகத் துறை கூறியுள்ளனர்.

'அவனையல்லாமல் பாவையை வைத்து விளையாடக் கடற்கரை செல்வோம் என்கிறார். எனவே அவன் இனி வருவதால் யாது பயன்' என்று தோழி கூறியதாகப் பொருளுரைப்பர்.

ஆயின் 'அவன் வந்தால் என்ன' என்று 'கொண்டு வந்தால் நல்லது' எனப் பொருள் முடிபு கொள்வதற்கேற்பப் பாடலமைந்துள்ளது. எனவே களவுப் பாடலாகவே கொண்டு தலைவனது நண்பனான பாணனிடம் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். பரத்தமை தொடர்பின்றியும் பாணன் தலைவனுடன் இருந்ததாகப் பல பாடல் குறிப்புகள் உள். (ஐங். 407, 408, 410)

மற்றொரு பாடல் 'பாண! அழிந்த இவள் நலனே; துறைவற்கு நீயும் கண்டாங்கு உரையாய்' என்று தோழி தூது விடுவதாக உளது. (நற். 291)

ஆயின் இப்பாடலில் பரத்தமைக் குறிப்பில்லாததால் வெறுமனே பாணனைத் தலைவனிடம் தூதனுப்புவதாகக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு வேறு பல முல்லைத் திணைப் பாடல்களிலும் பாணன் பாசறைக்குத் தூது செல்லக் காணலாம்.

அவ்வோறே தூது விடுவதாக உள்ள மற்றொரு பாடலுக்குத்தோழி பாணனுக்குச் சொல்லியதாகக் குறிப்புக் கூறுவர். (அகம். 50)

'பெருந் தோள் செல்வத்து இவளினும் எல்லா என் பெரிது அளித்தனை நீயே கொடிதே. நின் விறல் தகைமை மறப்பன்' என்பது கூற்று. (நற். 270) இப்பாடல் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் தலைவியுடன் இருக்கத் தோழி பேசுவதாகக் கூறுவர். ஆயின் 'என்னைப் பெரிதளித்தனை' என்றும் 'நின் தகைமை மறப்பன்' என்றும் தோழி கூறுவதன் முழுப்பொருளும் விளக்கமுற வில்லை.

தலைவனது கொடுமைக்குநாணி அவன் ஒழுக்கத்தை மறைப்பதால் தலைவி கற்புச் சிறப்புடையவளாய் இருப்பதாகத் தோழி உரைக்கிறார். (குறு. 9) கொடுமை என வந்துள்ளதால் பரத்தமைதொடர்புடையதாகக் கொண்டு வாயில் மறுத்ததாகக் கூறுவர்.

ஐங்குறுநூற்றுள்

நெய்தல் ஐங்குறு நூற்றுள் 43 பாடல்கள் (101-110, 121-128, 143, 145, 147, 148, 149, 153, 156, 158, 159, 166, 168, 177, 179, 180, 182, 186, 187, 189, 190, 193, 194, 196, 198, 199, 200) தோழி கூற்றுக்களாக உள.

களவு தொடர்பானவை -14

வரைவு தொடர்பானவை -15

பரத்தமை தொடர்பானவை -14

களவு தொடர்பானவை

களவு தொடர்பாக 14 பாடல்கள் உள. (ஐங். 106, 107, 108, 110, 182, 187, 109, 166, 190, 196, 199, 200, 168, 177)

தோழியிற் கூட்டம் தொடர்பாக மூன்று பாடல்கள் உள. (ஐங். 177, 187, 196)

தலைவி தன்னை வருத்தக் காரணம் கேட்கும் தலைவனிடம் 'தலைவி தோளு ற்றோர் தவறிலராயினும் பனிப்ப' என்று நகையாடிச் சொல்கின்றாள். (ஐங். 177).

தோழி கையுறை மறுத்ததாக ஒரு பாடலுளது (ஐங். 187).

'மடவரல் வேண்டுதியாயின் வரைந்தனை கொண்மோ' என்பது தோழியின் கூற்று. குறை மறுத்த பிறகும் குறை வேண்டிய தலைவனிடம் இங்ஙனம் கூறியதாகத் துறைக்குறிப்புளது. வரைவு கடாயதாகவும் கொள்ளலாம்.

அறத்தொடு நின்றலாக 6 பாடல்கள் உள. [ஐங். 106, 107, 110, 168, 182, 190)

தாய்க்கு உரைத்த பத்துள் செவிலிக்கு அறத்தொடுநின்றதாக மூன்று பாடலும், வளைப்பத்துள் உள. நொதுமலர் வரைவு வேண்டி வீடுத்தமை அறிந்த தலைவி ஆற்றாளாய்ப் பசியட நிற்புழி. இதற்குக் காரணம் என்?' என்று செவிலி வினவ அப்போது தோழி அறத்தொடுநின்றதாக ஒரு பாடல் குறிப்புளது. 'துறைவன் நல்கின் அரிவை பால் ஆடும்மே. (ஐங். 168) என்று அமைந்துள்ள பாடலில் நொதுமலர் வரைவு பற்றிய குறிப்பில்லை.

தலைமகள் மெலிவு கண்டு தெய்வத்தால் ஆயிற்று எனத்தமர் நினைந்துழித் தோழி அறத்தொடு நின்றதாக ஒரு பாடல் உளது. (ஐங். 182)

அறத்தொடு நின்றபின் தலைவன் வராதவழி ஐயுற்ற செவிலி, 'அவன் நும்மைத் துறந்தான் போலும். நுங்கட்கு அவன் கூறிய திறம் யாது' என்று கேட்கத் தோழி கூறியதாக ஒரு பாடல் உளது. (ஐங். 109) அது போன்றே மற்றொரு பாடலும் உளது. (ஐ.108)

வரையாது வந்தொழுகும் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவியின் பசலை நோய்க்கு வருந்திய தோழி அவனை இயற்பழித்துக் கூறிய பாடல், 'புலம்பன் தேறி நல்ல ஆயின நல்லோள் கண்ணே' என்று அமைந்துளது. (ஐங். 166)

பகற்குறிக்கண் வந்து நீங்கும் தலைவனை எதிர்ப்பட்டு மனைக்கண் திகழ்ந்தது கூறிச் செறிப்பு அறிவுறுத்தியதாக ஒரு பாடல் உளது. (ஐங் 194)

தலைமகன் ஒருவழித்தணந்துழி தலைவியை ஆற்றுவதாக ஒரு பாடலும் (ஐ.199), உடன்போக்குத் துணிந்தவழி அதற்கு இரயின் கண் தலைவன் வரத் தலைவியைப் பாயல் உணர்த்திச் சொல்லியதாக ஒரு பாடலும் (ஐ.200) உள.

வரைவு தொடர்பானவை

15 - பாடல்கள் (101, 102, 103, 104, 105, 145, 147: 148, 149, 179, 180, 186, 189, 193, 194,) வரைவு தொடர்பாக உள.

செறிப்பறீஇ வரைவு கடாயதாக இரு பாடலும் (ஐங்.186, 194) 'சிறுநனி வரைந்தனை கொண்மோ' என்று ஒரு பாடலும் (ஐங்.180) உள.

'கொண்க நல்லவோ நீ தந்தவனை' என்று தோழி கேட்கிறான். (ஐங்.193) வரையாது வந்தொழுகும் தலைவன் தலைவிக்குவனாகொடுத்துழி 'பண்டை வனை போலின்றி மெலிந்துழி நீங்கா நலன் உடையவோ' என்று கூறி வரைவு கடாயது என்று துறைக் குறிப்பு அமைந்துளது.

'நின் அலது இல்லா இவள் சிறு நுதலே' என்று குறியிடத்து எதிர்ப்பட்டு வரைவு கடைவுகிறான் தோழி. (ஐங்.179)

தாய்க்குரைத்த பத்துள் மூன்று பாடல்களும் நெய்தல் பத்துள் ஒரு பாடலும் (101, 102, 105, 189) தலைவன் வரைவொடு வந்தபோது கூறியதாக உள. தலைவன் தேரைக் காட்டியும் தேர்மணிக் குரலைக் கேட்டும் தலைவியின் பசப்பு நீங்கிய வண்ணம் கண்டும் உரைப்பதாகப்

பாடல்கள் உள. வதுவை நிகழா நின்றுழி தாய்க்குக் காட்டி உவந்து சொல்லியதாக ஒரு பாடலும் உளது (ஐங்.103)

வரைவு மறுத்த தமர் உடம்படு மாற்ரூல் சான்றோரைத் தலைவன் விடுத்தறிந்த தோழி 'துறைவன் பசலை நீக்கினன் இனியே' என்று கூறுகிறாள் (ஐங். 145) அதே குழலி 'துறைவன் தண் தழை விலை என நல்கினன் நாடே' என்றுரைப்பதாக ஒரு பாடல் உளது. (ஐங். 147)

வதுவை கரண வகையால் முடித்தபின்பு தலைவியைப்பள்ளியிடத்து உய்க்கும் தோழி 'துறைவனை நீ இனிது முயங்குமதி' என்று கூறுவதாகவும், (ஐங். 148) தலைவனிடம் 'மடந்தைக்கு அணங்கு வளர்த்து அகலாதே' என்று கூறுவதாகவும் (ஐங். 149) பாடல்கள் உள.

'செல்வக் கொண்கன் செல்வனஃது ஊரே' என்று தோழியின் கூற்று. (ஐங். 104) கொண்கன் செல்வன் என்பதை வைத்துப்புதல்வன் பெற்றுழித் தலைவன் மனைக்கண் சென்ற செவிலிக்குத் தோழி அவன் ஊர் நன்மை காட்டிச் சொல்லியதாகக் குறிப்பு எழுதியுள்ளனர்.

பரத்தமை தொடர்பானவை

பரத்தமை தொடர்பாக 14 பாடல்கள் உள. (ஐங். 121, 128, 143, 153, 156, 158, 159, 198)

'கண்டிகும் அல்லமோ கொண்கநின் கேளே', என்று கூறுவதாகக் கிழவற்கு உரைத்த பத்து உளது. அதில் இறுதி இரு பாடல்களும் காணப்படவில்லை இக் கூற்று புதுமையாக உளது. ஒரு பெண்ணின் இளமை நிலை கூறப்படுகிறது. தலைவியைப் பற்றிப் பரத்தை இங்ஙனம் கூறியதாகவும் பரத்தையைப் பற்றித் தோழி இங்ஙனம் கூறியதாகவும் இரு குறிப்புக்கள் கூறப்படுகின்றன.

தலைவியின் துயரை உரைப்பதாகவும் (ஐங். 158) 'தந்தனை சென்மோ கொண்ட இவள் நலனே' என்று கூறுவதாகவும் (ஐங். 159) 'இனிய செய்து ின் முனிவு செய்த இவள் தோளே' என்று (ஐ.143) கூறுவதாகவும் பாடல்கள் உள. இவைபொதுப்படத் தலைவன் பிரிவைக்கூறுகின்றனவேயன்றிப்பரத்தமை பற்றிய குறிப்புப்பாடல்கள் இல்லை.

அவ்வாறே இன்னும் மூன்று பாடல்களில் பரத்தமைக்குறிப்பில்லை. (ஐங். 153, 156, 198) இருபாடல்கள் வாயில் மறுத்தனவாகவும் (ஐங். 153, 156) ஒன்று ஆற்றாமையே வாயிலாக வந்த தலைமகனை எதிர்ப்பட்ட தோழி தலைமகட்குச் சொல்வதாகவும் உள.

கவித்தொடரகயுள்

நெய்தல்கலியுள் தோழி கூற்றுக உள்ளவை 13 பாடல்கள்.

[121, 124, 125, 126, 127, 129, 131, 132, 133, 135, 136, 149, 150] அவற்றுள், வரைவு கடாயது. 9 பாடல்கள் [124, 125, 126, 127, 132, 133, 135, 136, 149]

தலைவியை ஆற்றுவித்தது. 2 [131, 150]

தலைவியின் ஆற்றுகையைத் தலைவனுக்குக் கூறியது. [129]

தலைவியின் ஆற்றுகை கூறி வரையக் கருதினாய் ஆயின் இஃது இடமெனச் சொல்லியது. [121]

‘ஊர் அலர் எடுத்தரற்ற உள்ளாய் நீ துறத்தலின், தன்னோய் என்னையும் மறைத்தாள் மன். அவள் ஆய்நலம் பெயர்தர விரைக நின் செலவே’ என்று பொருள்வயின் பிரிந்துவந்தானைத் தோழிஎதிர்ப் பட்டு வரைய வேண்டுகிறாள். [கலித். 124]

‘நுண்வரி வாட வாராது விடுவாய், தண்ணந்துறைவதாக அய் காண் நீ, அளிமதி பெரும, பசலை மறையும் நீ மணந்தனை விடினே’ என்று ஒரு தோழி வரைவு கடாவுகிறாள். (கலித் 125)

‘அலமரல் நோயுள் உழக்கும் என் தோழி மதி மருள் வான்முகம் விளங்கப் புது நலம் ஏர்தரப் பூண்க நின்தேரே’ என்பது ஒரு தோழியின் கூற்று. (கலித். 126)

இவ்வாறு தலைவி துயரை எடுத்துச் சொல்லி மணந்து கொள்ள வேண்டும் பாடல்கள் இன்னும் இரண்டு உள. (கலித். 127, 132)

தலைவியின் துயரை எடுத்துச்சொல்லி ‘வருந்தியாள் இடும்பை கடுந்திண்தேர் களையினே இடனே’ என்று கூறுவதாக ஒரு பாடல் (கலித். 121) உளது.

போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை என்றும் (கலித். 133) ‘தொடி நெகிழ்ந்த தோளளாத் துறப்பாயசல் மற்று நின் குடிமைக்கண் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ என்றும் (கலித். 135) அறிவுரை கூறி வரைவு கடாவுகிறாள் தோழி. கவருடலையும், அறவுரையையும் உவமை கூறி வரைவு கடாவும் செய்தி இ 9 பாடல்களில் கூறப்படுகிறது. (கலித் 136, 149)

தோழியும் தலைவியும் பேசிக் கொண்டிருப்பதை மறைந்திருந்து கேட்ட தலைவன் வந்து ஊசலாட்டிய நிகழ்ச்சியை விளக்குகிறது ஒரு

பாடல் (கலித். 131). இவ்வாறு ஊசலை ஊக்கியவன் விரைந்து வந்து வரைந்து கொள்வான் எனத் தோழி ஆற்றுவித்ததாகத் துறைக் குறிப்புக் கூறியுள்ளனர்.

பொருளுக்குப் பிரிந்த தலைவன் "அறம் துறந்து நீ இனையையாய் நீத்தலும் நீப்பவோ" என்று தோழி ஆறுதல் சொல்வதாக ஒரு பாடல் உளது. (கலித். 150)

மாலைபயைப் பார்த்துத் தலைவி 'இன் துணைப் பிரிந்தாரை உடையை யோ நீ' என்று கூறியதை எல்லாம் தலைவனிடம் தோழி கூறி 'களைமதி பெரும,' என்று வேண்டிக் கொள்கிறாள். (கலித். 129)

3. தலைவன் கூற்றுக்கள்

தலைவன் கூற்றுக்களாக அமைந்துள்ள நெய்தல் பாடல்கள் 27 குறு. — 3 (குறு. 128, 184, 376)
 நற். — 6 (நற் 101, 106, 152, 155, 319, 349)
 அகம். — 5 (அகம். 130, 140, 230, 280, 390)
 ஐங். — 10 (172, 174, 175, 176, 178, 185, 188, 191, 195, 197)
 கலித். — 3 (கலித். 138, 139, 140)

அனைத்துக் கூற்றுக்களும் களவு தொடர்பானவைகளாகவே உள.

தன்னுள்ளே கூறியது - 11 ஐங். 174, 188, 195, 197, நற். 319, 349.
 குறு. 128, 376, அகம். 230, 280, 390.
 பாங்கனிடம் கூறியது - 6 ஐங். 172, 191. குறு. 184, அகம். 130, 140, கலித் 138.

தலைவியிடம் - 2 நற். 155, ஐங். 175
 தேர்ப்பாகனிடம் - 1 நற். 106
 தோழியிடம் - 5 நற். 101, 152, ஐங். 176, 178, 185.
 சான்றோரிடம் - 1 கலித். 139.
 கண்டார்க்கு - 1 கலித். 140

தன்னுள்ளே கூறியது

தலைவனது தனி மொழியாக உள்ளவைகளில் இடந்தலைப்பாட்டின் கண் தலைவியது நிலைமை கண்டு 'புலம்பு கொள் மாலை மறைய' நல்குவன் எனக்கே' என்று கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது. (ஐங். 197)

'பொழில் குறி நுகினள் எமக்கே' என்று தலைவி பொழிலில்

இருப்பதையறிந்து பேசுகிறான் ஒரு தலைவன். (ஐங். 174)

தலைவிக்குப் பலவாறு குற்றேவல் புரிந்த தலைவன் 'வைகலும் இனையம் ஆகவும், பின்னலை முனியா நம்வயின் என் என நினையும் கொல். பரதவர் மகளே' என்று கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது. (நற். 349)

அல்ல குறிப்பட்டு மீளும் தலைவன் தலைவியது அருமையினை எண்ணிக் கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது. (குறு. 128) உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகள் தலைவியது அருமையை எண்ணிக் கூறியதாகவும் அது கருதப்படும்.

தலைவியை எண்ணி 'மீன் கண் துஞ்சும் பொழுதும் யான் கண் துஞ்சிலேன் யாது கொல் நிலையே' என்று தலைவன் ஒரு பாடலில் கூறுகிறான். (நற். 319) காப்பு மிகுதிக் கண் ஆற்றுகிய தலைவன் தலைவியை நினைந்து தன்னுள்ளே சொல்லியது எனத் துறைக் குறிப்புக் கூறுவர்.

அவ்வாறே மற்றொரு தலைவன் 'காதல் மடமகள் கெடலரும் துயரம் நல்கிப் பாயல் வெளவியேரோ' என்று தலைவி தனக்களித்த துயரைப் பேசுகிறான் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயின் பிரிந்த தலைவன் தனித்து உறைய ஆற்றுவாய்ச் சொல்லியதாக அது கூறப்படும். (ஐங். 195) பொருள்வலிக்கும் நெஞ்சிற்குத்தலைமகன் சொல்லிச்செலவு அழுங்கியதாக உள்ள பாடலில் (குறு. 376) 'பனியில் வெம்மையள் வேனிலில் தண்ணளியள்' என்று பேசுகிறான்.

'நெய்தல் போலத் தகை பெரிதுடைய காதலி கண்ணே' என்பது ஒரு தலைவன் கூற்று. விருந்து வாயிலாகப் புகுந்த தலைமகன் தலைவியின் இல்வாழ்க்கைச் சிறப்புக் கண்டு மகிழ்ந்து சொல்லியதாகத் துறைக் குறிப்புக் கூறுவர். ஆயின் பாடலில் விருந்து வாயிலாக வந்தமை பற்றியோ இல்வாழ்க்கை பற்றியோ எந்தச் செய்தியும் காணப்படவில்லை. இயற்கை வருணனையில் மட்டும் உள்ளுறையாக அச்செய்தி உரைக்கப் படும் ஐங்குறுநூற்றுக்குத் துறை எழுதியோர் பாடலுக்குக் கற்பனை சேர்க்கும் துறைக் குறிப்பு எழுதும் பழக்கம் உடையவர். எனவே இங்-
வனம் எழுதினார் எனலாம்.

தொழியிடத்துக் கூறியதாக மூன்றுபாடலும் தொழிகேட்பக்கூறியதாக இரு பாடலும் உள. 'தலைவியைக் காணாத ஊங்கு பாக்கத்தில் உறைதல் இனிது' என்பது ஒரு தலைவன் கூற்று. (நற். 101) 'கங்குலும்

கையறவு தந்தன்று யாங்காகுவன்கொல் அளியேன் யானே' என்ப
மடல் வலித்த ஒரு தலைவன் கூற்று.

தலைவன் தலைவியது அழகைக் கூறுகிருள் ஒருபாடலில். இயற்கை
புணர்ச்சியின் பின் தலைவியது நலம் பாராட்டுவது தலைவன் இயல்.
இதனையும் அவ்வாறே கூறலாம். ஆயின் துறைக் குறிப்பு எழுதுவோ
'ஆய மகளிருள் நின்னால நயக்கப்பட்டாள் யாவன், என வினவி
தோழிக்குத் தலைமகன் கூறிய'தாகக் கற்பனை சேர்த்துக் கூறியுள்ளார்
அதே போல் 'அரியள் என் நெஞ்சம் கொண்டொளித்தோளே' என்ற
தலைவன் கூறுதற்கு 'நின்னால் காணப்பட்டவள் எவ்விடத்து எத்தன்
மையள் என்று வினவிய பாங்கனுக்குக் கூறியதாகத் துறைக் குறிப்பு
அமைந்துள்ளது.

தோழியை இரந்து குறையுறுவான் சொல்லியதாக ஒரு பாடலும்
(ஐங். 178) தலைமகரும் தோழியும் ஒருங்கு நின்றுழிச் சென்ற தலைமகன்
'இவள் என்னை இவை கோடற்குக் காரணம் என்' என்று தோழியை
வினவியதாக ஒரு பாடலுக்குக் (ஐங். 176) குறிப்பு உளது.

கழறிய பாங்கனுக்குத் தலைவியின் அழகு தன்னை வருத்தியதாகத்
தலைவன் கூறும் பாடல்கள் இரண்டு உள. (ஐங். 172, குறு. 184)

தலைவியிடத்துப் பேசுவதாக இரு பாடல்கள் உள. (ஐ. 175, நற்.
155) 'வந்தீசின் வாழியோ படந்தை' நின் பண்புடல கொண்டே
என்ற தலைவன் கூற்றுக்குப் 'பாங்கன் கூட்டம் கூடி நீங்கும் தலைமகன்
இனி வருமிடத்து நின் தோழியோடும் வர வேண்டும் எனத்தலைமகன்
குச் சொல்லியதாகத் துறைக் குறிப்பு எழுதுவார்.

"கானல் ஒரு சிறை நின்றேய்! யாரையோ நின் தொழுதனம்
வினவுதும். கண்டோர் தண்டா நலத்தை. அணங்கோ சொல் என்ற-
னன். அதன் எதிர் முள் எயிற்று முறுவலும் திறந்தன. கண்ணும் பனி
பரந்தன' என்று ஒரு தலைவன் பேசுகிருள். இரண்டாம் கூட்டத்துத்
தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கூறியதாகவும் உணப்பு வயின் வாரா ஊடற்
கண் கூறியதாகவும் துறை கூறப்படும்.

மீளும்பாகனுக்கு உரைப்பதாக ஒரு பாடல் உளது. (நற். 106)
இவ்வாறு மீளும் பாகனிடம் உரைப்பது முல்லைத்திணையாகும். ஆயின்
தலைவி தன்னை எதிர்பார்த்திருக்கும் நிலை கூறாமல் பழைய நிகழ்ச்சியை
நினைப்பதாகக் கொண்டு 'பருவ வரவின் கண் பண்டு நிகழ்ந்ததோர்

குறிப்பு உணர்ந்த தலைவன், அதனைக் கண்டு தாங்ககில்லாராய் மீள் கின்றான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது' எனத் துறை கூறுவர். இப் பாடல் உரிப்பொருளால் முல்லையாகவும் கருப்பொருளால் நெய்தலாக வும் உளது.

கலித்தொகையில் தலைவன் பாங்கனிமும் சான்றோரிடமும் கண்டா ரிடமும் மடலேறும் செய்தியையே கூறக் காண்கிறோம். பிற தொகை நூலுள் 'மடலேறுவேன்' என்று தலைவன் கூறி அச்சுறுத்துவதாகவே இருக்கும். கலித்தொகையில் மட்டுமே மடலூர்ந்த செய்திவிளக்கப்படு கிறது.

'ஏறிய மடல்திறம்' பெருந்திணைக்குரிய பாடு பொருளாக உரைக் கப்படும். ஆயின் நெய்தல் திணையில் இவை பாடப் படக் காரணம் காணத்தக்கது. நெய்தல் பின்புலமும் இப்பாடல்களில் காணப்பட வில்லை.

4) பிறர் கூற்று

பரத்தை கூற்றாக நற்றிணையில் ஒரு பாடலும் ஐங்குறு நூற்றில் பத்துப்பாடலும் உள.

'துறைவ! நன்றும் விழுமிதின் கொண்ட கேண்மை நொவ்விதின் தவறும் நன்கு அறியாய் ஆயின் எம் போல் நெகிழ் தோள் கலுழ்ந்த கண்ணர் மலர்தீய்ந்தனையர் நின்நயந்தோரே' என்று தலைமகளைப் பரத்தை நொந்து சொல்லியதாக நற்றிணைப் பாடல் உளது. (நற். 315) அப்பாடலில் உள்ள இயற்கை வருணனை நெய்தல் நிலத்திற்குரிய தாகும். 'கடலலை அலைப்பதால் தோணியைப் புன்னைமரத்தில் பிணிக் கும் துறைவன் என்பது வருணனை, அதற்கொரு உவமை கூறப்படுகிறது. 'நல்எருது நடைவளம் வைத்தென உழவர் புல்லுடைக்காவில் தொழில் விட்டாங்கு' என்று மருத நில உழவர் வாழ்வு உவமையாக வருகிறது. எனவே இப்பாடலுக்குப் பரத்தை கூற்று எனத் துறை வகுத்துள்ளனரே யன்றிப் பாடல்பொருள் அங்ஙனம் கொள்ளு மாறில்லை.

துறைவனே நன்றும் விழுமிதின் கொண்ட நட்பு நுண்ணிதின் தவறும் நீ நன்கு அறியாவிடின் எம்போல் மலர்தீய்ந்தனையர் நின் நயந்தோர்? என்பது கூற்று. நின்நயந்தோர் என்றிருப்பதால் பரத் தையர் பலர் என்ற பொருள் கொண்டு அங்ஙனம் கூறியுள்ளனர். இதனைத் தலைவியின் கூற்றாகக் கொள்ளினும் பாடல்பொருள்பொருந்து வதாகவே உளது.

ஐங்குறுநூற்றுள் கிழவற்குரைத்த பத்துள் எட்டுப் பாடல்களே
உள.

“கண்டிகும் அல்லமோ கொண்கநின் கேளே
முண்டகக் கோதை நனையத்

தென்திரைப் பெளவம் பாய்ந்துநின் ரோளே’ (ஐங்.121)

என்பது பாடல். இதில் குறிக்கப்படும் பெண் பெயும்பைப் பருவத்துப்
பரத்தை என்று கொண்டு அவளைத் தோழிபழிப்பதாகவும், தலைவியாக
கொண்டு பரத்தை அவளைத் தலைவனிடம் பழிப்பதாகவும் கூறப்படுகி
றது. இப்பாடல்களைத்திலும் பெண்ணின் பேதமைச் செயல்கள்
கூறப்படுகின்றனவேயன்றிப் பரத்தையைக் குறிப்புக் காணப்படவில்லை
எனவே ‘தலைவனது கேளாகிய தலைவி பேதமை இயல்புடையவள்
என்று பாங்கனோ தோழியோ கூறுவதாகக் கொள்ள இடமுண்டு.

பாங்கன் கூற்றாக ஒரே ஒரு பாடல் உளது. (ஐங். 173) தலைமக
ளைக் கண்ட பாங்கன் தன்னுளே கூறியதாக அப்பாடல் உளது. ‘பின்
னிரும் கூந்தல் அணங்குற்றோர் அரவுறு துயரம் எய்துப்’ என்பதே
அக்கூற்றாகும். கண்டோர்கூற்றாக எட்டுப்பாடல்கள் உள. (கலித்.120,
142, 148) எட்டும் கலித்தொகையிலே உள.

ஒரு பாடலில் மாலைப் பொழுதை விளித்துத் தன் துயரைக்கூறும்
தலைவிகூற்று பெரும்பகுதியாக உளது. இரத்தியில் சுரிதகத்தில் ‘இன்னு
செய் மாலை காதலர் துணைதர இல்லாகின்றால்’ என்று மாலையின் துயர்
மறைந்த செய்தி கூறப்படுகிறது. எனவே ‘பிரிண்டை ஆற்றாத தலைவ்
மாலைப் பொழுது கண்டு கழிய ஆற்றாளாயின இடத்துத் தலைவன் வர
வும் அவளது அகமலர்ச்சியும் கண்டார் கூறிய’தாகத் துறைக் குறிப்புக்
கூறியுள்ளனர். (கலித். 120) பாடலில் நெய்தல் பின்னணி காணப்பட
வில்லை. இதே போன்ற அமைப்பினை உடையதாக மற்றொரு பாடல்
உளது. (கலித் 148) அதிலும் தலைவி மாலையை விளித்துத்தன் துயர்
கூற இற்தியில்: “சேய் உறை காதலர் வினை முடித்து மண் வெளவ்
வந்தனர்’ என்று முடிகிறது. ‘தலைவன் வரை விடைவைத்துவேந்தற்கு
உற்றுழிப் பிரிந்துழி அவள் வருத்த மிகுதி கண்டோர் கூறியது’ என்று
துறைக் குறிப்பு கூறியுள்ளனர்.

ஏனைய ஆறுபாடல்களிலும் ஒரு பொது அமைப்பு காணப்படுகிறது.
[142-147]

‘இவள் அழும்’ என்று தரவு தலைவியை அறிமுகப்படுத்தும் (கலித்.
142) தலைவி கூறாகவும் கண்டோர் கூற்றாகவும் அமைந்திருக்கும்.

அடுத்த பகுதியில் தலைவி தலைவன் பிரிந்ததால் தனக்கேற்பட்ட அளவிட முடியாத துயரங்களை எல்லாம் பலவாறாக எடுத்துரைக்கும் பகுதி அமைந்துள்ளது.

தன் துயரைத் தானே எடுத்துரைத்தலும், கடலே! வளியே! ஊரீர் கேளிர் என்று விலித்து உரைத்தலும் அப்பகுதியில் அமைந்துள்ள. பிற-தொகை நூல்களில் அமைந்த காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி போலாது அளவுக்கு அதிகமாக அவலவெளிப்பாடும் ஆற்றாமையும் காணப்படு-
பிள்ளை.

'எனப்பாடி (கலித். 142, 145)

'என ஆங்கு' (கலித் 147, 144, 143)

'என ஆங்குப் பாட' (கலித். 146)

என்ற இணைப்பு அடுத்தமைந்துள்ளது.

இறுதிப் பகுதியில் பிரிந்த தலைவன் யீளத் தலைவி மகிழ்ந்தநிலை உறப்படும்.

'கலங்கிய நீர் போல் தெளிங்கு நலம் பெற்றாள் நல்லெழில் மார்பனைச் சார்ந்த', (கலித். 142)

'இன் நகை எய்தினான் இழந்த தன் நலனே' (கலித். 143)

'இல்லாகின்றவள் ஆய்நுதல் பசுப்பே' (கலித் 144)

'ஞாயிற்று முன்னர் இருள் போல் மாய்ந்தது என் ஆயிழை உற்ற துயர்' (கலித். 145)

'அல்லல்கீர்ந்தன்று ஆயிழை பண்பே' (கலித். 146)

'தகையாகத் தையலாள் சேர்ந்தாள் நகையாக நல்லெழில் மார்பன் அகத்து' (கலித்.147)

என்று அப்பாடல்கள் முடிகின்றன.

இப்பாடல்களில் வருகின்ற 'எனப்பாடி' என்னும் தொடரைக் கொண்டும் அறிமுகம், புலம்பல், இன்பியல் முடிவு என்னும் அமைப்பினைக் கொண்டும் பார்க்கும் போது இவை நாடகங்களாகவே கொள்ளத்தகுவனவேயன்றித் தனிக் கூற்றுசுக் கொள்ளாமாறில்லை.

கலித்தொகையில் இன்னும் பல பரடல்களும் (கலித். 130, 131, 134, 138, 141) இதே போன்ற நாடக அமைப்பினைக் கொண்டுள்ள.

இப்பாடல்களில் கடற்கரைப் பின்னணி காட்டப்படவில்லை. இயற்கைப் பின்னணி எதுவுமே காட்டப்படவில்லை. அதுவும் நாடகம் என்ற அமைப்புக்குச் சான்றாக உள்ளது.

அங்ஙனமாயின் இவைகளை நெய்தலில் சேர்க்கக் காரணம் என்ன? இரங்கல் என்னும் உரிப்பொருளை இப்பாடல்களில் மட்டுமே காணுகிறது. ஏனைய பாடல்களில் நெய்தல் கருப்பொருளும் பிற உரிப்பொருள்களும் அமைந்திருக்க இப்பாடல்களில் கருப்பொருள் எதுமின்றி இரங்கல் உரிப்பொருள் அமைந்துள்ளமை குறிக்கத்தக்கது.

இரங்கல் என்பதே நெய்தலுக்கு உரிப்பொருள் என வரையறுக்கப்பட்ட போதிலும் சங்கப்பாடலுள் களவுச் செய்திகள் முழுவதும் நெய்தலில் பாடப்படுகின்றன. எனவே கடற்கரைப் பின்புலத்தை வைத்து நெய்தல் என்ற திணைக்குரியதாகப் பாடல் வகுக்கப்படுகின்றனவேயன்றி இரங்கல் என்ற உரிப்பொருளை வைத்துக் கூறப்படவில்லை.

நெய்தல் பாடல்கள் பலவற்றில் கற்பியல் செய்திகள் காணப்படுகின்றன. அதிலும் பரத்தையிற் பிரிவு தொடர்பான செய்திகளாகவே உள்ளன. அடிக்குறிப்புக்களிலேயே அத்தகைய செய்திகளை உடனடியேயன்றிப் பாடல்கள் அங்ஙனம் அமையவில்லை.

குறுந்தொகை நெய்தல் பாடல்களில் 3பாடல் (குறு. 9, 49, 349) பரத்தமைக்குரியனவாகக் கூறப்படும்.

'துறைவன் கொடுமை' என்றிருப்பதால் அது தலைவனது பரத்தமையே சுட்டுவதாகக் கொண்டு அப்பாடலுக்கு வாயில் தேர்ந்தது என்று அடிக்குறிப்புக் கூறுவர். ஆயின் களவில் தலைவன் வரையாது காலதாழ்த்துவதும் கொடுமை எனக் கூறப்படும். எனவே இப்பாடலைக் களவுக்குரியதாகக் கொள்ளலாம்.

அம்மூவரார் பாடல் ஒன்று தலைவனிடம் தலைவி தங்கள் அன்பினை நெருக்கத்தை உரைப்பதாக உள்ளது (குறு.49) அப்பாடலில் பரத்தமைக்குரிய குறிப்பெதுவுமே காணப்படவில்லை. எனவே இப்பாடலைப் பரத்தமைக்குரியதாகக் கொள்ளலாமல் களவுக் காலத்துக் கூற்றாகக் கொள்ளலாம்.

தலைவன் தலைவியின் நலத்தைக் கவர்ந்ததால் அதைத்தரும்படி கேட்குமாறு தோழி கூறத் தலைவி 'கொடுத்த பொருளைத் திரும்பக்கேட்பதை விட உயிர்விடல் இனியது' என்று கூறுவதாக ஒரு பாடல் உள்ளது (குறு. 349). அப்பாடல் களவுக்குரியதாகக் கொள்ளலாம். ஆயின் நாரைமீன் அருந்திய வருணனை வருவதைக் கொண்டு பரத்தமை உள்ளுறை பொருள் கூறிப் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனிடம்

பாடுபொருளும் கூற்றுக்களும்

கூறியதாக விளக்குவர், ஆயின் களவுப் பரிபலாகவே நாம் கொள்ளலாம்.

நற்றிணையில் 6 பாடல்கள் (நற்.74, 127, 167, 270, 291, 315) பரத்தமைக் குரியனவாகக் கூறப்படும்.

'அவன்பெண்டு' என்ற தொடரைக் கண்டு அது பரத்தையைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு பாணற்குவாயில் மறுத்ததாகக் கூறுவர். (நற். 74) ஆயின் அப்பாடல் 'தலைவனை அயலாள் என்கின்றது ஊர். ஆயின் அவன் பெண்டு என அறிந்து பெயர்த்தல் அரிது' எனத்தன் திருமணத்தை நினைவில் கொண்டு கூறியதாகக் கொள்ளுமாறு அமைந்துள்ளது.

பாண என்ற விளி இருப்பதால் 3 பாடல்கள் (நற்.127, 167, 291) பரத்தமைக்குரியனவாகக் கூறப்படும். ஆயின் அப்பாடல்களில் பரத்தமைக்குரிய குறிப்புகள் காணப்படாததால் களவுக்குரியனவாகக் கொள்ளலாம்.

94057

ஒரு பாடலில் 'எம்போல் நெகிழ்தோள் கலுழிந்த கண்ணர் நின நயந்தோர் மலர் தீய்த்தனையர்' என்று கூற்றமைந்துள்ளது. (நற்.315). இப்பாடலில் தலைவனை நயந்தோர் பலரெனக் குறிப்பு இருப்பதால் பரத்தை கூற்றாகக் கொண்டுள்ளனர்.

'நன்றும் விழுமிதின் கொண்ட கேண்மை நொய்விதின் தவறும் நற்கு அறியாய் ஆயின் எம்போல் நின்றயந்தோர் மலர்தீய்த்தனையர்'. என்ற பொருளமைப்புடைய இப்பாடலைப் பேரன்று வேறு பாடல் காணப்படவில்லை. இப்பாடலைப்பரத்தை கூற்றாகக்கொள்ளாமல் தலைவி கூற்றாகவே கொள்ளலாம். தலைவி தலைவனிடம் 'எம்போல் உன்னை விரும்பியவர் துன்புறுவர்' என்று கூறுவதாகக் கொள்ளலாம்.

ஒரு பாடல் தலைவனுக்குத் தோழி கூறுவதாக உள்ளது. (நற்.35) மணமனைப் பிறரை ஞான்று கூறியதாகக் குறிப்புள்ளது. 'பண்டும் இற்றே கண்டுசின் தெய்ய' என்று வந்ததால் அடிவளம் மணமனைப்பிவி கூறியதாகக் கொண்டனசெனலாம்.

ஐங்குறு நூற்றுள் கிழவற்குரைத்த பத்து பாணற் குரைத்த பத்து வெள்ளாங்குருகுப்பத்து, சிறு வெண்காக்கைப் பத்துப்பாடல்கள் பரத்தமைக்குரியனவாகக் கூறப்படும். [ஐங் 121, 138, 143, 153, 156, 158, 159, 164, 165, 167, 169, 170, 184, 198]

கிழவற்குரைத்த பத்துள் இரண்டு பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை'

(ஐங் 129, 130) ஏனைய எட்டுப் பாடல்களும் ஒரே அமைப்புடையனவாக உள.

'கண்டிகும் அல்லமோ நின்கேளே' என்று அனைத்துப் பாடல்களும் தொடங்குகின்றன. மூன்றே அடியுள்ள பாடலில் முதலடியாக இஃதுஉளது. ஏனைய இரண்டு அடிகளில் ஒரு பெண்ணின் வினையாட்டினை உரைப்பதாக உள்ளன. பாடலுக்குத் துறைக்குறிப்பு எழுதுவோர் தலைவியின் இளமையைப் பரத்தை ஏளனம் செய்வதாகவும் பரத்தையின் இளமையைத் தோழி ஏளனம் செய்வதாகவும் கூறுவர். கேட்பவன் தலைவனாகவே உள்ளான். 'கொண்க' என்ற விளியால் இதை உணரலாம். இங் போன்ற அமைப்புடைய பாடல்களை வேறெங்கும் காண முடியவில்லை.

களவுக்காலத்தில்தலைவனால் விரும்பப்பட்ட தலைவிபேதைப்பருவத்தவன் என்று தோழி கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். ஆயின் அப்பொழுதும் பொருள் தெளிவு படவில்லை, எனினும் இவற்றை மருதத்திற்குரியனவாக கூறல் இயலாது.

பாணன் தலைவனது பரத்தமை வாழ்வில் மட்டுமே துணை நிற்பவன் என்பது பிழையான கருத்தாம். முல்லைத் திணையில் தலைவன் உடன் பாணன் இருந்த நிலையையும் பாணன் தலைவியிடமிருந்து பாசறையிலிருக்கும் தலைவனுக்கும் தலைவனிடமிருந்து தலைவிக்கும் தூது செல்லும் நிலையையும் முல்லைப்பாடல்களில் உணரலாம். எனவே பாணன் என்ற விளியை மட்டும் வைத்து மருதப் பாடல் என்பது தவறாகும். (ஐங் 131-140) ஆயின் தலைவனது களவு வாழ்வில் பாங்கன் இடம் பெறுகிருளேயன்றிப் பாணன் இடம் பெற்றதாகக் காணப்படவில்லை. எனவே எவ்வாறாயினும் பாணற்குரைத்த பத்து களவாகாது கற்பெனவே கூறப்படும்.

வெள்ளாங்குருகுப் பத்துள் (ஐங் 151-160) பரத்தமைச்செய்திஇல்லாத போது வருணையுள் உள்ளுறை பொருள் கொண்டு பரத்தமைக்குரியன என்ப. ஆயின் அவற்றைக் களவெனவே கொண்டாலும் பாடல்கள் பொருத்துவனவாகவே உள. அவ்வாறே மீன் உண்ணும் செய்தி வந்ததால் உள்ளுறை கொண்டு சில பாடல்கள் (ஐங் 164, 165, 167, 169, 170) பரத்தமைக்குரியனவாகக் கூறப்படும். ஆயின் அவற்றையும் களவெனவே கொள்ளலாம், இப்பாடல்களில் தலைவியின் துயர்நிலை கூறப்படுகின்றதேயன்றி அத்துயருக்குத் தலைவனது பரத்தமையே காரணமெனப் பாடலுள் குறிப்பில்லை, எனவே களவுக்காலத்

துயராகவே அதனைக் கொண்டு அப்பாடல்களைக் களவுப் பாடல்கள் என்றே கூறலாம்.

அவ்வாறே பிற்பாடல்களும் (ஐ 143, 184, 198) பரத்தமைக்குரியனவாகக் கூறப்பட்டாலும் களவுக்குரியனவாகக் கொள்ளுமாறமைந்துள்ளன.

எனவே பாணற்குரைத்த பத்து தவிர ஏனையவை களவு நிகழ்ச்சிகளைப் பாடுவனவாகவே உள்ளன எனலாம்.

களவு நிகழ்ச்சிகளைக் கடற்கரைப் பின்னணியுடன் காட்டுவனவாகவே நெய்தல் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. நெய்தல் கலியுள் தலைவியின் துயர்நிலை, தலைவனது துயர்நிலை ஆகிய களவுச் செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன, எனவே உரிப்பொருளில் இரங்கலை மட்டும்பாடுவனவாகவும் கருப்பொருளில் கடற்கரைப் பின்னணியுடன் கள்வினைப் பாடுவனவாகவும் இரு பிரிவாக நெய்தல் பாடல்கள் அமைந்துள்ளமை புலனாம்.

4. நெய்தலும் பிற திணைகளும்

நெய்தல் திணையின் பாடுபொருள் இரங்கல்; பின்புலம் கடற்கரை யாகும். நெய்தல் பாடல்களை இருவகையாகப் பகுத்துக் கூறலாமென முன்னர்க் கண்டோம்.

- 1) இரங்கல் உரிப்பொருளைப் பாடுவன
- 2) கடற்கரைப் பின்புலத்தில் களவுச் செய்தியைப் பாடுவன.

இரங்கல் உரிப்பொருளைப் பாடுவனவாக உள்ள நெய்தல் பாடல்கள் குறைவே. குறுந்தொகையில் 5 பாடல்களும் (குறு. 4, 6, 57, 102, 118, நற்றிணையில் இருபாடல்களும் (நற். 130, 196) உரிப்பொருளை மட்டும் பாடுகின்றன. கலித்தொகையில் 20 பாடல்கள் (118-124, 128-131, 134, 142-148, 150) தலைவியின் இரங்கலைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளன.

ஏனையவற்றுள் ஓரிரு பாடல்கள் தவிர அனைத்தும் நெய்தல் பின்புலத்தைப் பாடுவதால் நெய்தல் திணைக்குரியனவாகக் கூறப்படும் அவற்றுள் ஏழு பாடல்கள் (குறு. 128, 290, நற். 131, 295, 358, 395 அகம். 130) பாடுபொருளுக்குப் பின்புலவருணையாகக் கடற்கரையைக் கொண்டிருக்கவில்லை; மாறாக உவமையாகக் கடற்கரைச் செய்திகளைக் கொண்டுள்ளன.

குணகடல் நாரை தொண்டி அயிரைக்கு அணவந்தாங்கு அரியள் (குறு. 128); பெருநீர்க் கட்பொரு சிறு நூரை போல மெல்ல மெல்ல இல்லரகுதுமே; (குறு. 290) நாவாய்தோன்றும்பெருந்துறைசாடியன்ன எம் இளநலம் (நற். 295); சிறுவெண் காக்கை நாள் இரைபெறும் மருங்கையன்ன ஆய்கவின (நற். 358); கடல்கெழு மரந்தையன்ன (நற். 395); கொற்கை முந்துறை நெய்தல் போதுபுறம்கொடுத்த உண்கண் (அகம். 130) என்னும் உவமைகளைத் தவிரப் பாடலில் நெய்தல் கூறு எதுவுமே காணப்படவில்லை. ஒரு பாடலில் மரந்தையன்ன எனும் உவமை தவிர உயர் மணல் சேர்ப்ப' எனும் விளியும் அமைந்துள்ளது. (நற். 131)

ஒரு பாடலின் திணையை உரிப்பொருளோ அல்லது பின்புலமோ முடிவு செய்வது பொருத்தம். ஆயின் உவமையாக வரும் செய்தியைக் கொண்டு திணை முடிவு செய்வது பொருத்தமெனத் தேர்ந்துவிடலை. ஆயின் இப்பாடல்களின் பாடுபொருள்களைப்பார்க்கும் போது நெய்தலுக்கும், குறிஞ்சி அல்லது பாலைக்கும் பொதுவாக உள்ளன. எனவே இப்

பாடல்களின் திணையை முடிவு செய்ய உவமையை எடுத்துக் கொள்ளுள்ளனர்.

அவ்வாறு உவமையை வைத்துத் திணை கூறுவதாயின்,

“தொண்டி அன்ன என் நலத்தத்து

கொண்டனை சென்மோ மகிழ்ந நின்குளே” (குறு. 238)

என்று வரும் பாடலையும் நெய்தல் எனக் கொள்ள வேண்டும். ஆயின் தொண்டி வருணனையில் நெல் பற்றிய குறிப்பு வருவதால் மருதம் என வருத்துள்ளனர்.

உரிப்பொருளால், பின்புலத்தால், உவமையால் நெய்தல் ஆகாத பாடல்கள் இரண்டு. (குறு. 57, 376) அவற்றைப் பாடுபொருள் நிரூபிக்க குறிஞ்சி எனக் கொள்வதே பொருத்தம்.

நெய்தல் கலியில் உள்ள 33 பாடல்களில்

இரங்கலைப் பாடுவன	- 20
வரைவுகடாவுதலைப் பாடுவன	- 9 (125, 126, 127, 132, 133, 135, 136, 137, 149)
நிலைவாடி மடலூர்வதைப் பாடுவன	- 4 (138-141)

நெய்தல் உரிப்பொருளைப் பாடும் 20 பாடல்களும் உரிப்பொருளில் நெய்தலாகின்றன. வரைவு கடாதல் எனும் களவுச் செய்தியைப் பாடும் 9 பாடல்களும் கருப்பொருளால் நெய்தலாகின்றன. ஆயின் மடலேறுவதை விளக்கும் 4 பாடல்களில் இரங்கல் உரிப்பொருளோ, நெய்தல் பின்புலமோ காணப்படவில்லை. அவ்வாறிருக்க அதனை நெய்தல் கலியில் கோத்த பொருத்தம் புலப்படவில்லை. ‘மடலேறுவேள்’ எனத் தலைவன் அச்சுறுத்துவது குறிஞ்சியில் சேர்க்கப்படும். மடல் ஏறும் செய்தியைப் பாடுவது பெருந்திணை எனறே கொள்ளப்படும். இத்தகைய நிலையில் முற்கூறிய 4 பாடல்களையும் நெய்தல் எனக் கொள்ளாமல் பெருந்திணை எனக் கொள்வதே பொருத்தம்.

அவ்வாறிருக்க நெய்தல் கலியில் இதனை ஏன் அடக்கினர்? தலைவன் உரிப்பிரிந்த தலைவி இரங்குவது நெய்தலாக இருந்தபோதும் ‘தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்’ பெருந்திணையாகக் கருதப்படும். அத்தகைய தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம் நெய்தல் கலியில் காணப்படுகிறது. எனவே காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி, அதன் முதிர்ந்த நிலையாகிய தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டது! அது நன் இனமாகிய ஏறிய மடல் திறத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ள இவ்வாறமைந்ததோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் பெருந்துயரமும், தலைவன் அடைய முடியாத தலைவனது பெருந்துயரமும் இரங்கல் என்ற பொது சொல்லில் அடக்கிக் கூறப்பட்டன என்றும் கூற இடமுண்டு.

ஐங்குறுநூற்றுள் நெய்தல் உரிப்பொருள் காணப்படவில்லை. கடற்கரைப் பின்னணி அனைத்துப் பாடல்களிலும் அமைந்துள்ளது. எட்டு பாடல்கள் தவிர (ஐங். 104, 118, 119, 131, 133, 137, 138, 139) இவற்றுள் ஏழு பாடல்கள் மருதத்திற்குரிய பரத்தமை பற்றியதாக உள்ளன. ஒன்று களவுச் செய்தியைக் (ஐங். 119) கொண்டுள்ளது. இப்பாடல்களை நெய்தல் ஐங்குறுநூற்றுள் பாடியுள்ள காரணம் புலப்படவில்லை. முன்பின் பாடல்களில் கடற்கரைத்தலைவன் பாடப்படுவதால் இப்பாடல்களிலும் கடற்கரைத் தலைவனே பாடப்படுவதாகக் கொண்டு நெய்தல் எனக் கருதியிருக்கலாம்.

நெய்தல் பாடல்களில் குறிஞ்சியின் களவுச் செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது; பாலை, முல்லைவியின் பிரிவுத் துயர் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆயி மருதத்திற்குரிய பரத்தமைச் செய்தியும் காணப்படுவது வியப்பாக உள்ளது. அம்மருதப் பாடல்கள் பரத்தமையைக் கூறுது களவுச் செய்திகளையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம் என முன்னர் விளக்கப்பட்டது.

நெய்தலெனக் கருதப்படும் பாடல்கள்

ஐந்து திணைகளில் நெய்தல் திணை பிறதிணைகளோடு எளிதில் மயங்கும், தன்மை உடையதாக உள்ளது. உரிப்பொருளை வைத்து பார்க்கும் போது பிரிவுத் துயராக உள்ளவை நெய்தலாகும். எனவே பாலை, முல்லைத் திணைகளோடு மயங்க வாய்ப்புள்ளது. கடற்கரைப் பின்னணியை உடைய எப்பாடலும் நெய்தலுள் அடங்குவதால் உரிப்பொருளில் பிற திணைப் பாடலும் கருப்பொருளால் நெய்தலுக்கு வந்து விடும் இவ்வாறு நெய்தல் திணையில் பிறதிணைப் பாடல் மயங்க வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

நெய்தலும் பாலையும்

நெய்தல், பாலை இவ்விரு திணைகளும் தலைவன் தலைவியரின் பிரிவுத் துயரைச் சித்திரிப்பதில் ஒன்றாக உள்ளன. ஆயின் பாலைத்திணையில் தலைவன் பிரிந்து சென்ற நிலை, பிரியும் வழி, பிரியும் போது வழியிடையில் ஏற்பட்ட கடுமாற்றம், அவன் சென்றதை எண்ணி வருந்துதல் தலைவன் அழகத் தலைவியைத் தேற்றும் தோழியின் கூற்றுக்கள் ஆகிய

வை பாடப்படும். பாலைப்பாடல்களில் பெரும்பாலும் தலைவன் கடந்து சென்ற பாலை வழி வருணிக்கப்படும்.

ஆயின் நெய்தல் திணையில் பிரித்து அவது தொடர்பான செய்திகளே, இடம் பெறுவதில்லை. இன்னும் வந்து சேரவில்லை என்ற ஏக்க உணர்வே பெரிதாகக் காணப்படும். அது பிரிவால் ஏற்படும் ஏக்க உணர்வு என்பதை விடத் தலைவனைச் சந்திக்க இடலவில்லையே, வராமல் இருந்து விடுவானே, மறந்து விடுவானே என்ற அச்ச உணர்வு என்று கூடக் கூறலாம்.

‘முட்டுவென் கொல்தாக்குவென் கொல்ஆ எனக்கூவுவென் கொல்’ என்று தலைவி, ஊரே துயிலும் போது தான் மட்டும் துயிலாது துன்புறும் போது கூறுவதாக ஒளவையார் பாடும் பாடல் (குறு. 28) நெய்தலுக்குரிய தெனலாம். இரங்கலை நோக்கி, அதில் பாலைக்குரிய பின்னணி எதுவும் காணப்படவில்லை.

பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி கூற்றாக உள்ள பாடல் ஒன்று ஈங்கை மலர் அசையக் கடல்நீர் புளிற்றுப் புலம் தழுவி விசும் வாடையை வளித்துத் தலைவி பேசுவதாக உள்ளது. (நற். 193). அப்பாடல் இரங்கல் பொருளாலும் பின்புலத்தாலும் நெய்தல் எனக் கொள்ளுமாறுள்ளது.

அம்மூவரை பாடல் ஒன்றில் பிரிவால் இறக்கவும் கூடுமெனத் தலைவி பேசுகின்றான். இரங்கல் பொருள் நோக்கி அதனை நெய்தல் என்றே கொள்ளலாம் (நற். 397).

‘ஒரு தனி அன்றில் குரலும், நினைமா மாக்கள் தீக்குழலும் கேட்டு யான் எவன உள்ளே’ என்று தலைவி வருந்துவதாக ஒரு பாடல் உள்ளது. (அகம். 305). இப்பாடல் இரங்கல் பொருளையும் அன்றில் பற்றிய குறிப்பையும் நோக்கி நெய்தல் எனக் கொள்ளுமாறுமைந்துள்ளது. ஆயின் இதனைப் பாலை எனச் சேர்த்து அதற்கேற்பப் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழிக்குத் தலைவி கூறியதாக துறைக் குறிப்பும் எழுதியுள்ளனர். தோழி கூற்றாகவும் அதனைக் கொள்ளலாம் எனக்கூறியுள்ளனர். ஆயின் இப்பாடலில் பாலைக்குரிய வருணனை இன்மையாலும் இரங்கல் பொருள் இருப்பதாலும் நாம் நெய்தல் எனவே கொள்ளலாம்.

நெய்தலும் மருதரும்

நெய்தல் திணையும் மருதத்திணையும் மயங்கிவரும் வாழ்ப்பு குறைவாகவே உள்ளது. உரிப்பொருளால் ஒன்று இரங்கல்; மற்றொன்று

ஊடல்; கடற்கரைப் பின்புலத்தில் களவைப் பாடுவது நெய்தல். வயல் பின்புலமாகக் கற்பில் உள்ள பரத்தையிற் பிரிவைப் பாடுவது மருதம். இச்சூழலில் ஒன்றில் ஒன்று மயங்குவது மிகவும் அரிது.

ஆயின் நெய்தல் பாடல் பலவற்றிற்கு மருதத் திணைக்குரிய துறைக்குறிப்புக் கூறியிருப்பதும் மருதத் தலைவன் பரதவர் மகடீக் காதலிக்கும் நிலை பாடப்பட்டிருப்பதும் முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளன.

மருதத் திணைக்குரியனவாக வகுக்கப்பட்டுள்ள பல பாடல்கள் பிரிவுலத்தை நோக்கி நெய்தலாகக் கொள்ளுமாறமைந்துள்ளன.

வேறு எந்தத் திணைக்கும் உரிய கருப்பொருள் வருணனை காணப்படாதபோது, உரிப்பொருளை வைத்துத் திணை முடிவு செய்ய இயலாத போது அப்பாடலில் வரும் உவமையில் காணப்படும் கருப்பொருள் வருணனையை வைத்துத் திணை முடிவு செய்வது உண்டு. அந்நிலை முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. அதன்படி நோக்கினால்,

‘மரத்தையன்ன’ என்று கடற்கரைப்பட்டின உவமையுடைய பாடலை நெய்தல் எனலாம். வரைவு மலிந்ததைத் தோழி கூறுவதாகக் குறிப்பு உளது (குறு. 34). இப்பாடலை மருதம் என்று கூறக் காரணம் என்ன வென்று தெரியவில்லை. ஒருவேளை ‘கிழவன்’ என்ற சொல் காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

குன்றியனார் பாடல் ஒன்றில் ஞாழலும் மருத மலரும் பரவியுள்ள துறை கூறப்படுகிறது. அதனை மருதமெனக் கொண்டு துறைக் குறிப்பும் பரத்தமை பற்றியதாகக் கூறியுள்ளனர் (குறு. 50). ஆயின் நெய்தல் என்றே கொள்ளுமாறு இரங்கற் பொருளமைந்துளது என முன்னரும் கூறப்பட்டது.

தலைவியின் துயரைக் கூறும் ஒரு பாடலில் (குறு. 171) ‘மீன்வலைப் பட்டாங்கு’ என்ற உவமை காணப்படுகிறது. எனவே இதனை நெய்தல் எனக் கொள்ளலாம். ‘கயத்து இட்ட மீன்’ என்றிருப்பதால் அதனை மருதமெனக் கொண்டுள்ளனர்.

‘தொண்டியன்ன என் நலம் தந்து நின் சூள் கொண்டு செல்க’ என்பது பாடல் (குறு. 238). இதில் களவுச் செய்தி கூறப்படுகிறது. தொண்டிப்பட்டினம் உவமையாகிறது. எனவே நெய்தல் எனக் கொள்ளலாம். நெல் பற்றிய குறிப்பும் ‘மகிழ்ந’ என்று தலைவனை விளிப்பதும் நோக்கி இப்பாடலை மருதம் எனக் கொண்டு பரத்தமை பற்றிய துறைக் குறிப்பும் கூறியுள்ளார்.

காம ஒள்ளெரியால் துன்புறும் தலைநினை கூற்று நெய்தல் என்றே கொள்ளுமாறமைந்துளது. (குறு. 305) அதில் குப்பைக்கோழி தனிப் போர் போல என்ற உவமை இருப்பதால் அதனை மருதமெனக் கூறியுள்ளனர். துறைக்குறிப்பு களவுக் குரியதாகவே உளது. இதனை நெய்தல் என்றே கொள்ளலாம்.

‘நினைவுர் நெய்தல் அனையேம் பெரும

நீளமக்கு இன்னுதன பல செய்யிரும்

நின்னின்று அமைதல் வல்லா மாறே’ (குறு. 309).

என்ற பாடலில் தலைவன் தலைவிக்கு அளிக்கும் துயரம் பாடு பொருளாகவும் நெய்தல் உவமையாகவும் உள. எனவே நெய்தல் என்றே கொள்ளலாம். ‘செறுவில் பூக்கும் நெய்தல்’ என்றிருப்பதால் மருதம் எனக் கொண்டு வாயில் தேர்த்தது எடுத்து துறைக்குறிப்பும் கூறியுள்ளனர். ஆயின் களவாகக் கொண்டு நெய்தல் எனக் கூறலாம்.

தக்கீரர் பாடல் ஒன்றில் (நற். 368) வரைவுமலிந்த செய்தி பாடப்படுகிறது. தனி நீர் நீத்தற்பு விடிகரைப் பெருமரம் உவமையாக வருகிறது. நெய்தல் என்றே கொள்ளலாம். ‘ஊர்’ என்று இடையில் குறிக்கப்படுவதால் மருதம் எனக் கொண்டுள்ளனர்.

காமம் மிக்க கழிபடர் விளையாக வெள்ளி வீதியார் வெள்ளாங்குருகை விளித்துப் பாடும் பாடல் (நற். 70) நெய்தலுக்குரியதாக அமைந்துளது. ஆயின் அதில் ‘செனி தல்லூர் மகிழ்நர்க்கு’ என்று குறிக்கப் படுவதை நோக்கி மருதம் எனக் கூறியுள்ளனர். இதே போன்று மருத நிலத் தலைவன் நெய்தல் பாடல்களில் குறிக்கப்படும் நிலையை முன்னரும் கண்டோம். எனவே இதனை நெய்தல் என்றே கொள்வதில் தவறில்லை.

நெய்தலும் குறிஞ்சியும்

களவுச் செய்தியைப் பாடு பொருளாகக் கொண்டு குப்பதால் இவ்விரு திணையும் மிக எளிதில் மயங்கி விடுகின்றன. பின்புலத்தைவைத்தே இவற்றைப் பிரித்தறிய வேண்டியுளது. களவுச் செய்தியாக மட்டும் இருந்து பின்புலக் குறிப்பே இல்லாதிருந்தாலும் குறிஞ்சிக்குரியதாகவே கொள்ளப்படும். களவுச் செய்தியாக இருந்து நெய்தல் பின்புலம் இருந்தால் நெய்தலாகக் கொள்ளப்படும்.

அவ்வாறு நெய்தல் பிள்ளணியோடு கூடிய பாடல்கள் (குறு. 81, 160, 301) மூன்று உள. அவற்றை நெய்தல் என்றே கொள்ளலாம்.

மூன்று பாடல்களில் பின்புல வருணனை எதுவுமின்றி உவமையாக நெய்தல் வருணனை வருகிறது. (நற்.8, 23; குறு.105). இப்பாடல்களையும் நெய்தல் எனக் கொள்ளலாம்.

ஒரு பாடலில் பின்புல வருணனை காணப்படவில்லை. நள்ளெள்ள யாமத்தும் துஞ்சாது துன்புறும் தலைவி கூற்றாக அப்பாடல் உளது. (குறு. 261) பாடுபொருளை வைத்து அதனை நெய்தல் எனக் கொள்ளலாம்.

நெய்தலும் முல்லையும்

நெய்தலுக்கும் முல்லைக்கும் பாடுபொருளில் ஒற்றுமை பெரிதும் உண்டு.

நெய்தல் திணைக்குரியனவாக உள்ள ஐந்து பாடல்கள் (குறு.103, 195, 197, 200; நற்.106) முல்லைக்குரிய பொருள்களைக் கொண்டுள்ளன.

முல்லைக்குரியனவாகக் கூறப்படும் பாடல்களில் நெய்தலாகக் கொள்ளுமாறமைந்த பாடல்களைக் காண இயலவில்லை.

இவ்வாறு முல்லையும் நெய்தலும் வேறுபாடறிய முடியாதபடி இணைந்துள்ளன.

பாடலில் நெய்தலுக்குரியனவாகக் கூறப்படும் பாடல்கள்

குறு.28, நற்.193, 397; அகம்.305

மருதத்தில் நெய்தலுக்குரியனவாகக் கூறப்படும் பாடல்கள்

குறு.34, 50, 171, 238, 305, 309, 368; நற்.70.

குறிஞ்சியில் நெய்தலுக்குரியனவாகக் கூறப்படும் பாடல்கள்

குறு.81, 160, 165, 261, 301; நற்.8, 23.

நெய்தல் ஆகாப் பாடல்கள்

பெருந்திணைக்குரியன - கலி. 138 - 141.

குறிஞ்சிக்குரியன:- குறு.57, 376

(முல்லைப் பாடல்கள். பக்.83).

5. அக இலக்கிய மாந்தர்

அகப்பாடலில் கூற்று நிகழ்த்தும் மாந்தராகவும் கூற்றினைக் கேட்கும் மாந்தராகவும் பலர் காணப்படுகின்றனர். அவருள் தலைவன், தலைவி இவர்களது பண்புகளே தலைமையிடம் பெறுகின்றன. ஏனையோர் அவ்விருவரது பண்புகளை வெளிப்படுத்தும் கருவிகளாகவே காணப்படுவர். தோழியின் அறிவாற்றல், தாயின் துயர் ஆடியவை குறிப்பிடத் தக்கவையாக இருந்தாலும் தலைவன் தலைவியரின் பண்பு விளக்கமே முதன்மை பெறுகின்றது.

தலைவி

நெய்தலின் உரிப் பொருளாகிய இரங்கலை வைத்து நோக்கும் போது தலைவியின் பிரிவுத் துயரமே சிறப்பிடம் பெறும். தலைவனது பிரிவால் ஆரூப் பெருந் துயரம் கொள்ளும் தலைவியின் துயரம் பல பாடல்களில் காட்டப்படுகின்றது:

தலைவியின் துயர் நிலை கூறப்படும் போது 'இறப்பது போன்ற பெருந்துயரம் எனப் பல பாடல்கள் சித்திரிக்கின்றன.

'பிரித்தும் வாழ்துமோ' (ஐங். 111)

'சாதலும் இனிதே' (நற். 327)

'இன்னுயிரல்லது பிறிதொன்றிலனே' (குறு. 934)

'வாழாள் ஆதல், (நற். 19)

'உடன் உயிர் போருகதில்ல' (குறு. 57)

'கல் பொரு சிறு நுரை போல மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே'
(குறு. 290)

இவ்வாறே நெய்தல்கலிப் பாடல்களிலும் தலைவியின் எல்லை கடந்த துயரம் காட்டப்படுகிறது:

'இம்மாலை

ஐயர் அவிர்மூல் எடுப்ப அரோஎள்

கையறு நெஞ்சம் கணன்றுதீ மடுக்கும்' (கலி. 130)

'நினையுமன் உள்ளம் போல் நெடுங்கழி மலர் கூம்ப

இனையுமென் நெஞ்சம் போல் இனம் காப்பர் குழல் தோன்றச்

சாயஎன் கிளவிபோல் செவ்வழியாழ் இசை நிற்ப்ப்

போயஎன் ஒளியே போல் ஒது நிலையே பகல்மாய

காலன்போல் வந்த கலக்கத்தோடு என்தலை

மாழையும் வந்தன் (று) இனி, (கலி. 143)

நெய்தல் கலியுகி (கலித். 142-148) தலைவி துயரால் நாண்-
துறந்து புலம்புதலும் பிள்ளர்த் தலைவன் வரத் தேறுதலும் ஆகிய
நிலைகள் அழகிய நாடகக் காட்சிகளாகக் காட்டப்படுகின்றன. இந்-
நிலையைப் பிற பாடல்களில் காணல் டியலாது.

கடற்கரைப் பின்புலத்துடன் காறலர் வாழ்வினைக் காட்டும் நெய்-
தல் பாடல்களில் தலைவியின் பிற படைபுகள் காணப்படுகின்றன.

இம்மை மாறி மறுமை வந்தாலும் தலைவனே களவனாகப் பிறந்து
வரவேண்டும். தானே அவளுக்கு மனையாக சூகவேண்டும் என்று
கூறும் தலைவியின் கூற்று (குறு. 49) அவளது ஆழ்ந்த அன்பின் உறுதி-
யைக் காட்டுகிறது.

'கடலினும் பெரிது எமக்கு அவருடைவ தட்பே' (ஐங். 184) என்-
றும், 'யாத்தன்று தட்பே' (குறு. 313) என்றும், அவர் இருந்த என்-
நெஞ்சு' (குறு. 340) என்றும் கூறும் தலைவியின் கூற்றுக்கள் அவளது
காதல் உறுதியை விளக்கும்.

தாய் உடனறு அலைக்கும் காலையும் வாய்விட்டு அன்னாய் என்னும்
குழம்போல இன்னை செய்விலும் இனிது தலையளிப்பினும் தலைவன்
வரைப்பினள் தலைவி எடுபதை ஒரு தோழி வாயிலாக விளக்குவார் அம்
மூவனார் (குறு. 397).

களவுச் செய்திகளைப் பாடும் பாடல்களில் தலைவியது மேனியழகு
அழகுறப் பேசப்படுகிறது.

"என்ன மகன்கொல் தோழி தடுவயிடு

ஆர்வம் உடையர் சூகி

மார்பு அணங்கு குறுநரை அறியா தோளே' (நற். 94)

என்று தோழியிடம் பேசும் தலைவி தளறு கைக்கிளைக் காதலைப் புலப்-
படுத்தக் காண்கிறோம். தொல்காப்பியர் சூக்பாற் கைக்கிளையை மட்-
டுமே கூறுகிறார். ஆயின் இங்கு பெண் தன் ஒருதலைக் காதலை உணர்த்-
தக் காண்கிறோம். பெண்பாற் கைக்கிளை சமீப காலத்தில் வளர்ந்த
மைந்த புதிய அமைப்பாக உள்ளது.

தலைவியது அழகு, பண்பு ஆகியவற்றிற்குத் தொண்டி, மரத்தை
போன்ற பல ஊர்களை உவமை கூறும் மரபைப்பல பாடல்களில் காண்-
கிறோம்.

கடற்கரைப் பின்னணியுடைய பாடல்களில் தலைவி பரதவர் மகளாகவும் உமணர் மகளாகவும் காட்டப்படுகிறாள். மீன் உணங்கலைக் காத்து நிற்பவளாகவும் உப்பை விற்று வருபவளாகவும் (அகம்.140) தலைவி-யைப் பல பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

தலைவன்

பொதுவாக நோக்குமிடத்துச் சங்க அகப் பாடல்களில் வரும் தலைவன் தலைவியின் ஊருக்கு உரியவனாக இராமல் அடுத்த ஊரினானவையே காணப்படுகிறாள். அவ்வாறே நெய்தல் பாடல்களிலும் தலைவன் அடுத்த ஊரிலிருந்து தேரில் வந்து தலைவியைச் சந்தித்து மீள்வதாகவும், தலைவி தன் ஊருக்கு வந்து செல்லும்படி தலைவனை வேண்டுவதாகவும் பல குறிப்புக்கள் உள்ளன. எனவே தலைவன் அடுத்த ஊரைச் சார்ந்தவனாகவே இருப்பான் [அகம். 200, 210, 310, 340, 350]. சில பாடல்களில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு பேசப்படுகிறது.

'இவளே, மீன் எறி பரதவர் மகளே. நீயே கடுந்தேரீச் செல்வன் கரதல் மகளே. புலவு நாறுதும். செல நின்றீமோ. எம்சிறுநல் வாழ்க்கை நும்மொடு புரைவதோ அன்றே' (நற்.45) என்று தலைவியின் கரதலை வேண்டி நிற்கும் தலைவனிடம் தோழி கூறுகிறாள். இதில் தலைவன் செல்வக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவன் என்றும் தலைவி வறிய பரதவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவன் என்றும் அறிகிறோம். தலைவனது கரதலை மறுப்பதுபோல் காட்டுவதற்காக வேண்டுமென்றே இங்ஙனம் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். ஆயினும் தலைவன், தலைவி செல்வத்தால் குடியால் ஒத்திருத்தல் வேண்டுமெனும் தொல்காப்பியர் கொள்கைக்கு இது மாறாக அமைந்துள்ளது.

தலைவன் மென்புலக் கொண்கன் (ஐங். 119, 138) என்று குறிக்கப்படுகிறாள். தலைவன் மருத நிலத்தைச் சார்ந்தவன் என்று கூறப்படுவதும் உண்டு. டாக்டர் தமிழண்ணல் இக்கருத்தினை உரைக்கிறார்.

தலைவன் தலைவிமேல் அன்பு பெரிதுடையவன் என்பதைத் தோழி ஒருத்தி கூறக் காணலாம். (நற்.223).

தலைவன் வாய்மை கொண்டவன் என்பதை,

'முந்நீர் மீமிசைப் பலர்தொழத் தோன்றி

ஏமுற விளங்கிய சுடரினும்

வாய்மை சான்ற நின்சொல் நயந்தோர்க்கே.' (நற். 283

எனும் தோழி கூற்று விளக்கும்.

(Tradition and talent in Cankam Poetry. P.157)

தலைவனது கேண்மையும் சால்பும் கொண்ட செம்மை நிலையை ஒரு பாடலில் காணலாம் (நற்.345). ஒரு பாடலில் 'அருத்திறல் கடவுள் அல்லன்' (ஈங்.182) என்று தலைவனைக் கடவுளோ என்று ஐயுற்று இல்லை எனக் கூறும் நிலையைக் காணுகிறோம்.

நெய்தல் பாடல்களில் பண்புச் சித்திரிப்பு மிகக் குறைவாகவே உளது. களவில் உள்ள குழல்கள், பிரிவுக் தூயர் நிலைகள் ஆகிய உணர்வு நிலைகளே சிறப்பிடம் பெறுகின்றன சங்க அகப் பாடலின் பொதுவான நிலையும் அதுவே. எனவே பாத்திரப் படைப்பில் அதிக கவனம் செலுத்தப்படவில்லை.

தோழி, தாய், பாங்கன் ஆகிய இலக்கிய மாந்தர்கள் தங்களது தனியான பண்பு விளக்கத்திற்காகவோ செயல் முறைகளுக்காகவோ இடம் பெறுவதில்லை. அவர்கள் தலைவன், தலைவி ஆகிய தலைமை மாந்தர் தம் பண்பு விளக்கத்திற்காகவும் செயல்களுக்காகவுமே வருகின்றனர். எனவே அவர்களது பண்புகளைத் தனித்துக் காணல் இயலாது. தலைவன் தலைவியரோடு அவர்களுக்கு உள்ள ஈடுபாடு குறித்திற்குரியது. தோழியின் அறிவுக்கிறன். சொல்கிறன் ஆகியவையும் தாயின் பாச உணர்வும் பாடல்களில் அறிபக்கக்கப் பண்புகளாகும்.

அக இலக்கிய மாந்தர்களை முன்றாகப் பிரித்துக் காணலாம்.

- 1) தலைவன், தலைவி. - தலைமை மாந்தர்
- 2) தோழி, செவிலித் தாய், நற்றய். பாங்கன், பாணன் தலைமை மாந்தரோடு தொடர்புடைய துணைமாந்தர்
- 3) கண்டோர், உழையோர் — தலைமை மாந்தரோடு தொடர்பு இல்லாத மாந்தர்.

முன்றாவது பிரிவில் உள்ளவர்கள் தலைமக்களோடு நேரடியாக எந்த உறவும் கொண்டவர்கள் அல்லர். அந்தப் பாடலில் நிகழும் நிகழ்ச்சியை நேரே கண்ட அயலராக நின்று கூறுவோருக இருப்பது இவர்கள் இயல்பு.

நாடக அரங்கிற்கு உள்ளே உள்ள மாந்தர் கூற்றாக இல்லாமல் நாடக அரங்கிற்கு வெளியே உள்ளோர் கூற்றாகவே இவைகள் உள்ளன.

நெய்தல்கலியில் தலைவியின் துயரைக் கண்டவர்கள் கூறுவதாக எட்டுப்பாடல்கள் உள (கலித். 120, 142-148). அவை புலவன் நேரடியாகத் தலைவியின் துயரை நமக்கு எடுத்துரைக்கும் கூற்றாகவே கொள்ளுமாறு அமைந்துள்ளன. ஆயின் அக இலக்கியத்துள் புலவனது நேரடியான கூற்று அமைவது மரபன்று. எனவே புலவன் தன்னைக் கண்டோராகக்கொண்டு அக்கூற்றுக்களைக் கூறுவதாகக்கொள்ளலாம்.

6. பின்புலம்.

நெய்தலுக்கு உரிய நிலமாக 'வருணன் மேய பெருமணல்உலகம்' கூறப்படும். பெரும் பொழுதாக ஆறும் கூறப்படும். சிறுபொழுதாக எற்பாடு கூறப்படும்.

எனவே நெய்தல் பாடல்களில் கடற்கரையே பின்புலமாகக் காட்டப்படும். மரலைக்கு அடுத்த பொழுதாகிய எற்பாடு வருணிக்கப்படும்.

நெய்தல் என்னும் திணைப்பிரிவுக்கு அடிப்படையாய் அமைந்துள்ளவை அதன் பின்புலமும் இரங்கல் எனும் அதன் உரிப்பொருளும் ஆம்

பின்புல வருணனை இல்லாது நெய்தலுக்குரிய உரிப்பொருளை மட்டும் கொண்டுள்ள பாடல்கள் 9 உள. (குறு. 4, 6, 57, 97, 102, 290, நற். 130, 196, 348.)

ஒரிரு பாடல்களில் கானல் என்ற குறிப்பு மட்டும் காணப்படுகிறது. (நற். 149, 342). கானல் ஆயம் என்ற குறிப்பு மட்டும் ஒரு பாடலில் உளது. (நற். 72).

இந்திலைக்கு மாருகப் பின்புல வருணனை சில பாடல்களில் மிக நீண்டும் அமைவதுண்டு.

ஆறு அடிகளில் இயற்கையை வருணித்து விட்டு,

“கைதையம் தண்புனல் சேர்ப்பொடு

செய்தனெம் மன்றஓர் பகைதரு நட்பே” (குறு. 304)

என்று ஈற்றில் உரிப்பொருள் செய்தியை இணைக்கக் காணலாம்.

அவ்வாறே ஒன்பது அடிகளில் பாக்கத்தை வருணித்து விட்டு,

‘பெருங்கழிப் பாக்கம் கல்லென

வருமே தோழி கொண்கன் தேரே’ (நற். 111)

என்று உரிப்பொருளை ஈற்றில் சேர்ப்பதுண்டு.

இதுபோலச் சில பாடல்களில் (நற். 123, 211, 354) பின்புல வருணனை பேரிடம் பெற்றுளது,

கடல்

முதுநீர்ப்புணரி (குறு. 299), நீல் திறப் பெருங்கடல் (அகம். 40), உரவுக் கடல் (குறு. 316), உரும் இசைப்புணரி (குறு. 351), கலங்கு கடல் (குறு. 205) பெருங்கடல் (குறு. 245) ஊர்கடல் (நற். 211) தளி

கடல் (நற். 219), மணிக் கேழன்ன மாநீர் (குறு. 49) என்று கடல் குறிக்கப்படுகிறது.

'மணி துணித்தன்ன மாயிரும் பரப்பின்' (நற். 159) என்று கடல் வருணிக்கப்படும் நிலைமிக அருகியே காணப்படுகிறது.

கடலில் பொங்கி வரும் அலைகள் பல பாடல்களில் குறிக்கப்படும்.

முழங்குதிரை (நற். 203), உசவுத்திரை (நற். 235, 375), பொங்குதிரை (நற். 335), அல்கலும் தயங்குதிரை, (குறு. 226), எனப் பல பாடல்களில் (குறு. 163, 166, 228, 303, 345, 381, நற். 159, அகம். 200) அலை குறிக்கப்படுகிறது.

'விடாறி பஞ்சி போல மல்குதிரை

வளிபொரு வயங்குபிசிர் பொங்கும்' (நற். 299)

என்றும் 'முத்தோரன்ன வெண்தலை புணர் இளையோர் ஆடும் வரிமனை சிதைக்கும்' (அகம். 90) என்றும் உவமை நயம்பட வருணிக்கப்படுவதும் உண்டு. அலை ஓசை முழுவோசையுடன் உவமிக்கப்படும். (நற். 378) அலை ஓசையில் குருகு தங்கும் செய்தி ஓரிடத்தே உரைக்கப்படும். குறு. 303)

கடலைப் பார்த்துக் 'கடலே! நள்ளென் கங்குலும் உன் குரல் கேட்கும். என்னைப் போல் நீயும் உறங்காதிருக்கிறாயே! உனக்குத் துன்பம் செய்தோர் யார்?' என்று தலைவி கூறுவதாக ஒரு பாடல் (குறு. 163) அமைந்துள்ளது.

கானல்

தண் நறும் கானல் (அகம். 30), புது மணல் கானல் (நற். 74) மணம் கமழ் கானல் (நற். 167) பல் பூங்கானல் (நற். 187, 258, 375) நறும் பூங்கானல் (நற். 191) என்று கானல் குறிக்கப்படும்.

பனிபுலந் (து) உறையும் பல்பூங்கானல் (குறு. 334)

வெண் மணல் விரித்த வீததை கானல் (குறு. 386)

என்று விளக்கப்படுவதும் உண்டு.

இவ்வாறு பல பாடல்களில் கானல் பற்றிய குறிப்புக்கள் தனியே யும் (குறு. 177, 228, 245, 326, அகம். 40, 70, நற். 11, 27, 117, 382), வருணையுடனும் (அகம். 240, 270) காணப்படுகின்றன.

மணல் பற்றிய குறிப்புக்கள் (குறு. 248, 316, நற். 135, 163, 199

211,278,372 அகம். 120, 190, 360, 380) பலபாடலுள் உள. திணிமணல் (குறு. 175), ஈர்மணல் (குறு. 351), வெண்மணல் (குறு. 386, நற். 27), நிலவுமணல் (நற். 31), புது மணல் (நற். 74), ஈரவெண்மணல் (நற். 145) என்று சுருக்கமாகக் குறிக்கப்படுகிறது.

நிலவுக் குளித் தன்ன வெண் மணல் (குறு. 123)
 நிலவுக்குளித் தன்ன மோட்டு மணல் (நற். 159)
 நிலாவின் இலங்கு மணல் (அகம். 200)
 நிலவு நிற வெண் மணல் (குறு. 320)
 குன்றத் தன்ன குவவுமணல் அடைகரை (குறு. 236, நற். 207)
 குன்றின் தோன்றும் குவவு மணல் (நற். 235 அகம். 310)
 வரைமருள் நெடு மணல் (குறு. 345)
 படுதிரை கொழீஇய பால் நிற எக்கர் (நற். 49)
 முழங்கு திரை கொழீஇய முரி எக்கர்
 நுணங்கு துகில் நுடக்கம் போலக் கணம் கொள (நற். 15)
 முகைவீ அதிரல் மோட்டு மணல் எக்கர் (நற். 124)
 மணம் கமழ் இளமணல் எக்கர் (அகம். 250)

என்று விளக்கமாகவும் வருணிக்கப்படுகின்றது.

மணல் குசிதலால் பனைமரம் கூடக்குறியதாகத் தோன்று மென்ப பாடப்படும். (குறு. 248)

கழி

கடற்கரையில் உள்ள கழியின் வருணனை பல பாடல்களில் (குறு. 303, 340; நற். 127, 145, 195, 211, 278, 372, அகம். 190, 260, 270, 340,) இடம் பெற்றுள்ளது.

கழிச்சரம் (நற். 63)
 மாக்கழி (குறு. 55)
 துறைநீர் இருங்கழி (குறு. 177)
 இனமீன் இருங்கழி (குறு. 324)
 மல்லல் இருங்கழி (நற். 239)
 'புள்ளுற ஒசிந்த பூமயங்கு அள்ளல்
 கழிச்சரம் நிவக்கும்' (நற். 63)
 புலவுநா(று) இருங்கழி (அகம். 180)
 'கழியே, சிறுகூரல் நெய்தலொடு காவி கூம்ப
 எறிதிரை ஒதம் தரலா னாதே' (அகம். 350)

என்று பாடல்களில் வருணிக்கப்படுகிறது.

பயிசினம்

கடற்கரைப் பின்புலத்தை வருணிக்கும்போது நெய்தல், புன்னை, தாழை, ஆம்பல், ஞாழல் ஆகிய மலர்களும், பெண்ணைமரம், அடும்பப் கொடி. கண்டல் ஆகியவைகளும் வருணிக்கப்படுகின்றன.

நெய்தல்

‘பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்

இனமீன் இருங்கழி ஓதம் மல்குதொறும்

கயம்முழ்கு மகளிர் கண்ணின் மாணும்’ (குறு.9)

என்று நெய்தல் மலர் மகளிர் கண்ணோடு உவமிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறே நெய்தல் கண்போல் பூத்தமை பல பாடலில் குறிக்கப்படும். (நற். 27, அகம்.170, 230)

மணிசூர் நெய்தல் (நற். 78), கொடுங்கழி நிவந்த நெடுங்கால் நெய்தல் (நற்.96), வள்ளிதழ் நெய்தல் (நற்.117), கணைக்கால் நெய்தல் (நற்.138), நீலநிற நெய்தல் (நற் 382) கள்நாறு நெய்தல், (குறு 297), என வருணிக்கப்படுகிறது.

பல பாடல் (நற்,187, 239, 287; குறு.397, 401; அகம்.150, 240, 400) நெய்தலை இவ்வாறு வருணிக்கிறது. செந்நெல் அரிதர் அரியக், கதிரொடும் மயங்கிக் கிடந்த நெய்தல் தன்னுறு விழுமம் அறியாது மென்மெலப் பசுவாய் திறக்கும் என்று உள்ளூறை பொருளுடன் விளக்கமாகப் பாடப்பட்டு ளது. (நற்.275).

‘ஒண்ணுதல் மகளிர் ஒங்குகழியில்

கொய்த கண்ணேர்ஒப்பின கமழ்நறுநெய்தலைச்

சிறுமனை அணியும்’

என்று ஒரு பாடலில் வருணிக்கப்படுகிறது. (நற்,283) தலைவன் தேர்ச் சக்கரம் செய்தலைச் சிதைத்த செய்தியும் (குறு.227, அகம் 160) பாசடைக் கலித்த கணைக்கால் நெய்தல் விழவணி மகளிர் தழையணிக்கூட்டும் செய்தியும் (அகம்.70) பாடப்படுகின்றன,

புன்னை

புன்னையைத் தன் தங்கை எனக் கருதி அதன் நிழலில் தலைவனைச் சந்திக்கத் தலைவி நாணும் நிலையை ஒரு பாடலில் காணலாம். (நற். 172)

‘இன் நிழல்புன்னை’ (குறு.5), கருங்கோட்டுப் புன்னை (குறு. 123,, நற்.67). இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை (நற்.249). இணர் வீழ் புன்னை (குறு.299), இன்னினார்ப் புன்னை (குறு 303), விரிஅலர்ப் புன்னை (குறு.351), நெடுஞ்சினைப்புன்னை (நற்.31), பனியரும்பு

உடைந்த பெருந்தாள்புன்னை (நற்.87), நீலநிறப்புன்னை (நற்.163), பெரும்போதவிழ்ந்த கருந்தாள்புன்னை (நற்.231) முழவு முதல் புன்னை நற்.307), பூவிரி புன்னை (அகம்.310), அகலிலைப்புன்னை (அகம்.370) என்று புன்னை குறிக்கப்படுகிறது.

இவ்வாறு புன்னை பல பாடல்களில் (குறு. 175, 236, 296, 311, 318, 320; நற் 49, 91, 96, 145, 159, 167, 323, 375; அகம். 70, 180, 190, 250, 320) குறிக்கப்படுகிறது.

மரல்மொக்குளைப்போன்ற புன்னையின் அரும்புகள் வாய் அவிழ. பொன்போன்ற தாதுபடுபல்மலர் குடுவோர் பறித்த மலர்போக எஞ்சியவை பசங்காயாகக் காய்த்துத் தொங்கும் என்று ஒரு பாடல் வருணிக்கிறது. (நற்.278)

'மீன்கண்டன்ன மெல்லரும்பு ஊழ்த்த முடவுமுதிர் புன்னை' என்று ஓரிடத்தே பாடப்படுகிறது. (அகம்.10). 'மண்ணுமுத்தம் அரும்பிய புன்னை' (அகம்.30) என்று புன்னை அரும்புக்கு முத்து உவமை கூறப்படுகிறது.

தாழை

நெய்கல் நில வருணனையில் தாழை சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது.

வெள்வீத்தாழை (குறு-163). அள்ளிலைத் தடவுநிலைத் தாழை (குறு 219), தனையவிழ் தாழை (அகம். 90) என்று சில பாடல்களில் குறிக்கப்படுகிறது.

பல பாடல்களில் (குறு.303, 304, 345; நற்-54, 74, 123, 178, 203, 211, 270; அகம்.40, 170, 380) தாழை பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது.

தாழை மணம் (நற்.49, 335; அகம்.180) சில இடங்களில் வீசுகிறது.

தாழை மலர் குருகிற்கு உவமையாகப்பல விடங்களில் (குறு. 228) பேசப்படுகிறது. 'அல்கலும் தயங்குதிரை பொருத தாழைவெண்பூக் குருகெனமலரும்' என்பது ஒருபாடல் (குறு. 226).

'வாள்போல் வாய கொழு மடல் தாழை' வேலியாக இருக்குமென்பது ஒரு வருணனை (குறு. 245 நற். 235).

கருவின் கோடு போன்ற முள்ளிலையுடைய தாழை பெருங்களிற்று மருப்புப் போல் அரும்பு முதிர்ந்து மானின் உளை போல வேறுபடத்

தோன்றி மணம் பரப்புவதாக நக்கண்ணையர் பாடுவார் (நற். 19). தாழையின் முள்ளிலை சுருவின் மருப்புக்கு இன்றோரிடத்தே உவமிக்கப் படும் (நற். 131.)

தாழை மலர்ந்து கதிர் காய்ந்தெழுந்து அகம் கனலி ஞாயிற்று வைகுறு வனப்பின் தோன்றுமென ஒரு பாடல் விளக்கும் (நற், 165).

யானையின் உடைந்த மருப்புப்போன்று பிணியவிழ்ந்த தாழை மலரின்தாது காற்று வீச மகளிர் வண்டல் இழைத்த இடத்தில் உதிரும் என ஒரு புலவர் பாடுகிறார் (நற். 299).

‘பேய்த் தலைய பிணர்அரைத் தாழை
எயிறுடை நெடுந்தோடு காப்பப் பலவுடன்
வயிறுடைப் போது வாலிதின் வீரீஇப்
புலவுப்பொரு(து) அழித்த பூநாறு பரப்பின், (அகம். 130)

என்று தாழை விளக்கமாக வருணிக்கப்படும்.

அடும்பு

மானடியைப் போலும் கவட்குழையுடைய அடும்பின் தார்மணியன்ன ஒண்பூக் கொழுதி மகளிர்வண்டல் அயர்வது ஒரு பாடலில் பாடப்படும் (குறு. 243).

அடும்பு சில பாடல்களில் (குறு 248, 349, அகம். 320) குறிக்கப் படுகிறது.

அடும்பின் மலரை வைத்து மகளிர் விளையாடல் (நற். 145, குறு. 401). அடும்பின் கொடியைத் தலைவன் தேர்ச்சிதைத்த செய்தி (நற். 338) ஆகியவை பாடப்படுகின்றன

ஞாழல்

தண்ணியகமமும் ஞாழல் (குறு. 310), நறுவீ ஞாழல் (குறு. 318 நற் 96). சிறுவீ ஞாழல் (குறு. 328 நற். 31, 191), நனைமுதிர் ஞாழல் (குறு. 397), செவ்வீ ஞாழல் (அகம். 240), ஞாழல் (நற். 167, அகம் 180) என்று பல பாடல்களில் கூறப்படுகிறது.

தினே போன்ற ஞாழல் மலர் (நற். 267) என்று உவமை கூறி விளக்கப் படுகிறது.

கண்டல்

கடற்கரையில் உள்ளதாகக் கூறப்படும் கண்டல் தாழையினையே குறிக்குமென்பார் உ.வே.சா. ‘கண்டல்’ என்றதை என்னும் பெயர்களால்

தாழை வழங்கப்படுகிறது,' என்பது அவர் கூற்று. ஆயின் நற்றிணை உரையில் பின்னத்தூரார் 'கண்டல் மரம்' (நற். 54, 74, 123, 191, 207, 363) என்றே கூறுகிறார். ஒருபாடலில் (நற். 345) 'காளல் கண்டல் கழன்றுகு பைங்காய்' என்று கண்டல்காய் குறிக்கப்படுகிறது. எனவே கண்டல் என்பது தாழையைக் குறிக்காது: தாழையின் வேறுபட்டது எனலாம்.

முண்டகம்

கடல்முள்ளி முண்டகம் எனப்படும் என்பார் உ. வே. சா.

அணில்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகம் என்பார் அம்முவனார். (குறு.49)

கூன்முள் முண்டகக் கூர்ம் பனி மாமலர் (குறு.51) என்றும் கூறப்படும்.

பெண்ணை

அன்றிலைக் கூறும்போதெல்லாம் அவ்வன்றில் இருக்குமிடமாகப் பெரும்பாலும் பெண்ணை கூறப்படும். (குறு. 177, நற். 218, 303, அகம் 50, 120) பெண்ணை பற்றிய குறிப்புக்கள் பல பாடல்களில் உள. (நற். 38, 323, அகம். 40, 400)

பனைமரத்தடியில் மணல் குவிந்துள்ள நிலை (நற்.135, 199, குறு. 248) பலவிடங்களில் குறிக்கப்படுகிறது.

பனம்பழம் நெய்தல் மலர்வருந்த வீழ்ந்து சேற்றில் படும் செய்தியை உலோச்சனார் ஓரிடத்தே உரைக்கிறார். (நற்.372)

ஈங்கை (நற்.124) செருந்தி காவி, (அகம் 150, 280) ஆம்பல் (குறு.122) ஆகிய மலர்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

உயிரினம்

குருகு

கடற்கரைப் புள்ளினக்களுள் குருகே பேரிடம் பெறுகிறது.

புன்னை, பனை முதலிய மரங்களில் அமர்ந்திருக்கும் நிலையில் குருகு சித்திரிக்கப்படும். (குறு.5, 125, 296, 303, நற்.67, 123, 131, 199,)

'கவிரிதழ் அன்ன தூவிச் செவ்வாய் இரைதேர் நாரை' வாடையில் துயருறுவதைச் சில பாடல்கள் விளக்கும். (குறு.103, நற்.127)

மகளிர் வண்டல் பாவையை ஆரல் அருந்திய வயிற்றையுடைய நாரை மிதிக்கும் என்று ஒரு பாடல் விளக்கும். (குறு.114)

'மாரி ஆம்பல் அன்ன கொக்கு' (குறு.117, 122) அயிரை அருந்த-
(குறு முன்னுரை- பக். 38)

தும் நாரை (குறு. 163: 166, 349), ஆகியவை குறிக்கப்படும். தாழை மடல் குருகிறகு போன்றுளது என உவமை கூறப்படும். (குறு. 226, 228).

கருங்கால் வெண்குருகு (குறு. 325, நற். 4). குருகு (நற். 31) என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வெண்குருகு நரலும் ஓசை ஒரிரு பாடலில் கேட்கிறது. (குறு. 381, நற். 27, 167)

குருகு ஒலியையும், நீரினையும், மீனினையும் வெறுத்துச் செல்லும் நிலை (நற். 4, 31, 372, அகம். 190) பலவிடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வண்டினை நாவல் கனியென அலவன் பற்ற நாரை சென்று வண்டினை விடுவிக்கும் காட்சி அழகுறச் சித்தரிக்கப்படும். (நற். 35).

குருகின் கூட்டம் (நற். 123, 159). சில பாடலில் பாடப்படுகிறது.

மீனார் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி புன்னைக்குடம்பை சேர்வது மாலிக் காலத்து நிகழ்ச்சியாக உரைக்கப்படும் (அகம். 40).

'தனிப்பார்ப்புள்ளிய தண்பறை நாரை' ஓரிடத்தே குறிக்கப்படுகிறது. (அகம். 240).

குருகு பற்றிய நீண்ட நிகழ்ச்சி வருணனைகள் பல காணப்படுகின்றன. ஆண்குருகு மீன்வலையில் பட்டெனக் குடுமிக் கொக்கின் பைங்கால் போடை அல்குறு பொழுதின் மெல்கிரை மிசையாது பிள்ளைதழீஇ ஒய்யென நரலும் செய்தியை நக்கீரர் உள்ளுறை பொருள் வைத்து வருணிக்கிறார். (அகம். 290)

பனிக்கடல் துழவிப் பெடையொடு இரை தேரும் தடந்தாள் நாரை சிறுமீனைக் குடம்பையில் உள்ள பிள்ளை வாய்ப்படச் சொரியும் காட்சியைப் பிச்சிராந்தையார் பாடுகிறார். (நற். 91)

மூங்கில் உரித்த தோல் போன்ற தூவியுடைய தடந்தாள் நாரையால் நலன் உணப்பட்ட நல்கூர் பேடை கழிபெயர் மருங்கின் சிறுமீன் உண்ணாது கைதையம்படுசினைப் புலம்பொடுவதையும் காட்சியை உள்ளுறை தோன்றச் சித்திரித்துள்ளார் ஒரு புலவர். (நற். 178)

இரைவேட்டெழுந்த கருங்கால் குருகின் பிடியிலிருந்து உய்ந்து போகியஇருல் தாழையின் அரும்பைக்கண்டு குருகென வெருவி நிற்கும் காட்சி வருணிக்கப்படுகிறது ஓரிடத்தே. (நற். 211)

கடுஞ்சூல் வயவொடு கானல் எய்தாது கழனியில் இருந்த பேடைக்கு முடமுதிர் நாரை கடல்மீன் கொணரும் காட்சியை இளவெயினனார் பாடுகிறார். [நற். 263)

வென்மணல் குளியலில் மீன் அருந்தக் காத்திருக்கும் குருகின் வரிசை அரசர் ஒண்டடைத் தொகுதியின் தோன்றுமெனப் பாடுகிறார் கபிலர். (நற். 291)

இரையருந்திக் குடம்பை சேர்ந்த பேடை புணர் துணையைப் பயிரும் செய்தியை ஒரு புலவர் வருணிக்கிறார். (நற். 338)

அலவன்

கொக்கிற் கஞ்சிய நெண்டு கயிறு அரி எருத்தினைப் போலக் கண்டல் வேரனைச் செல்லுவதாகப் பாடுவார் குன்றியனார். (குறு. 117)

தலைவி அலவன் ஆட்டி விளையாடிய செய்தி பல பாடல்களில் கூறப்படும் (குறு. 303, 316, நற். 123). மகனிருக்கஞ்சிக் கடலில் பரிக்கும் நண்டு (குறு. 401) ஓரிடத்தே பாடப்படும்.

அலவன் சிறு மனை சிதையக் கடலை வீசும் காட்சியையும் அலை அலவன் கூர் உகிர் வரித்த ஈர்மணல் மலிர் நெறி சிதைய விழும் காட்சியையும் பரணர் வருணிக்கிறார். (குறு. 328, 351)

தலைவன் தேர் அலவனைச் சிதைக்காமல் செல்லும் செய்தி (நற். 11) ஓரிடத்தே பேசப்படுகிறது.

நாவல் கனியை இன மெனக் கருதி மொய்க்கிறது தும்பி. அந்தத் தும்பியை நாவல் பழமெனக் கருதிப் பல்கால் அலவன் பற்றுகிறது. யாழ் நரம்பென ஒலிக்கிறது தும்பி. அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் இரை தேர் நாரை அதை விடுவிக்கும் என்று அழகான பின்னணிக் காட்சியைப் பாடுவார் அம்முவனார். (நற். 35).

சிறுகால் அலவன் (நற். 219), மாக்கவைமருப்பின் இருஞ்சேற்று ஈரனை அலவன் (அகம். 350) என்றும் சிறு குறிப்புக்களில் (நற். 239-அகம். 260) அலவன் பாடப்படுகிறது.

நொச்சி அரும்பன்ன கண்ணுடைய நண்டின் தொழுதி இன்னகை மகளிர் உணங்குதினை துழவும் கைபோல் ஞாழல் மலர்களை வரிக்கும் காட்சியைக் கபிலர் பாடுகிறார். (நற். 267)

உதிர்ந்த நாவல் கனியை எடுத்துக்கொண்டு தன் அனை சென்று தனது துணைக்கு இடுகின்ற அலவனைக் காட்டி 'நற்பேறுடையது இது' எனத் தலைமகன் நினைந்ததாகப் பாடுகிறார் மருதன் இளநாகனார். (அகம். 380)

சுரு

வன்கைப் பரதவர் இட்ட செங்கோல் கொடுமுடி, அவ் வலையை

அறுத்துச் செல்லும் கடுமுரண் எறி சுரு ஒரு பாடலில் கூறப்படும் (நற். 303)

வயச்சுரு (குறு. 230, 269), எறி சுரு (குறு. 318), துணைச்சுரு (நற். 67.), கோள் சுரு (நற். 78), திருந்துவாய்ச் சுறவம் (நற் 132), கடுஞ் சுரு (நற். 199), கழிச்சுரு (அகம். 120), வீரர் சுரு (அகம். 150), சுறவினம் (நற். 223) என்று குறிப்புக்கள் சிலவிடங்களில் காணப்படுகின்றன.

சுரு வழங்கும் கழியோ சுரு பிடிக்கப்பட்ட செயலே இக்குறிப்புடன் காணப்படும்.

அன்றில்

பெரும்பாலும் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் சூழலை விளக்கும்போது அதற்கேற்ற பின்னணியாகத் துணை தேடும் அன்றில் காட்டப்படுவதுண்டு (குறு 177, நற் 124, 218, 303, 335 அகம். 50).

நெய்தல் பாடல் பலவற்றுள் இக்காட்சி பாடப் படுகிறது. இக்காட்சியை வைத்தே பல பாடல்கள் நெய்தல் எனக் கருதப்படுகின்றன.

இரு

வெள் இரு (அகம். 170) அத்த இருப்பைப்பூவின் அன்ன துய்த்தலை இறவு (நற். 111), சேயிரு (நற். 228), என்று இருலைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் உள.

முட்கால் இறவின் முடங்கு புறப்பெருங்கிளையை அலைகொணர்ந்து தரும் நிலை ஒரு பாடலில் பேசப்படும் (குறு. 109).

இருங்கழிக் கொண்ட இறவின் வாடல் (குறு. 320) ஓரிடத்தே உரைக்கப்படும்.

சீறுவெண் காக்கை

காகம் பல பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

சேயிரு எறிந்த சிறுவெண்காக்கை பணிக்கழியில் துழவித் தனது பேடைக்கு இரை தேடும் நிலை (நற். 31), மணி நிற விசம்பில் கை தொழும் மரபின் எழுமின் போலப் பெருங்கடல் பரப்பின் இரும்புறம் தோய்ச் சிறுவெண் காக்கை பலவுடன் ஆடும் நிலை (நற். 231), கடலம் காக்கைச் செவ்வாய்ச் சேவல் கடுஞ்சூல் வதிந்த காமர் பேடைக்கு இடஞ்சேற்று அயிரை தேடித்துழவும் நிலை (நற். 272), கடற்சிறு காக்கை காமர் பெடையொடு வெள்ளிருக் கனவும் நிலை, (அகம். 170) சிறு வெண்காக்கை பாசடை மயக்கிக் கழியில் துழவும் செயல் (குறு. 246,

313), காக்கை அலையால் நனைந்து பனியை வெறுத்திருக்கும் சூழல் குறு. 334) ஆகியவை பாடப்படுகின்றன.

மீனைப்பற்றியும் மீன் வேட்டை, மீன்உணங்கல் பற்றியும் எண்ணற்ற குறிப்புக்கள் இப்பாடல்களில் உள.

அன்னம் (அகம், 320) வாவல் (நற் 218), யாமை (அகம். 160) நீர்நாய் (நற் 195) இப்பி (நற். 87) முதலை (குறு. 324, நற். 287. அகம். 80) ஆகியவைகளும் பாடப்பட்டுள்ளன. அத்திரி எனப்படும் கோவேறுகழுதை மூன்றிடங்களில் வருகிறது (நற். 278, அகம். 120, 350).

மக்கள் செயல்

பரதவரது செயல்கள் பல இப்பாடல்களில் வருணிக்கப்படுகின்றன.

அவர்கள் மீன் வேட்டையாடல் (நற். 4, 38, 49, 67, 111), மீன் உணக்கல் (குறு. 320, நற். 63, 101), இரும்பனம் தீம்பிழி உண்டு மகிழல் (நற். 38) ஆகிய செயல்கள் பாடப்படுகின்றன.

பெரு வலையைக் கடலில் இட நிறையப் பெய்து அம்பியைச் செலுத்தும் பரதவர் சிறையரும் களிற்றினைச் செலுத்தும் காழோருடன் உவமிக்கப்படுகின்றனர். (நற். 74).

சிறுகுடிப்பரவர் மகிழ்ந்திருத்தல் (நற். 87) ஓரிடத்தே குறிக்கப்படுகிறது.

கடல் புகுந்து மீன் கொணர்ந்த பரதவர் மீனை மணலில் குவித்து வைத்துக் களிஞ்சலில் மீன் நெய்யினை ஊற்றிச் சிறு விளக்கில் துஞ்சும் செயல் ஒரு பாடலில் கூறப்படும். (நற். 175)

சுருவுக்கு வலை வீசும் பரதவர் படகில் உள்ள விளக்கு நீல் நிற விசும்பில் உள்ள விண்மீனைப் போன்றுளதெனப் பாடுகிறார் ஒருபுலவர். (நற். 199).

கண்டலை வேலியாகக் கொண்டு முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறை குரம்பைக் கொழு மீன் கொள்பவர் பாக்கம் ஓரிடத்தே கூறப்படுகிறது (நற். 207.).

இனையவரும் முதியவரும் கிளையுடன் குழுமிச் சுரு எறிந்ததால் கிழிந்த வலையை முடிகின்ற பரதவர் செயலை ஒரு பாடலில் காணலாம். (நற். 207).

பெருமீன் கொளினும் சிறுகுடிப் பரதவர் கங்குலில் மரக் கலவி-

களுக்குத் தெரியுமாறு ஏற்றிய களைகதிர் ஒண் சுடர் ஞாயிற்று எதி-
ரொளி போலிருக்குமென ஒரு புலவர் பாடுகிறார். (நற். 219).

மாலையில் மகிழ்ந்த பரதவர் இனிது பெறு பெரு மீனை எளிதில்
வீற்றுத் தம் சிறுகுடிச்செல்வர் எனப்பாடுகிறார் குன்றியனார் (நற். 239)

உவர் விளை உப்பின் உழாஅ உழவர் உமணர் வருபதம் நோக்கிக்
கானலில் குவித்துள்ளனர். மீன் உணங்கலைக் கவரும் புள்ளினை ஒட்டி
மடநோக்கு ஆயமோடு அக்குவியலில் ஏறி 'எந்தை திமில் இது
நுந்தை திமில் இது' என மீன் பிடிக்கச் சென்ற பரதவரது சுற்றத்தார்
படகை நோக்கிப் பேசிக் கொள்ளும் செய்தியை உலோச்சனார் அழி-
குறக் காட்டுகிறார். (நற். 331)

அதே செய்தியை உலோச்சனார் சுருக்கமாக மற்றொரு பாடலில்
கூறுவார். (நற். 372).

தின்திமில் பரதவர் ஒண்சுடர் கொளுத்தி நடுநாள் வேட்டம்
போகி, வைகறையில் கடல்மீன் தந்து கானலில் குவித்துப் புன்னை
நிழலிருந்து தேவிகமழ் தேறல் கிளையொடு மாந்திப் பெரிய மகிழும்
நிலையை ஒரு பாடல் வருணிக்கிறது (நற். 388).

கொடுஞ்சுரு எறிந்த கொடுந்தாவி தந்தை பெருங் கடலுக்கு
உடன் கொண்டு செல்லாமல் நிறுத்திட மனையில் அழுது கொண்டுள்ள
புன்தலைச்சிருஅர் நுங்கின் பணைகொள் வெம்முலை பாடுபெற்று உவக்கும்
என்று மருதன் இளநாகனார் பாடுகிறார் (நற். 392).

கடலில் குறுங்கண் அவ்வலை கொண்டு இனமீன்பிடித்து வந்த
பரத மாக்கள் னினையரும் முதியரும் கிளையுடன் நெருங்கிப்பெருங்களம்
தொகுத்த உழவர் போல இரத்தோர் வறுங்கலம் மல்க வீசிப்பாடுபல
அமைத்துக் கொள்ளை சாற்றி மணலில் உள்ள காட்சியை ஒரு பாடலில்
காணலாம் (அகம். 30).

அது போன்றே மீன் பிடித்து வந்து பகுத்துண்ணும் நிலை மற்றொரு
பாடலில் காட்டப்படும் (அகம். 70).

பரதவர் மீன் பிடித்து வரும்நிலை (அகம். 210), பிடித்து வந்த
மீனைமகளிர் விரலல் (அகம். 320), மீனை உணவாக்கல் (அகம். 80,
300, நற். 49) ஆகியவை குறிக்கப்படுகின்றன.

உமணர் வண்டிகளில் வெண்கல் உப்பினை ஏற்றி விற்று வரும்
நிலை பல பாடல்களிலும் (நற். 4. 138, 183, 254, 331, அகம். 310,
390) தம் நாட்டு விளைந்த வெண்ணெய் தந்து பிறநாட்டு உப்பின்
கொட்டை சாற்றிச் செல்லும் உமணர் ஆங்காங்குத் தங்கிச் செல்லும்நிலை
ஒரு பாடலிலும் உரைக்கப்படும் (நற். 183)

கடற்கரையில் விளையாடும் மகளிர் நிலை நிறையப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. சில பாடல்களில் தலைவியே அங்ஙனம் விளையாடுவதையும் காணலாம். (குறு. 114, 243, 294, 316, 326, 386, 401, நற். 123, 127, 131, 191, 254, 398. அகம். 20, 60, 110, 180, 230, 250, 320, 330, 370) கடலாடும் செய்தியும் கூறப்படும் (நற். 245, 307. குறு. 326)

பொழுது வருணனை

மாலை முல்லைக்குரிய பொழுதாக வரையறுக்கப்பட்ட போதிலும் நெய்தல் பாடல்களிலும் இம்மாலைப்பொழுது இடம் பெற்றுள்ளது.

'புள்ளும் மாவும் புலம்பொடுவதிய, நள்ளெனவந்த நாரில்மாலை' (குறு. 118) என்று மாலை வருணிக்கப்படுகிறது.

குளிநீர் ஆம்பல் கூம்பும் மாலை (குறு. 122) வாவல் பழுமரம் படரும் பையுள்மாலை (குறு. 172) எனப்பாடப்படும்.

நெய்தலுக்குரிய சிறுபொழுது எற்பாடு ஆகும். அதற்கேற்ப ஞாயிறுமறையும் காட்சி பல பாடல்களில் காணப்படுகிறது.

சுடர் சினம் தணிந்து குளிற்றம் சேரப், படர் சுமந்தெழுதரு பையுள் மாலை என்று ஞாயிற்றின் மறைவு பாடப்படும். (குறு. 195, நற். 67, 78, 187, 215, 239, 338, 369, 398 அகம். 120, 360).

புள்ளும் புலம்பின, பூவும் கூம்பின. கானலும் புலம்பு தனி உடைத்து. வானமும் புல்லென்றன்று எனபது ஒரு பாடல் விளக்கம் (குறு. 310)

வெண்கோடு இயம்ப நுண்பனி அரும்பக்கையற வந்தபொழுது ஒரு பாடலில் பாடப்படுகிறது. (நற். 58)

கானல் மலர நெய்தல் கூம்பப் புள் பொதும்பர்க்கட்சி சேரச் செல்சுடர் மழுங்கக் கதிரவள் கல்சேர்ப்புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை என்று மாலைப்பொழுதைப் பல அடிகளில் வருணிக்கிறார் குன்றியனார். (நற். 117) அவ்வாறே மற்றொரு பாடலிலும் அவர் மாலையைப் பாடுகிறார். (அகம். 40)

*மண்டிலம் மழுக மலைநிறம் கிளர
வண்டினம் மலர்பரய்த்(து) ஊத மீயிசைக்
கண்டல் கானல் குருகினம் ஒலிப்பத்
திரைபா(டு) அனியத் திமில் தொழில் மறப்பக்
கரைஆ(டு) அலவள் அனாவயின் செறியச்
செக்கர் தேசுறத் துணைபுனர் அன்றில்
எக்கர்ப் பெண்ணை அகமடல் சேரக்

கழிமலர் கமழ்முகம் கரப்பப் பொழில்மனைப்
புன்னை நறுவீ பொன்றிறம் கொளாஅ
எல்லை பைப்பயக் கழிப்பி எல்லுற' (அகம்.260)

என்று மோசிக்கரையனார் மாலையை நெடிதாக வருணிக்கக் காணலாம்
இவ்வாறு மாலை வருணனை பல பாடல்களில் (நற். 218, 385,
398; அகம்.120, 360) காணப்படுகிறது.

'மூல்லை அரும்பு வாய்நீழும் பெரும்புன் மாலை' (நற். 369)
என்று மூல்லைமலர் இடம் பெற்றிருப்பது திணைமயக்கமாக உள்ளது.

மாலைப் பொழுதும் எற்பாடும் இப்பாடல்களில் கலந்தே காணப்-
படுகின்றன.

ஒரு பாடல் மாலைப் பொழுது வருணனையாக மட்டுமே உள்ளது.
உரிப்பொருள் குறிப்புப் பாடலில் காணப்படவில்லை.

“ஞாயிறு பட்ட அகல்வாய் வானத்து)

'அளிய தாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை

இறையுற ஒங்கிய நெறிஅயல் மராஅத்த

பிள்ளை உள்வாய்ச் செரிஇய

இரைகொண் டமையின் வீரையுமால் செலவே' (குறு.92)

யாமம்

சில பாடல்களில் யாமம் பொழுது இடம் பெற்றுள்ளது. (குறு. 6
163. நற். 132, 378. அகம். 270, 360)

யாமத்துக் கேட்கும் குருகின் ஒலியும் (நற்.199), அன்றிலின்
குாலும் (நற் 303) குறிக்கப்படுகின்றன.

வெள்ளிவீதியார் ஒருபாடல் முழுவதும் யாமத்தை வருணித்து
விட்டு இறுதி அடியில்,

'காமம் பெரிதே களைஞரோ இவ்வே' (நற். 335)

என்று பாடுகிறார். அவ்வரி ஒன்றே உரிப்பொருளுக்குரியதாக அமைத்-
துள்ளது.

'முதுமரத்துறையும் முரவுவாய் முதுபுள் கதுமெனக் குழறும்
கழுது வழங்கு அரைநாள்' (அகம். 260) என்று மோசிக்கரையனார்
யாமத்தை வருணிக்கிறார்.

நிலைவி யாமத்தம் துயிலாது துன்புறும் நிலையையும், மாலைப்
பொழுதில் துயருறும் நிலையையும் பாடும்போது இப்பொழுதுவருண-
னைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

வாடை

வாடைக்காற்று சில பாடல்களில் வருணிக்கப்படுகிறது. (குறு-55, 397, அகம். 190. நற். 15, 183)

நாளைக்குத் துயர் செய்யும் வாடை (குறு. 103), மழை ஊதையம் குளிரொடு பேதுற்று மயங்கிய கூதிர் உருவின் கூற்றம் (குறு. 197) என்று வாடைக் காற்று வருணிக்கப்படுகிறது.

கடல் கெழு செல்வி (அகம் 370), புகா அர்ஜுனதெய்வம் (அகம். 110) பற்றிய குறிப்புகள் அருகி உள.

பின்புலவருணனையாகக் கடற்கரை வாழ்வு காட்டப்படும் முறை பலவாக உள்ளது.

- 1) தலைவியின் குடும்பப் பின்னணி
- 2) தலைவியது ஊர்வருணனை
- 3) தலைவனது ஊர் வருணனை
- 4) குறியிட வருணனை
- 5) உவமிக்கப்படும் பட்டினவருணனை
- 6) உவமை

1. தலைவியின் குடும்பப் பின்னணி

தலைவி பெரும்பாலும் பரதவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களாகக் காட்டப்படுவதால் தலைவியின் குடும்பப் பின்னணி காட்டப்படும் போது நெய்தல் வாழ்வு காட்டப்படுகிறது.

“வருஉம், பல்மீன் வேட்டத்து என்னையர் திமிலே” (குறு. 123)

“எமரும் வேட்டம் புக்கனர்” (நற். 67)

“கொழுமீன் ஆர்கைச் செழுநகர் நிறைந்த

கல்லாக் கதவர் தன்ஐயர் ஆகவும், (நற். 127)

“வேட்டம் வாயா(து) எமர்வா ரலரே” (நற். 215)

‘எந்தையும் பெருங்கடல் புககனன், யாயும் உப்பு விளைகழனிச் சென்றனள்’ என்று தலைவி கூறுவதாக ஒரு பாடல் உளது. (குறு. 269)

‘எந்தையும் செல்லுமார் இரவே; யாயும் ஆயமொடு அயரும்’ என்று தோழி ஓரிடத்தே கூறுகிறாள். (அகம். 240)

‘இவளே மீனெறி பரதவர் மகளே, (நற். 45) என்றும்

‘முடிமுதிர் பரதவர் மடமொழிக் குறுமகள்’ (நற். 207) என்றும் தலைவி குறிக்கப்படுகிறாள்.

இவ்வாறு தலைவி பரதவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவளாக இருப்பதால் அவளது குடும்பப் பின்னணியைக் காட்டும் போது நெய்தல் பின்னணியே அமைந்துள்ளது.

2. தலைவியது ஊர் வருணனை

தலைவியது ஊர் கடற்கரைப் பகுதியில் இருப்பதாக வருணிக்கப்படும்.

‘இள்ளு உறையுட்டு ஆகும் இச்சிறு நல் ஊரே’ (குறு. 55)

‘புன்னையம் சேரி டுவ்வூர் (குறு. 320)

‘தங்கினிராயின் தவறே எம்சிறு நல்ஊரே’ (குறு. 345)

‘புலம்பாகின்றேஎம் அழுங்கல் ஊரே’ (நற்.38)

அலர் பற்றிக் கூறும்போதும் (குறு. 351 நற். 63, 135, 223, 311, அகம், 100, 400) தலைவனை வருமாறும் தங்கிச் செல்லுமாறும் வேண்டும் போதும் (நற். 91, 215, 254, 375, அகம், 200, 310, 340) தலைவியின் ஊர் பாடல்களில் இடம் பெறும்.

தலைவியின் ஊர்ப்பெயர் குறிக்கப்படுதல் மரபில்லை. அம் மரபிற்கு மாறாக ஒரே ஒரு பாடலில் தலைவியின் ஊராக மரந்தை, கூறப்படுவது குறிக்கத்தக்கது. (குறு. 166)

3. தலைவனது ஊர் வருணனை

தலைவனது ஊர் வருணனையாக நெய்தல் பின்புலம் அமைவதே பெரும்பான்மை. (குறு. 5, 49, 51, 109, 117, 306. நற். 4, 49, 327, 331, 372. அகம். 40, 70, 290)

மலிநீர்ச் சேர்ப்ப (நற். 363)

தண்ணம் துறைவன் (குறு. 9)

கானலம் சேர்ப்பன் (குறு. 145)

புன்னை அரும்பிய புலயு நீர்ச் சேர்ப்பன் (நற்.94)

தன்கடல் சேர்ப்ப (அகம். 80)

என்று சுருக்கமாகவும் தலைவன் ஊர் குறிக்கப்படுவதுண்டு.

4) குறியிடம்

தலைவியைத் தலைவன் பகலில் சந்திக்கும் பகல் குறியாகக்கடற்கரைப் பகுதி வருணிக்கப்படுவதுண்டு (குறு. 212, 246, 299, நற். 11, 127, 307, அகம். 290, 340).

“முழங்குதிரை கொழீஇய மூரி எக்கர்

தடந்தாள் தாழை முள்ளுடை நெடுந்தேரட்.(6)

அகமடல் பொதுளிய முகைமுதிர் வான்பூங்

கோடு வார்ந்தன்ன வென்பூத் தாழை

எறிதிரை உதைத்தலின் பொங்கித் தாதுசோர்பு

சிறுகுடிப் பாக்கத்து மறுகுபுலர மறுக்கும்

மணம்கமழ் கானல் இயைந்தநம் கேண்மை’ (நற். 203)

என்று சிறு குடிப்பாக்கத்த டுகே உள்ள கானலில் சந்தித்ததை உலோச்சனார் பாடுவார்.

பகலும் வருதி பல்பூங் கானல் (நற். 223)

புன்னையம் கானல் புணர் குறி வாய்த்த (நற். 227)

பல்பூங் கானல் பகற்குறி வந்து (நற் 235)

பூவேய் புன்னை அந்தண் பொழில்

வாவே தெய்ய மணத்தனை செலற்கே (அகம். 240)

கானல் அல்கிய நம்கள(வு) அகல (அகம். 400)

என்று பல பாடல்களில் பகற்குறியாகக் கானல் குறிக்கப்படுகிறது.

5) உவமிக்கப்படும் பட்டின வருணனை

கடற்கரைப் பட்டினங்கள் பல உவமையாக இப்பாடலில் வருகின்றன. அங்ஙனம் வரும்போது அப்பட்டினத்தின் வருணனை தெய்தல் நில வருணனையாக அமையும்.

'துறைகெழு மரந்தை அன்ன இவள்நலம் (நற்.35)

கடல்கெழு மரத்தை என்னஎம் (நற்.395)

கட்கமழ் பொறையா(று) அன்னஎன் .

நல்தோள் (நற். 131)

மருங்கூர்ப் பட்டினத்(து) அன்னஇவள் (நற்.258)

கலிமடைக் கள்ளின் சாடி அன்னஎம் (நற். 295)

வளம்செழு தொண்டி அன்ன இவள்நலனே (அகம்.10)

திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி அன்னஎம் (அகம்.60)

நல்தேர்க் குட்டுவன் கழுமலத்(து) அன்ன

அம்மா மேனி தொல்நலம் (அகம்.270)

என்று கடற்கரைப் பட்டினங்கள் தலைவியின் அழகிற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டு வருணிக்கப்படுவது ஒருமுறை.

'கொற்கை முன்துறைகழி நெய்தல்போது புறங்கொடுத்த உண்கண்' (அகம்.130) என்றும் 'ஊணூர் ஆங்கண் தோலாஇரும்புள்போல நெஞ்சமர்ந்து' (அகம்.220) என்றும், 'தொண்டி முன்துறை மலர்ந்த நெய்தல் மணிஏர் மாண்நலம்' 'தொண்டியில் நெல்லரி தொழுவர்வாள் உற்றென தயங்கிய கூம்பா நெய்தல் போல' (நற்.195) (அகம். 290) என்றும் காப்பிய உவமையில் கடற்கரைப்பட்டினங்கள் வருணிக்கப்படுவது மற்றொரு முறையாகும்.

ஆய்ந்து நோக்கினால் உவமையாக வரும் வருணனைகளைப்பாடலின் பின்புல வருணனைகளாகக்கொள்ளல் இயலாது. ஆயினும் நெய்தல் பாடல் என்பதற்கேற்பக் கடற்கரைப் பட்டினங்களையே உவமையிலும் வருணித்துள்ள சிறப்பு ஈண்டு நோக்குதற்குரியது.

ஒரு பாடலில் (நற்.358) உவமையாகவரும் மருங்கை எனும் பட்டினத்து வருணனை தநீர வேறு பின்புல வருணனை காணப்படவில்லை. இப்பாடலின் பின்புல வருணனையாக மருங்கைப்பட்டின வருணனைமைக் கொள்ளல் இயலாது. ஆர்னும் வருணனையைக்கொண்டே இப்பாடல் நெய்தல் எனத் திணை வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

6. உவமைகளில்

உவமைகளைப் பின்புலவருணனைகளாக ஏற்றல் இயலாது. எனினும் நெய்தல் கருப்பொருள்கள் இப்பாடல்களில் அழகுடைய உவமைகளாக இடம் பெற்றுள்ளமை குறிக்கத் தகும்.

நெய்தல் மலர் இருங்கழியில் இருக்கும் காட்சியைக் கயம் மூழ்கும் மகளிர் கண்ணுக்கு உவமை சொல்கிறார் கயமனார் (குறு. 9).

‘பெருநீர்க்

கல்பொரு சிறுநுரை போல

மெல்ல மெல்ல இல்லா குதமே’ (குறு. 290).

என்ற உவமையைக்கொண்டிருப்பதால் மட்டுமே இப்பாடல் நெய்தல் எனத்திணை வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

‘கண்டல் கழிபெயர் மருங்கின் ஒல்கி ஒதம் பெயர்தரப் பெயர் தநீதாங்கு வருந்தும் என்நெஞ்சே’ என்பது தலைவி கூற்று. (குறு. 340) இப்பாடலிலும் உள்ள உவமையை வைத்தே நெய்தல் எனக் கூறியுள்ளனர்.

உப்பளத்தில் எழும் பேரொலியை அலகுக்கு உவமையாகக் கூறுகிறார் உலோச்சனார் [நற். 354). அப்பாடலில் உவமை தநீர,

‘தானது பொறுத்தல் யாவது

கௌவை ஆகின்ற(து) ஐயநின் நட்பே’ (நற். 354).

என்னும் அடிகளே உள. எனவே இப்பாடலும் உவமையைக்கொண்டே நெய்தலென வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

வாவல் துயிலும் பொழுது சோழர் அழிசியம் பெருங்காட்டு நெல்லியம் புளிச்சுவையைக் கனவு கண்டதை உவமை சொல்வார் நக்கண்ணையார் (நற். 87) வெண்குருகு மிதித்த வறுநீர் நெய்தல் போல வாழாள் என்று ஒருவமை காணப்படுகிறது (நற். 183)

துதி

அஃறிணைப் பொருள்களிடம் தன்துயரைச் சொல்லித் தூது சொல்லுபபடி வேண்டும் பாடல்கள் சில உள; சிலபாடல்களில் வெறுமனே விளித்துப் பேசுவதும் உண்டு.

‘கருங்கால் வெண்குருகு’ எனவ கேள்மதி

இற்றங்கு உணர உரைமதி, - கிழவோற்கே' என்று (நற். 54) ஒருகையும்.

'பறைஇ தளரும் துறைவனை நீயே

சொல்லல் வேண்டுமால் அலவ' (அகம். 170) என்று அலவ
னையும் தூதனுப்பக் காணலாம்.

'யாரணங்கு உற்றனை கடலே' (குறு. 163) என்று கடலை
விளித்துப் பேசக் காணலாம்.

ஐங்குறுநூற்று 9 நய்தல் பாடல்களில் பின்புலம்

ஞாழல்பத்து, வெள்ளாங்குருகுப்பத்து, நெய்தல்பத்து சிறுவெண்
காக்கைப்பத்து ஆகியவை நெய்தல்நிலக் கருப்பொருள்களால்
அமைந்த பத்துப் பாடல்களைக் கொண்டுள்ளன. தொண்டிப்பத்து கடற்-
கரைப் பட்டினத்தை உவமையாகக்கூறி வருணிக்கின்றது. இவ்வாறு
ஐந்துபத்துக்கள் நெய்தல் பின்னணியில் அமைந்துள்ளன.

எஞ்சிய பாடல்களிலும் இயற்கை வருணனை இல்லாமல் இல்லை.
நாறுபாடல்களில் 4 பாடல்களே இயற்கை வருணனையின்றி உரிப்பொ-
ருளை மட்டும் கூறுவன (ஐங். 104, 118, 137, 139)

தலைவனது தேர் நெய்தலை மயக்கி வரும் செய்தி (ஐங். 101,
186) அன்னம் வளையினைத் துணையென மிதிக்கும் காட்சி (ஐங். 106)
ஆகியவை வருணிக்கப்படுகின்றன.

புன்னை (103, 110, 117, 132) முண்டகம் (108) செந் (112)
நீலம் (116) தில்லை (131) ஆகியமலர்களும் நாரை (ஐங். 114, 144)
யும் பாடப்படுகின்றன.

தண் கடல் படுதிரை, (ஐங். 107) நுண்மணல் அடைகரை (ஐங்.
115) நீலநிறப் பெருங்கடல். (ஐங். 102) என்று கடலும் கரையும்
அலையும் பாடப்படும்.

'முழங்குகடல் திரைதருமுத்தம், வெண்மணல் இமைக்கும்'
என்று (ஐங் 105) ஒருபாடலில் வருணிக்கப்படுகிறது.

'வெள்ளாங்கு குருகின் பிள்ளை செத்தென

காணிய சென்ற மடநடை நாரை'

என்னும் வருணனை வெள்ளாங்குருகுப் பத்துப் பாடல்கள் அனைத்திலும்
காணப்படுகிறது. அந்த நாரை நெய்தல் மலரை மிதித்தல் (ஐ 151
155) கையற்றுஒலித்தல் (ஐங். 152) ஆகியசெய்திகள் கூறப்படுகிள்-
றன.

'பெருகடற்கரையது சிறு வெண் காக்கை, என்று தொடங்கி அது கருங்கோட்டுப் புன்னையில் தங்கல் (ஐங். 161) இரை உணல் (ஐங். 162) துவலைஒலிமல்தஞ்சல் (ஐங். 163) அயிரை. கெடிநு முதலிய மீன் உணல் (ஐங். 164, 165, 167) அம்பி அகணையில ஈனல் (ஐங். 168) ஞாழலைவெறுத்துப் புன்னையில் இருத்தல், (ஐங். 169) நெய்தலைச் சிதைத்தல் (ஐங். 170) ஆகியவை கூறப்படும்.

தொண்டிப்பத்துள் தொண்டி வருணிக்கப்பட்டுத் தலைவியின் அமுதேனும் பண்புக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. (ஐங். 171, 175, 177, 179, 180) பொழில் மணத்துக்கு (ஐ. 174) ஒரு பாடலில் உவமையாகிறது. தலைவன் தனக்கே தொண்டியை உவமை கூறுகின்றான் ஒரு பாடலில் (ஐங். 178). தொண்டியுள்ள கடல்ஒலி (ஐங். 172) நெய்தல் (ஐங். 173) மணம் (ஐங். 176) ஆகியவையும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. கொற்கை முனதுறை முத்து ஒரு பாடலில் உவமையாகிறது. (ஐங். 185) கொற்கைத்துறையில் மலரும் நெய்தல் மற்றொரு பாடலில் (ஐங். 188) உவமையாகிறது.

பெரும்பாலும் தலைவன் கடற்கரைப் பகுதிக்குரிய வனாகவே காட்டப்படுவதால் அவனது ஊர் வருணனையாகவே பின்புல வருணனை அமைந்துள்ளது.

'நம்முர்' என்று நோழி தனது ஊரைக் குறிப்பதும் (ஐங். 102) அவர் ஊரே என்று தலைவன் ஊரைக் குறிப்பதும் (ஐங். 184, 106) காணப்படுகின்றன. ஒரு பாடலில் தலைவியின் தந்தையது ஊர் வருணிக்கப்படுகிறது. (ஐங். 195)

குறியிடமாகக் கானல் ஓரிடத்தே உரைக்கப்படும் (ஐங். 115).

மகளிர் வினையாடல் நான்கு பாடல்களில் கூறப்படுகிறது. (ஐங். 181, 187, 197, 198) குரவையாடல் ஒரு பாடலில் அமைந்துள்ளது. பிறபாடல்களில் குரவையாடல் குறிக்கப்படவில்லை.

மாலையை விளித்துப் பேசும் பாடல் ஒன்று உளது. (ஐங். 183) நெய்தல் கலியுள்

கடற்கரைப் பின்னணி பல பாடல்களில் காட்டப்படுகிறது. (கலித். 121, 123, 124, 126, 127, 128, 129, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 149)

'புள்ளி எம் இரைமந் திப்புல் சேர ஒலி ஆன்று வள்ளிதழ்கும் பிய மணி ஈருள் இரங்கழி பள்ளிபுக்கது போலும் பரப்பு நீர்த்தண் சேர்ப்ப' என்று தலைவனது ஊர் வருணிக்கப்படுகிறது. (கலித். 121)

புன்னை மலரில் கரும்பார்க்கும் செய்தி (கலித். 123)

பாலன்ன மேனியான போர்த்திய நீலநீர் உடைபோல வெண்

திரை குழும் வயங் த நீர்த்தண் கடல் என்றும் (கலித். 124), நாரை அந்நணர் முதுமொழி நினைவார் போல் எக்கர் மேல் இறைகொள்ளும் (கலித். 126) என்றும், ஞாமல், புன்னை, தாழை, செருந்தி, ஆடிய மலர்களில் வண்டுகள் ஊதும் என்றும் (கலித். 127), தாழை மடலில் தங்கி யநாரை நரலும் என்றும் (கலித் 128) கடற்கரைக் காட்சிகள் பாடப்படும்.

தாழை (கலித். 133) புள்ளினம் (கலித் 132) அலவன் (கலித். 136) அன்றில் (கலித். 137) ஆடியவை குறிக்கப்படுகின்றன.

கடலை விளித்துத் தலைவி தன் பிரிவுத் துயரைக் கூறுவது ஒரு பாடலில் உளது. (கலித். 144) அவ்வாறே தலைவி புலம்பும் பாடல்களில் கடற்கரை வருணனை (கலித். 145, 146) காணப்படுகிறது. பெரும்பாலும் தலைவனது ஊர் வருணனையாகவே இச்செய்திகள் உள ஒரிருபாடல்களில் குறியிடமாகக் கடற்கரை கூறப்படும் (கலித். 135, 136)

நெய்தல்கலிப் பாடல்களில் மாலை வருணனை சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது.

ஞாயிறு மறையும் காட்சி பல் வேறு உவமைகளால் பல்வேறு முறையில் விளக்கப்படுகிறது.

வெல்புகழ் மன்னவன் துறக்கம் வேட்டு எழுந்தால்போல் பல் கதிர் ஞாயிறு பகல் சுற்றி மலை சேரும் காட்சியும் அதையடுத்து மற்றொரு மன்னன் ஆளவருவதுபோல் நிலவு தோன்றும் காட்சியும் விளக்கப்படுகின்றன (கலித். 118, 120, 121, 129, 130).

மாலையை விளித்துத் தன் துயரைக்கூறும் நிலை (கலித். 118, 120, 148) யும் காணப்படுகிறது.

ஒரு பாடல் மாலைப்பொழுதில் நிகழும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து நிரல்படப்பாடுகிறது. பாடலின் இறுதியில்,

‘காலை ஆவது அறியார்

மாலை என்மனார் மயங்கியோரே’ (கலித். 119)

என்று பாடல் முடிகிறது. பிரிவிடை மாலைப் பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவியின் கூற்றாக இப்பாடல் கூறப்படுகிறது. இப்பாடலில் அகப் பொருள் செய்தியாக வேறொன்றும் காணப்படாமை குறிக்கத்தக்கதாகும்.

இப்பாடல்களில் உள்ள நெய்தல் நிலப்பின்னணி ஏனைய தொகைப்பாடல்களில் உள்ள காட்சிகளைப் போலச் சிறப்புற அமையவில்லை.

மீன்பிடித்தல், உப்புவிளைத்தல், கடற்கரையில் மகளிர் விளையாடல் என்றிவ்வாறு கடற்கரையில் காணப்படும் நுணுக்கமான சிறப்பான செய்திகளின்றி மேற்போக்கான வருணனைகளாகவே இவைகள் உள. தலைவியின் குடும்பம்பரதவர் குடும்பமாகக் காட்டப்படவில்லை. பரதவர் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் எதுவுமே இப்பாடல்களில் காணப்படவில்லை.

முல்லைக்கலிக்கு மாறாக நெய்தல்கலி அமைந்துள்ளது. முல்லைக்கலியில் ஆயரது வாழ்க்கைப்பின்னணி மிக அழகாகவும் ஆழமாகவும் வருணிக்கப்படுகிறது. ஏனைய முல்லைப்பாடல்களில் அதநிலை காணப்படவில்லை. ஆனால் ஏனைய நெய்தல் பாடல்களில் பரதவர் வாழ்வைச் சிறப்புறப்படம் பிடித்துக்காட்ட நெய்தல்கலிப்பாடல்கள் பரதவர் வாழ்வைக் காட்டாது கடல், அலை, நாரை, புன்னை, அலவன் என்று மேலோட்டமாகவே வருணிக்கின்றன.

ஏனைய பாடல்களைக் காட்டிலும் மாலைப்பொழுது வருணனை இதில் சிறப்புறக் காட்டப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

கடற்கரைப்பட்டினவருணனை ஏதும் காணப்படவில்லை.

நெய்தல்கலிப்பாடல்களில் கடற்கரை வருணனை அழுத்தமாகப் பதியாமைக்குக் காரணம் ஆய்விற் குரியது. இப்பாடல்களுக்கிடையே பாண்டியனைப் பற்றிய குறிப்பு உளது (கலித். 143). எனவே கலித்தொகை மதுரையை மையமாகக்கொண்டு எழுந்த நூல் எனக் கொண்டால் கடற்கரை வருணனை சிறப்புருமைக்குக் காரணமும் அதுவே எனலாம்.

ஒரு பாடலில் பாலைநில வருணனை காட்டப்படுகிறது. (கலித் 150).

7. அணிநலம்

உவமை, உள்நூறை, இறைச்சி ஆகிய மூன்றே சிறப்பாக விளங்கும் அணிகளாக உள.

1. உவமை

நெய்தல் பாடல் பாடிய புலவர்களுள் கயமனார், கல்பொருசிறுநுரையார், கவைமகனார் ஆகியோர் தாங்கள் பயன்படுத்திய உவமையால் பெயர்பெற்றுள்ளனர். நெய்தல்மலர் கழியுள் நீர் மல்குதொறும் கயம்பூழ்கு மகளிர் கண்ணைப் போன்றுளதாகப் பாடுகிறார் புலவர்.

‘பாசடைநிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்

இனமீன் இருங்கழி ஓதம் மல்குதொறும்

கயம்பூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்’ (குறு.9)

என்று பாடிய புலவர் கயமனார் என்று பெயர் பெறுகிறார்.

கடற்கரையில் காணப்படும் காட்சி ஒன்று அழகிய உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. கடலை வீசும் போது கரையில் உள்ள பாறைகளில் நிறைய நுரை வந்து சேரும். அவ்வாறு சேர்த்த நுரை சிறிது சிறிதாக மறைந்துவிடும். அதனைப் புலவர்,

பெருநீர்க்

கல்பொரு சிறுநுரை போல

மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே’ (குறு.290)

என்று பாடுகிறார். எனவே அவர் கல்பொருசிறு நுரையார் எனப்பெயர் பெறுகிறார்.

தலைவன் முதலேகள் நிறைந்த இருங்கழி நீர்த்தித் தலைவியைச் சந்திக்க வருகிறான். தலைவனது அன்பை எண்ணினால் அவன் வரவைத் தடுப்பதும் தக்கதன்று. வழியில் ஏதம் வருமோ என எண்ணினால், இரவுக்குறி நேர்தலும் தக்கதன்று. அவ்வாறு தலைவிக்காகவும் தலைவனுக்காகவும் வருந்துகிறாள் தோழி. அவளது வருத்தத்தைக் கூறும் போது இரட்டைப்பிள்ளைகள் நஞ்சுண்டால் இருவர் திறத்திலும் இரங்கும் தாயைப் போல வருந்தியதாகப் புலவர் பாடுவார்.

‘கவைமக நஞ்சுண்டாஅங்(கு)

அஞ்சுவரல் பெருமஎன் நெஞ்சத் தானே’ (குறு.324)

என்று பாடியதால் அப்புலவர் கவைமகனார் என்றே பெயர் பெறுகிறார்.

இவ்வாறு நெய்தல் பாடல்களில் உள்ள உவமைகளைக் கீழ் வருமாறு பகுத்துக் காணலாம்.

- 1) வரலாற்று உவமை
- 2) அரசியல் உவமை
- 3) புராண உவமை
- 4) இயற்கை உவமை
- 5) கருத்து உவமை
- 6) பிற உவமைகள்

1. வரலாற்றுவமை

வரலாற்றுச் செய்திகளை அகப்பாடல்களில் உவமையாகப் பள்ள படுத்தும் முறை சங்க மரபாகும். அங்ஙனம் வரலாற்றுச் செய்திகள் உவமையாகும் முறை மூன்று.

- 1) ஊர் உவமையாதல்
- 2) ஊர் காப்பிய உவமையாதல்
- 3) வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் உவமையாதல்

ஊர் உவமை

தலைவியினுடைய நலன், பண்பு அருமை முதலியவற்றிற்கு ஊரினை உவமை சொல்வதுண்டு. அங்ஙனம் கூறும்போது அவ்வூர் விளக்கமாக வருணிக்கப்படும்.

'குருஉத் திரைபுணரி உடைதரும் எக்கர்ப்
பழந்தியில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்
மோட்டுமணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன் கெண்டி
மணம்கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்
வளம்கெழு தொண்டி அன்னஇவள் நலனே' (அகம். 10)

என்று தொண்டியின் வளம் வருணிக்கப்படும்.

வார்மணல் அடைகரையில் உதிர்ந் துகிடக்கும் நாவல்கனியைத் தும்பி தன் துணையெனக் கருதி மொய்த்தது. அவ்வாறு மொய்த்த தும்பியைக் கனியெனக் கருதி அலவன் பற்றியது. உடனே வண்டு யாழென ஒலி எழுப்பியதைக் கேட்ட நாரை வந்து வண்டுக்கு விடுதலை யளித்தது. இத்தகைய இயற்கைக் காட்சியையுடைய 'மரந்தையன்ன இவள் நலம்' என்று இயற்கைக் காட்சியுடன் இணைத்து ஊர் உவமிக்கப்படும் (நற். 35).

ஊர்வருணனை பாடலின் பெரும்பகுதியாக அமைந்திருப்பதும் உண்டு. 11 அடியுடைய பாடல் ஒன்றில் 8 அடிகள் ஊர் வருணனை யாகவும் மூன்று அடிகள் அகப்பொருள் செய்தியாகவும் அமைத்து

நக்கீரர் பாடுகிறார் (நற். 258). 'மருங்கூர்ப்பட்டினத்தன்ன இவன் எல்வனை ஓடுவ கண்டே யாய் செறித்தனள்' என்று உவமை கூறி மருங்கூர்ப்பட்டினம் வருணிக்கப்படுகிறது.

'வேறு பல நாட்டுக் கால்தர வந்த பலவினை நாவாய் தேரனறும் பெரும்புறையே வகுணித்துக் 'கலி மடைக்கள்ளின் சாடியன்ன எம் இளநலம்' என்று உவமை கூறுகிறார் ஓளவையார் (நற். 295). ஐங்குறுநூற்றுத் தொண்டிப் பத்துள், தொண்டியின் வளம் கூறி,

- 'தொண்டியன்ன பனைத்தோள்' (ஐங். 171)
- 'தொண்டியன்ன . . . பொழில்' (ஐங். 174)
- 'தொண்டியன்ன நின்பண்பு' (ஐங். 175)
- 'தொண்டி அன்னோள்' (ஐங். 177)
- 'தொண்டியற்றே . . . சிறுநுதலே' (ஐங். 179)
- 'தொண்டியன்ன இவள் நலனே' (ஐங். 180)

என்று உவமை கூறப்படும்.

சிலவிடங்களில் அவ்வூரையாரும் தலைவன் சிறப்பு உரைக்கப்படும்.

'செங்கோல், குட்டுவன் தொண்டி யன்ன' (ஐங். 178)

'செல்லா நல்லிசை பொலம்பூண் திரையன் பல்பூங்காளல் பவத்திரியன்ன இவன் நல்லெழில் இளநலம்' என்று நக்கீரர் பாடுகிறார் (அகம்.340). 'நல்தேர்க் குட்டுவன் கழுமலத்தள்ள நலம்' (அகம்.270) என்றும் 'வழுதிமருங்கையன்ன' (நற்.358) என்றும் உவமை கூறப்படுகிறது.

இயற்கை வருணையும் ஆளும் தலைவன் சிறப்பும் இணைந்து வருவதுண்டு (நற்.131).

இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ள ஊர்கள் பெரும்பாலும் கடற்கரைப்பட்டினங்களாகவே உள். எனவே நெய்தல் கருப்பொருள் வருணனை கொண்டு பாடலுக்குப் பின்புல அமைப்பினையும் இவ்வுவமைகள் தரக்கூடாது.

காப்பிய உவமை

ஏதேனும் ஓர் உவமை கூறிவிட்டு உவமையை மட்டும் மிக நீண்டதாக வருணித்துச் செல்லும் நிலை காப்பிய உவமை எனக் கூறப்படும்.

அலர் ஒலிக்கு நாரையின் ஒலியை உவமை கூறி
 'பாடுநர்த் தொடுத்த கைவண் கோமான்
 பரியுடை நட்தேர்ப் பெரியன் விஈஇணர்ப்
 புள்ளையம் கானல் புறந்தை முன்துறை
 வம்ப நாரை இனன் ஒலித்தன்ன
 அம்பல்' (அகம்.100)

என்று பாடுவது அத்தகைய உவமையாகும்.

நெய்தல் போன்ற மணிஏர் மாண்நலம் என்று உவமை கூறிய
 நக்கீரர் அந்த நெய்தலை விளக்கும் வகையில் 'வெண்கோட்டு யானை
 விறல்போர்க் குட்டுவன் தென் திரைப்பரப்பின் தொண்டி முன்துறை
 சுரும்புண மலர்ந்த' நெய்தல் என்று பாடுவது இதுபோன்றதேயாம்
 (அகம்.290).

'தொண்டியாங்கண் உரவுக் கடல் ஒலித்திரை போல் ஓரவி
 லும் துழியறிவேனே என்ற தலையா கூற்றில் அத்தகைய உவமை
 யைக் காணலாம் (ஐங்.172).

அவ்வாறே 'கொற்கை முன்துறை இலங்கு முத்து உறைக்கும்
 எழிறுகெழு துவர்வாய்', (ஐங்.185), 'கொற்கைக் கோமான் கொற்
 கையம் பெருந்துறை வைகறை மலரும் நெய்தல் போல்', (ஐங்.188)
 'பசும்பூண் சோழர் ஆர்க்காட்டு ஆங்கண் தேர்வழங்கு தெருவின்
 அன்ன கௌவை' (நற்.227) 'வீரைவேண்மான் வெளியன் தித்தன்,
 முரசமுதல் கொளீஇய மாலைவிளக்கின் வெண்கோடியுட்ப நுண்பண
 அரும்ப' (நற்.58)என்னும் உவமைகளும் அமைந்துள்ளன.

வரலாற்றுச் செய்திகள் உவமையாதல்

அக்காலத்தே சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்க வரலாற்றுச் செய்திகள்
 பல உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன.

'கொற்றச் சோழர் குடந்தைவைத்த, நரடுதரு நிதியினும்
 செறிய அருங்கடிப் படுக்குவள்' என்று (அகம்.60) காவலுக்கு உவ-
 மையாகச் சோழர் நிதி காக்கப்பட்டமை கூறப்படுகிறது. விச்சியர் பெரு
 மகன் வேந்தரொடு பொருத ஞான்றை பாணர் புலிநோக்கு உறவுநிலை
 கண்ட குறும்பு ஆர்த்தமை அலருக்கு உவமையாக்கப்படுகிறது
 (குறு. 328).

நெடியோன் அரிதினின் முடித்த வேள்வி

அருங்கடி நெடுந்தூண் போல

காணலாகா மாண்எழில் மார்பு உளது. (அ. 223)

அணிநலம்

ஆய் நாளாயையில் பரிசில்பெற்ற பண்ணமை நெடுந்தேர்போலக் குருகு ஒலிக்கிறது(நற்.167).பூழியாது சிறுதலை வெள்ளைத்தோடுபரந்ததுபோல மீனார் குருகு நிறைந்ததுறை (குறு.163) என்று ஓர் உவமை காணப்படும்.

முள்ளூர் மன்னன் மாலூர்,ந்து சென்று இரவில் கவர்ந்து வந்த ஆநிறைக்கு உரியோர் போரில் அழிந்தாற்போலத் தலைவி நலன் அழித்தது(நற்.291).

கங்கையம் பேர்யாற்றுக் கரைஇறந்து இழிதரும் சிறையடுகெம்புனல் போல சிறையடு காமம் உளது(நற்.369) என்பன அத்தகைய வரலாற்று உவமைகளாம்.

கலித்தொகையில் பாண்டியனைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் உவமையாகின்றன (கலித்.141,143).

இவை தவிர மற்றொரு வகையில் வரலாற்றுச் செய்தி உவமையில் இடம் பெறுவது உண்டு.

குணா கடலில் உள்ள சிறகிழந்த நாரை திண்தேர்ப்பொறையன் தொண்டி முந்துறையில் உள்ள ஆயிரை மீனாக்கு ஏங்கியது போல(குறு.128) என்றும், வரவல் சோழர் அழிசியம் பெருங்காட்டு நெல்லியின் புளிச்சுவைக் கனவிவது போல (நற்.87) என்றும் கூறப்படும் உவமைகளில் வரலாற்றுச்செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இத்தகைய வரலாற்று உவமைகளை அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய தொகைநூல்களிலேயே அதிகம் காணலாம். கலித்தொகையில் பாண்டியனைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் சில காணப்படுகின்றன. ஐங்குறுநூற்றுள் சில குறிப்புக்கள் இவ்வாறமைந்துள்ளன.

அரசியல் உவமை

வரலாற்றுவமைகளைத் தவிரப்பொதுவான அரசியல் செய்திகள் பல உவமைகளாக வருவதுண்டு. இந்நிலை வரலாற்றுவமைகளை அதிகம் பயன்படுத்தாத கலித்தொகையிலேயே காணப்படுகிறது.

வெல்புகழ் மன்னன் விளங்கிய ஒழுக்கத்தால் நல்லாற்றின் உயிர்காத்து நடுக்கறத்தான் செய்த தொல்லினைப்பயன் துய்ப்பத்துறக் கம் வேட்டு எழுந்தால்போல் ஞாயிறு பகலாற்றி மலைசேர்ந்தது என்று ஒருவமை கூறப்படுகிறது (கலித். 118).

அந்தி மயக்கத்தை விளக்கும்போது 'குடை நிழல் ஆண்டாற்கும் ஆள வருவாற்கும் இடைநின்ற காலம்போல், இருந்ததாக உவமை கூறுவர் (கலித். 118).

மாலேதந்த துயரம் காதலர் வர மறைந்த நிலையை விளக்கும் புலவர், 'மெல்லியான் பருவத்து மேல் நின்ற கடும்பகை, காத்தாற்றும் நல்இறை தோன்றக் கெடுவது. போல என்று உவமை கூறுகிறார் (கலித். 120).

'புரைதவ நாடிப் பொய்தபுத்து இனிது ஆண்ட அரைசனோடு உடன் மாய்ந்த நல்லாழிச் செல்வம் போல்' ஞாயிற்றுடன் பகலும் மறைந்தது என்று வருணிக்கிறார் (கலித். 130).

'குடிபுறம் காத்தோம்பும் செங்கோலன் வியன்தானை விடுவழி'ப் பகைவர் செல்வது போலத் தலைவன் வரப் பசலை மாய்ந்தது எனப்பாடுகிறார் (கலித். 130).

'சினைய வேந்தன் எயில்புறத்திறுத்த வினைவரு பருவரல் போலத்' தலைவி வருந்தியதாக உவமிக்கப்படுகிறது (கலித். 149).

'முரைசு முன்றூள்பவர் முரணியோர் முரண்தர நிரைகளிறு இடைபட நெறியாதத இருக்கை, போலப் புள்ளியாம் தங்கியுள்ள துறை காணப்படுவதாகப் பாடுகிறார் (கலித். 132).

மணல் குவியலில் இருக்கும் குருகினம் 'அரசர் ஒண்படைத் தொகுதியின் இலங்கித் தோன்றும்' என்று (நற். 291) உபிலர் உவமை கூறுகிறார் (நற். 291).

வேந்தன் முற்றுகையிட அஞ்சாது இருக்கும் பெருந்தகை மறவன் போலத் தலைவன் நடுங்குபகை அஞ்சாது வந்தான் என உலோச்சனார் ஓரிடத்தே பாடுகிறார் (நற். 287).

பசும்பூண் வேந்தர் அழிந்த பாசறையில் களிறுபடப் பொருத பெரும்புண் உறுநர்க்குப் பேய் போல, என்று உடன் இருந்து காக்கும் நிலை உவமிக்கப்படும் (நற். 349).

வரலாற்று உவமைகளில் குறிப்பிடத்தக்க அரசர், போர்க்களம் நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவை கூறப்பட அரசியல் உவமைகளில் பொதுப்பட அரசியல் செய்திகள் இடம்பெறும்.

நல்லறநெறி நிறீஇ உலகாண்ட அரசன் பின் அறநெறி நிறுக்கல்லா மெல்லியான் பருவம்போல் மயங்கிஞள் வந்ததென ஒருவமை காணப்படுகிறது (கலித். 129).

புராண உவமை

புராணச் செய்திகள் பல உவமைகளாக்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

அகநானூற்றிலும் கலித்தொகையிலும் அத்தகைய புராணச் செய்திகள் உவமைகளாகக் காணப்படுகின்றன.

அந்திவானமும் நீலக்கடலும் இணைந்த தோற்றம் சிவனும் திருமாலும் இணைந்துள்ள காட்சியைப் போன்றுளது என உவமை கூறும் போது, 'வெருவருகடுந்திறல் இருபெரும் தெய்வத்து உருஉடன் இயைந்த தோற்றம் போல' என்று பாடுவார் மதுரைக் கண்ணத்தனார் (அகம்.360).

'பரசுராமன் முயன்று அரிதின் முடித்தவேள்வி அருங்கடி நெடுந்தூண்போல்' யாவரும் காணலாகா மரணஎழில் ஆகம் என மதுரை மருதன் இளநாகனார் உவமை கூறுகிறார் (அகம்.220).

பாண்டியரது தொல்முது கோடியில் உள்ள கடற்கரையில் வெல்போர் இராமன் அருமறைகேட்க ஒலி அவிந்திருந்த ஆலமரம் போல அவர் ஒலி அவிந்திருந்ததென உவமை கூறப்படுகிறது (அகம்.70).

நீலநிற வானத்தில் பைங்கால் கொக்கினம் வரிசையாகப் பறப்பது ஷெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போலக் காணப்படுகிறது (அகம்.120).

இருளுக்கு 'இகல்மிகு நேமியான் திறமும்' (கலித்.219), கடற்கரையில் மலர்கள் பல மலர்ந்து வண்டொலிக்கப்பரந்துள்ளமைக்கு 'செருமிகுநேமியான் தாரும்' (கலித்.127) ஞாயிறு மறைவதற்கு திருமால் கொல்யானை அணிநுதல் அழுத்திய ஆழியும் (கலித்.134) தலைவனைச் சேர்ந்த தலைவிக்கு 'மாயவன் மார்பில் திரு' சேர்ந்துள்ளதையும் (கலித்.145) கலித்தொகை உவமை கூறுகிறது. பாற்கடலில் யாழ்கோளாக்கிடக்கும் மால் (கலித்.123), பாலன்னமேனியான் (கலித்.124) ஆகியோரும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

ஒரு பாடல் முழுதும் சிவனது பல்வேறு செய்திகள் உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன எயில் எயப்பிறந்த. எரி, பிறங்குநீர் சடைக்கரந்தான் அணி, உருவஏற்று ஊர்தியான் ஒள்ளணி, புதுத்திங்கன்கண்ணியின் பொன்பூணி, ஆதிரையாள் அணிபெறமலர்ந்த பெருந்-

தண் சண்பகம் ஆகியவை ஞாயிற்றின் வெப்பம், தலைவியின் அழகு, தலைவனது வாய்மை ஆகியவற்றிற்கு உவமையாகக் கூறப்படும்.

(கலித்.150)

ஊழிக்காலத்து இறுதியில் உயிரெல்லாம் படைத்தான்கள் ஓடுங்கும் நிலை ஞாயிறு கதிர்கருக்கி மறைவதற்கு உவமையாகக் கூறப்படும்.

(கலித்.129)

அருந்தவம் முயன்றோர் தம் உடம்பொழித்து உயர் உலகு இனிது பெறுவது போலத் தலைவன் தலைவியைப் பெற்று மகிழல் (கலித்.138) அரசனை உயர்நிலை உலகம் அடையச் செய்வது போலத் தலைவன் தமர் தீர்ப்பதும் சான்றோர்கடன் எனல் (கலித்.139) ஆகிய உவமைகளுக்காணப்படுகின்றன.

வழிபட்ட தெய்வமே அணங்காகியது போல என்ற ஓர் உவமை காணப்படுகிறது (கலித். 132).

அகநானூற்றுப் பாடல்களிலும் கலித்தொகையிலும் மட்டுமே இத்தகைய புராண உவமைகள் காணப்படுகின்றன. திருமலைப் பற்றிய குறிப்புக்களே மிகுதியாக உள. நெய்தல் நிலக் கடவுளாகிய வருணனைப் பற்றிய குறிப்பெதுவும் காணப்படவில்லை.

இயற்கைப்பொருள்

பெரும்பாலும் சங்கப்புலவர்களுக்கு இயற்கையே எண்ணற்ற உவமைகளை வழங்கும் சுருங்கமாக அமையும்.

நெய்தல் நிலக் கடற்கரையும் கடற்கரையில் வளர்ந்துள்ள தாழை, அடும்பு, நெய்தல், கண்டம், ஞாழல், புன்னை ஆகியவைகளும் குருகு, காக்கை, நண்டு, முதலியவைகளும் வெவ்வேறு வகையில் உவமைகளாகப் பயன்பட்டுள்ள பாங்கினைப் பின்புல வருணனையில் கண்டோம். 'மாரியம்பலன்ன கொக்கு' (குறு.117) என்று கொக்குக்கு ஆம்பல் உவமை கூறப்படும். மற்றொரு பாடலில் ஆம்பலுக்குக் கொக்கு உவமையாகக் கூறப்படும். (குறு. 122)

'மானடியன் எனவட்டிலை அடும்பு' (குறு. 243)

'களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை' (குறு. 246)

'அணில் பல் அன்ன முண்டகம்' (குறு. 49)

'மணிக்கேழன்ன மாநீர்' (குறு. 49)

'கவிர் இதழ் அன்னதாவி' (குறு. 103)

- 'கயம்பூத்த, போதுபோல் குவிந்த என் எழில் நலம்' (கலித். 118)
  - 'சினைப்பூப்போல் தனை விட்ட' (கலித். 118)
  - 'பிண்டியேர் நுதல்' (நற். 167)
  - 'பீரலர் அணி கொண்ட பிறைநுதல்' (கலித். 124)
  - 'பாவையின்ன ஆய்கவின்' (நற். 319)
  - 'செவ்வழி யாழ் நரம்பன்ன கிளவியார்' (கலித். 118)
- என்று பல உவமைகள் கூறப்படுகின்றன.

ஞாயிறுமுன் மதியம்போல் நலம் தேய்ந்த நிலை (கலித். 121, 132, 143) பலவிடத்தே உரைக்கப்படுகிறது.

தாழை மலர் மலர்நதுள்ளதைப்போலப் பறவைகள் இருக்கும் என ஒரிடத்தே உவமை பேசப்படுகிறது. (கலித். 133)

'நறுமுல்லை, முகைமுகம் திறந்தன்ன முறுவலும்' (கலித். 118)

'உறையொடு வைகிய போதுபோல் ஒய்மென நிறையானது இழிதருஉம் நீர்நீந்துகண்ணாட்டு' (கலித். 121)

'கமழ்தண்தாதுதிர்ந்துக ஊழுற்ற கோடல்வி இதழ்சேரும்குலைபோல இறைநீவு விளையாட்டு' (கலித். 121)

'பூவிந்த கோடி போன்றான்' (கலித். 132)

வேய்வென்ற தோளார் (கலித். 138), பூஉயிர்த்தன்ன புகழ்சால் எழில் உண்கண் (கலித். 142), மழைபோல் தாழ்ந்திருண்ட கூந்தல் (கலித். 147) என்று தலையின் அழகு வருணிக்கப்படும்போது உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

கருத்து உவமைகள்

வாழ்க்கைக்குரிய நல்லறக் கருத்துக்கள் பல உவமையாகப் பாடலில் இடம்பெறல் உண்டு. அத்தகைய உவமைகள் பிறதொகை நூல்களை விடக் கலித்தொகையில் நிறைய உள்ளன.

தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலைசாய்த்து மரம் துஞ்ச (கலித். 119) என்று தம்புகழ் கேட்டார் நிலை உவமிக்கப்படுகிறது.

மூன்று தீய மனிதர்களுடைய நெஞ்சங்கள் முறையே இருள், புன்மை, கூம்புதல் ஆகியவற்றிற்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. அருள்நீர்ந்த காட்சியான் அவன்னோக்கான் நயம் செய்யான் வெருவுற உய்த்தவன் நெஞ்சம்போல் இருண்டது. இடும்பையால் ஒரு வளை இரப்பவன் நெஞ்சம்போல் புல் என்றிருந்தது. புறம் மாறிக் கரப்பவன் நெஞ்சம்போல் மரமெல்லாம் இலை கூம்பியது என்று மூன்றுநிலைகளை அழகறக் காட்டுவார் புலவர். அப்பாடல் முழுதும் அழகிய உவமைகள் பல காட்டப்படுகின்றன.

வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்படும் மாணை நோக்கிக் களை தொடுக்கும் கொடியான் போல் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவியை மாலைப்பொழுது துன்புறுத்தவதாக ஓர் உவமை அழகுற அமைந்துள்ளது அப்பாடலில்.

‘போர் தொலைந்திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுவார்போல்’

‘வேந்ததோர் புண்ணில் வேல்கொண்டு நுழைப்பான்போல்’

‘நல்வீறை தோன்றக் கெட்டாக்கு’

என்று பல உவமைகள் அப்பாடலில் அமைந்துள்ளன.

தலைவி துயர் தீர்ந்த நிலையைக் கூறும்போது, அறனறிந்து ஒழுக்கும் அந்தணானைத் திறனிலார் எடுத்த தீ மொழி எல்லாம் நல் அபையுள் படக் கெட்டது போல நுதல் பசப்பு இல்லாமல் மறைந்ததென்ப பாடுகிறார். (கலித்.144)

வல்லவன் கூறிய வினை தலை வைத்தாள் போல் அல்லது கெடும்பவள் அருள் கொண்ட முகம்போல், இல்லவர் ஒழுக்கம் போல் என்று பல உவமைகள் மாலை வருணனையில் இடம் பெற்றுள்ளன. (கலித்.148)

விச்சைக்கண் தப்பித்தாள் பொருளேபோல் என்றும் தாளிலாள் குடிபோல் என்றும் தேயும் நிலைக்கு உவமைகள் கூறப்படும். (கலித்.149).

‘கல்லாது முதிர்ந்தவன்கண் இல்லா நெஞ்சம்போல்’ இருள் பரவியதாகக் கூறப்படுகிறது. (கலித்.130)

பிற உவமைகள்

வெண்ணிற அலையைப் புலவர் நரைமுடிக்கு உவமை கூறி,

‘முத்தோர் அன்ன வெண்தலைப் புணரி

இனையோர் ஆடும் வரிமனை சிதைக்கும்’ (அகம்.90)

என்று முரண்தொடை நயம்படப் பாடுவது சுவைபட அமைந்துள்ளது.

தலைவி தன் துயரைக் கூறும்போது சேற்றில் அழுந்திய சகடத்தை இழுக்கும் பகட்டினை உவமை கூறுகிறார் அம்முனரார். (அகம்.140) சேற்றினைக் கூறும் புலவர் ‘புனவன் புனை நிழல்கடுக்கும் மாமுதள்ளல்’ எனப் பாடுகிறார் (அகம்.140).

பெருங்களம் தொகுத்த உழவர்போல, இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்கவிசும் செய்தி ஒரு பாடலில் உரைக்கப்படுகிறது. (அகம்.30)

அணங்கிற்குப் பொன் ஒரு பாடலில் உவமையாகிறது. (அகம்.150) மலருக்குப் பொன் ஈரிடத்தில் உவமையாகிறது. (அகம்.280, 360)

“வெறுகொள் பாவையின் பொலித்களள் அணிதுறந்(து)
ஆடுமகள் போலப் பெயர்தல்” (அகம்.370)

என்று ஒரு பாடலில் உவமை காணப்படுகிறது.

‘பெய்யாது வைகிய கோதைபோல் மெய் வாடியது என்றும் (நற்.11), ‘மடைமாண் செப்பில் தமிழ வைகிய பெய்யாப்பூவின் மெய் சாயினளே’ (குறு.9) என்றும் ஒரே செய்தி ஈரிடத்தே உவமை கூறப்படுமும்.

‘மாசில் கற்பின் மடவோள் குழவி, ஒய்ய வாங்கக் கைவிட்டாங்கு’ (நற்.15) என்று அக்காலச் செய்தி ஒன்று உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. சில பதிப்பில் ‘பேய் வாங்கக் கைவிட்டாங்கு’ என்று பாடபேதம் காணப்படுகிறது. அங்ஙனமாயின் சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் மாலதியின் கதையினை இது குறித்ததாகக் கொள்ளலாமோ எனத் தோன்றுகிறது. அங்ஙனம் கொண்டால் சங்க காலத்தே நாட்டுப்புறக் கதையாக வழங்கிய செய்தியையே இளங்கோவடிகள் எடுத்துக் காப்பியத்துள் கிளைக்கதையாக அதனைப் புனைகிறார் எனலாம்.

பால்நிற எக்கர் (நற்.49) பால்முகத்தன்ன பசுவென நிலவு (நற் 196) என்று உவமைகள் காணப்படுகின்றன.

தலைவன் தன்னைப் பிரியும்படி அவனது தேரை இழுத்துச் செல்லும் குதிரையைத் துன்புறுத்த எண்ணுகிறான் தோழி. அதனைக் கூறும் போது செல்வரது புதல்வர் கையிலே உள்ள பறையின் கண்ணகத்து எழுதிய குரீஇப் போலக் கோல்கொண்டு அலைக்கப்படுதல் வேண்டுமெனத் தோழி பேசுகிறாள்.

“பெருமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்
சிறுதோள் கோத்த செவ்வரிப் பறையின்
கண்ணகத்(து) எழுதிய குரீஇப் போலக்
கோல்கொண்டு அலைப்பப் படிஇயர் மாதேர்’ (நற்.58)

என்பன பாடலடிகள்.

நிறையப் பெய்த அம்பியைப் பரதவர் கடலிடைச் செலுத்தக் கொண்டு செல்லும் காட்சி, காழோர் சிறையரும் களிற்றினைச் செலுத்தும் செயலைப் போன்று உள்ளதாகப் பாடுவார் உலோச்சாரர் (நற். 74).

ஈவிகை முகையும் அதிரல்மலரும் உதிர்த்துள்ள மோட்டு மணல் எக்கரில் மான்குளம்பு அழுத்தத் தெளிந்த நீர்க்குமிழியாக நீர் வடியும்.

அதனை விளக்கும் புலவர் வெள்ளி உருக்குறு கொள்கலத்தை உவமை யாக்கி.

‘நெளவி நோன்குளம் பழுத்தென வெள்ளி
உறுகுறு கொள்கலம் கடுப்ப விருப்புறத்
தெண்ணீர்க் குமிழி இழிதரும். (நற். 124)

என்று பாடுவர்.

பரதவர் படகில் உள்ள விளக்குகள் நீலநிற விசம்பின் மீனெ-
னத் திகழ்கின்றன என உவமிக்கப்படுகிறது (நற். 199).

மையற விளங்கிய மணிநிற விசம்பில், கைதொழும் மரபின்எழு
மீன் போலப் பெரும் கடல்பரப்பு⁹ல் சிறுவெண் காக்கை பலவுடன்
ஆடு⁸ என்று பாடுவார் இள நாகனார் (நற். 231). புன்னை மலரைக்
கூறும் போது ‘உள்ளூர்க் குரீஇக் கருஉடைத் தன்ன பெரும்போது’
(நற் 231) அன்று அவரே கூறுகிறார்.

மணி பல பாடல்களில் உவமையாகிறது (நற் 239, 245.) பொள்
னும் பல பாடல்களில் (நற். 278, ஐங்: 105) உவமையாகிறது.
(குறு. 49 ஐங் 189 கலித். 132) ஒரு பாடலில் இரும்பு, நீலம், வெள்ளி
பொன் ஆகிய நான்கும் வரிசையாக உவமை கூறப்படுகின்றன.

‘இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை
நீலத்தன்ன பாசலை அகம் தொறும்
வெள்ளி அன்ன விளங்கிணர் நாப்பண்
பொள்ளின் அன்ன நறுந்தா(து) உதிர’ (நற். 249)

என்பது உலோச்சனார் பாடல்கள். தலைவனது குதிரையின் தாள்
கள் பந்தினைப்போலத் தாவிச்சென்றதாக அவரே பாடுவார் (நற். 249).

கடற்கரை மணலில் உதிர்ந்து கிடக்கும் ஞாழல் மலர்களை நன்
டுகள் துழன்க் கொண்டிருக்கும் காட்சிக்குக் கபிலர் இலங்கெயிற்று
ஏளர் இன் நகை மகளிர் உணங்குதினை துழவும் கையினை உவமை
கூறுவார் (நற். 267)

நண்டின் கண்ணைக் கூறும்போது ‘நொச்சி அரும்பு அன்ன கண்ண’
என்று அவர் பாடுவார் (நற். 267).

வாய்மையை விளக்கும் போது ‘முந்நீர் மீமிசைப் பலர்தொழத்
தோன்றி, ஏழுற விளங்கிய கடரை’ உவமை கூறுவர் (நற். 283)

‘உருகுமு யானை உடைகோடன்ன, ததர்பிணி அவிழ்ந்த
தாழை வான்பூ’ என்று உவமிக்கப்படும் (புற. 299)

அலைபுரண்டு வீழ்வதைக் கூறும்போது 'பழம்புண் உறுநரின் புரண்டதாகப் பாடுவர் (நற். 378).

முண்டக மலர்கள் காற்றூல சிதறும் காட்சியை நூலறுந்த முத்து சிதறும் காட்சியோடு உவமிப்பார் குன்றியனார் (குறு.51).

இரைதேர் நாரையின் செவ்வாயை விளக்கும் போது 'கவிரிதழ் அன்ன தூவிச் செவ்வாய்' எனப்பாடுவார் வாயிலான்தேவன்.

(குறு.103).

மாரிக்கால ஆம்பல் மலரைப் போன்ற நாரையைப் பார்த்த நண்டு அஞ்சி ஓடும் காட்சியைப்பாடும் குன்றியனார் கயிற்றை அறுத்துச் செல்லும் எருதை உவமை கூறுகிறார் (குறு.117).

'இருள்திணிந் தன்ன ஈர்ந்தண் கொழுநிழல்

நிலவுக்குவித் தன்ன வெண்மணல் ஒருசிறை' (குறு. 123)

என்று உவமையில் முரண்தொடை நயம்படப்பாடலும் உண்டு.

ஏழுர்க்துப் பொதுவான செயலுக்கு ஒருரில் உள்ள கொல்லச் சினைபட அவர்களது உலையாங்குமித்தோல எங்ஙனம் வரம்பின்றி வருந்துமோ அது போலத் தலைவி வருந்தியதாகப் பாடுவார் கச்சிப்பேட்டு நன்னுகையார் (குறு.172).

ஞாழலும் புன்னையும் உதிரீந்து காணப்படும் கடற்கரை வெறியயர்களத்தைப் போன்றுளதாக ஓரிடத்தே கூறப்படுகிறது.

(குறு.318)

தேரின் இருபுறமும் உள்ள சகடங்கள் துவலையால் நனையவெண் தேர் விரைந்து செல்லுதல் இருசில்கூளும் மழைத்துளியால் நனைய அன்னம் விரைந்து போதலைப் போன்றுளதெனப் பாடுவார் உலோச்சனார்.

மயில்கண் அன்ன மான்முடிப்பாவை (குறு.184), செய்வுறுபாவை அன்ன என்மெய் (குறு.195), பூண்டனைத் தன்ன பொலம் கூட்டுநேயி (குறு.227), வாள் போல் வாயதழை (குறு.245), முரசின் இரங்கும் (குறு.328) ஆகிய உவமைகளும் குறிக்கத்தக்கவை.

தாய்உடன்(று) அலைக்கும் காலையும் வாய்விட்டு

அன்னா என்னும் குழம்போல

இன்னா செயினும் இனிதுதலை அளிப்பினும்

நின்வரைப் பினள்ளன் தோழி' (குறு.397)

என்று அம்முவன் பயன்படுத்திய அழகிய உவமையினை ஆழ்வாரும்,

'அரிசினத்தில் ஈன்வதாய் அகற்றிடினும் மற்றவள்தன்

அருள்நினைந்த அழும்குழவி அதுவேபோலி றி ஏத்தேனே' என்று பாடுவார். (பெருமாள் (5:1).

'சிறுவெதிர்ங் குழல் போலச் சுரும்பியிர்ந்து இம்மென' (கலித்.119)

'நீலநீர் உடைபோலத் தகை பெற்ற வெண்திரை' (கலித்.124).

என்றும் உவமைகள் உள.

இளநாரை மணல்மேலே முக்கோல் கொள் அந்தணர் முது மொழி நினைவார்போல் அமைதியாக இருக்குமென ஒருவமை அமைந்த ளுளது. (கலித்.126)

தலைவி தன்னுதல் நலனுண்டு துறத்தல் 'தீம்பால் உண்பவர் கொள்கலம் வரைதலைப் போன்றதென ஓரிடத்தே உவமை கூறப்படு கிறது. (கலித்.133).

மதம் கொண்ட களிறு அங்குசத்திற் கடங்காதது போல் தலை வன் காமத்தால் அறிவு, அடக்கம், நாண் துறந்தான் என்று உவமிக்கப் படுகிறது. (கலித்.138)

'உப்பியல் பாவை உறை உற்றதுபோல்' என்று உயிரழியும் நிலைக்கு உவமை கூறப்படுவது (கலித்.138) நெய்தல் நிலத்திற்கேற்ப அமைந்துள்ளது.

நெய்யுள் மெழுகு உருகும் நிலையும் அதே செய்திக்கு உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. (கலித். 138)

'துளியிடை மின்னுப்போல்' ஒருத்தி தோன்றியதாக ஒரு பாட லில் உவமை காணப்படுகிறது. (கலித்.139)

தேற்றுவதை இடக் கலங்கிய நீர் தெளிதல் போலத் தலைவி தெளிந்ததை ஓரிடத்தே காணலாம். (கலித்.142).

தலைவன் இன்பம் தந்து நீத்துச் சென்ற நிலையைக் கூறும்போது 'மறையின் நன்யாழ் கேட்ட மாணை அருளாது அறைகொன்று மற்ற தன் அருயிர் எஞ்சப் பறை அறைந்த' நிலையை உவமை கூறக் கரண லாம். (கலித்.143).

மாலை வருணனையின் போது தலைவிதன் நிலைகளையே உவமை யாக விளக்கக் கரணலாம்.

'நிலையும் என்உள்ளம் போல் நெடுங்கழி மலர்கூம்ப
இனையும்என் நெஞ்சம்போல் இளம்காப்பார் குழற் தோன்ற
சாயஎன் கிளன்போல் செவ்வழி யாழிசைநிற்ப
போயஎன் ஒளியேபோல் ஒருநிலையே பகல்மாய
காலன்போல் வந்த கலக்கத்தோடு எந்தலை
மாலையும் வந்தன்றினி' (கலித்.143; 38-41)

என்பதே அப்பாடல்.

- 'பெயல் சேர்மதிபோல வாள்முகம் தோன்ற' (கலித்.145)
- 'இரவும் பகலும் போல் வேரூகி' (கலித்.145)
- 'ஞாயிற்று முன்னர் இருள்போல மாய்ந்தது' (கலித்.145)
- 'பொறி செய்யுளை பாவை போல' (கலித்.146)
- 'நறவுண்டார் மயக்கம் போல்' (கலித்.147)

என்று பல உவமைகள் கலித்தொகையுள் உள.

கண் வருணனையில் குவளை (அ.310).கயல் (அ.140,கலித்.145) நெய்தல் (தற். 27), மான் (தற்.101), பூ(குறு.226, கலித். 119, 121) சூரியவை உவமிக்கப்படுவது குறிக்கத்தக்கது.

II) உள்ளுறை

சொல்லுக்கு நேரான பொருளும் உண்டு. நேரான பொருளின் றிக் குறிப்பான பொருளும் உண்டு. அவற்றை வெளிப்படை, குறிப்பு எனச் சொல்லிலக்கண நூலார் விளக்குவர். தொடர்களும் அவ்வாறே நேர்பொருளையும் குறிப்புப் பொருளையும் உணர்த்தும். எச்சம் என்று அப்பொருள் கூறப்படும், அதனை உணர்த்த இடைச்சொற்கள் பல பயன்படுவதையும் இலக்கணத்துள் காணலாம்.

இலைபோலச் செய்யுளுள்ளும் பொருள்களை நேரடியாகவும் உரைக்கப்படும்; குறிப்பரகவும் உரைக்கப்படும். அத்தகைய குறிப்புப் பொருளைத் தொல்காப்பியர் உள்ளுறை எனினார்.

'உள்ளுறையாவது பிறிதொரு பொருள் புலப்படுமாறு திற்ப-
தொன்று' என்று இளம்பூரணரும், 'ஒன்றனை உள்ளுறுத்து அதனை வெளிப்படாமல் கூறலின் அவற்றை உள்ளுறையாம் என்று' என நச்சினூர்க்கினியரும் விளக்குவர்.

இவ்வாறு செய்யுளுள் உணர்த்தப்படும் குறிப்புப்பொருள் ஐந்து வகைப்படும்.

'உடனுறை உவமம் சுட்டுதகை சிறப்பெனக்

கெடலரு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே''

(தொல்.பொருள்.இளம்.238)

என்று அந்த ஐந்து வகை விளக்கப்படும்.

- 1) உடனுறை
- 2) உள்ளுறை
- 3) சுட்டு
- 4) தகை
- 5) சிறப்பு

உடனுறை என்பதை விளக்குர் இளம்பூரணர் 'உடன் உறைவ தொன்றைச்சொல்ல அதனானே பிறிதொரு பொருள் விளங்குவது, என்பர். நச்சினூர்க்கினியர் இதற்கு இறைச்சி எனப் பொருள் கூறுவார்.

உள்ளுறை உவமம் என்பது அகத்திணையியலில் விளக்கமாகப் பேசப்படும்.

சுட்டு என்பதனை விளக்கும் இளம்பூரணர் 'ஒரு பொருளைச் சுட்டிப் பிற்தோர் பொருள்படுதல்' என்றும் நச்சினூர்க்கினியர், 'வாளாது ஒன்று நினைந்து ஒன்று சொல்வனவும் அன்புறு தகுந இறைச்சியுள் சுட்டி வருவனவும், என்றும் விளக்குவர். ஆயின் சுட்டு என்பதற்கு பொருளைக் கூறினால் அது வேறொரு பொருளைச்சுட்டி விளக்குவதாகியகுறியீடு (Symbol) என்று விளக்கம் கொள்ளலாம்.

நகை என்பதை விளக்கும் போது 'நகையினால் பிறிதொரு பொருள் உணர நின்றல்' என இளம்பூரணரும், "நகையாடி ஒன்று நினைத்து ஒன்று கூறுதலும் 'என நச்சினூர்க்கினியர் விளக்குபவர். இதனைக் கிண்டல் பொருள் உடைய எசுளல் அங்கதம் எனக் கொள்ளலாம்.

இறுதியாய் அமைந்த சிறப்பு என்பது நன்குவிளக்கமுறவில்லை. குறிப்புப்பொருள் சிறப்பிடம் பெற்றுத்திகழுமானால் அது சிறப்பு என விளக்கப்படும்.

குறிப்புப்பொருளின் ஐந்து பிரிவுகளுள் ஒன்றாகிய உள்ளுறை உவமம் பற்றித் தொல்காப்பியனார் அகத்திணையியலில் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்த கருப்பொருள்களை நிலமெனக் கொண்டு கூறப்படும் என்றும்,

"உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென

உள்ளுறுத்துரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்

என்றும் தொல்காப்பியர் விளக்குவார். (தொல். பொருள். இளம். 49, 50)

உவமையியலில் கூறப்படும் உவமப்போலி உள்ளுறை உவமை என்பர் உரையாசிரியர்.

அகப்பாடல்களில் கருப்பொருள் வருணனையில் இத்தகைய உள்ளுறை உவமைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். பெரும்பாலும் தலைவனது ஊர் வருணனையிலேயே உள்ளுறை உவமை காணப்படும்,

‘கானல் சிறுகுடிக் கடல்மேம் பரதவர்
நீல்நிறப் புன்னைக் கொழுநீழல் அசைஇ
தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி
அங்கண் அரில்வலை உணக்கும் துறைவனோடு’ (நற். 4)

என்று தலைவன் ஊர் வருணனையில் இத்தகைய உள்ளுறை அமையும்.

தலைவனது களவு வாழ்வை எடுத்துக் வரைய வேண்டும் போதும் தலைவனது பரத்தமை ஒழுக்கத்தைக் கண்டிக்கும் போதும் இத்தகைய உள்ளுறை உவமை அதிகம் கையாளப்படும். எனவே குறிஞ்சி, நெய்தல், மருதம் ஆகிய திணைப்பாடல்களில் மிகுதியாகவும் பாலை, முல்லைப்பாடல்களில் மிகவும் குறைவாகவும் உள்ளுறை உவமை காணப்படும்.

உள்ளுறை உவமை சில பாடல்களில் பாடலின் துறையை ஒட்டி விளக்கப்படும். சில வேளைகளில் உள்ளுறை பொருள் பாடலின் துறையை மாற்றி விடுவதும் உண்டு.

வருணனையில் உள்ளுறை கொள்ளும் போது சில இடங்களில் எளிதாகவும் தெளிவாகவும் உளது. சிற்சில இடங்களில் வலிந்து கூறுவது போலவும் தோன்றுகிறது.

நெய்தல் பாடல்களில் உள்ளுறை உவமை காணப்படாத பாடல்கள்.

நற் 38, 45, 54, 58, 67, 72, 87, 96, 106, 117, 123, 130, 135, 147, 152, 155, 159, 192, 187, 196, 207, 215, 218, 228, 245, 254, 270, 287, 285, 295, 307, 321, 319, 335, 338, 341, 348, 363, 369, 378, 382, 385, 398.

அகம். 20, 50, 110, 120, 140, 150, 180, 190, 200, 220, 230, 240, 250, 260, 280, 300, 370, 380, 390.

குறு. 4, 6, 55, 57, 72, 97, 102, 103, 114, 118, 122, 123, 128, 145, 169, 172, 177, 184, 195, 197, 200, 205, 212, 228, 230, 245, 246, 248, 269, 290, 294, 299, 324, 325, 326, 340, 341, 376, 397.

ஐங். 104, 7, 10, 15, 16, 18, 19, 121, 128, 132, 140, 141, 149, 172, 176, 178, 181, 182, 183, 185, 187, 191, 192, 194, 197, 199, 200.

ஏனைய பாடல்களில் பயிலும் உள்ளுறை பொருளைப் பகுத்துக் காணலாம்.

அலர்

கனவுக்காலத்தில் தலைவன் தலைவி நட்பினை ஊரில் உள்ளோர் அறிந்து உரைக்கும் அலர் பல பாடல்களில் உள்ளுறை பொருளாக உணர்த்தப்படும்.

பெரும்பாலும் 'ஒலி' பற்றிய செய்தி வந்தால் அதில் அலரே உள்ளுறை பொருளாகும்.

'இறவார் இளக்குருகு ஒலிப்பச் சுரு கழி சேரும்' என்பது அலர் எழுத் தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டதை விளக்கும் (நற். 27).

21 'வரிவண்டுதலின் புலிசெத்து வெரீகி' என்று வண்டின் ஒலியை புலியின் ஒலியெனக் கருதும் நிலையைக் கூறி அலர் காரணமாகத் தலைவன் பிரித்த நிலையை உள்ளுறையாக்குவர் (நற். 249).

'புள்ளியிழ் அகன் துறை' (ஐங். 143), 'கல்லென்புள்ளின் கானலம்' (நற். 195) என்று புள் ஒலிக்கும் செய்தி வருமிடத்தில் அலரே உள்ளுறையாகக் கூறப்படுகிறது.

அதுபோலவே புலால் நாற்றம் அலர் கூறலை உள்ளுறையாகக் கொண்டிருக்கும். புலால் நாற்றத்தைத் தாழை மணம் போக்கும் என்பது திருமணம் அலரை ஒழிக்கும் என்னும் உள்ளுறை பொருளைப் பல இடங்களில் குறிக்கும் (நற். 63, 203, 299, குறு. 351). சகடஒலியைக் குருகு வெருஉம் என்ற வருணனையில் மணமுரசு முழங்க அலரொலி அடக்கிய செய்தி உள்ளுறையாக உள்ளது (நற். 4).

மணல் தூற்றப்படும் செய்தியில் அலர் தூற்றப்படும் நிலை உள்ளுறையாக்கப்படுவதற்கு (நற். 15) 'தூற்றல் என்ற பொதுச் சொல் காரணமாய் அமைகிறது (நற். 15).

உமணர் போட்டுச் சென்ற பழைய பாரின் மேல் வெண்குருகு ஈனும் என்ற வருணனை தலைவனால் நீத்துச் செல்லப்பட்ட தலைவி மேல் ஊராள் அலர் தூற்றும் செய்தியை உள்ளுறையாகக் கொள்ளுள்ளதென்பர் (நற். 138).

இராவேட்டெழுத்த குருகின் பிடிக்குத் தப்பிய இருல் தாழையரும்பையும் குருகென்றெண்ணி அஞ்சும் என்ற வருணனையில் அலரஞ்சிய தலைவி அன்மையைக் கண்டதும் அஞ்சுகின்ற செய்தி உள்ளுறையாக உள்ளது. (நற். 211)

கொக்கைக் கண்டு அஞ்சிய நண்டு தன் வளையுள் புகும் எனும் வருணையில் அலர் அஞ்சிய தலைவி மணம் புரிந்து தலைவன் இல்லம் புக என்னுகின்ற செய்தி குறிக்கப்படுகிறது (குறு. 117).

'பறைவலம் தப்பிய பைதல் நாரை திரைதோய் வாங்குசினை இருக்கும்.' எனும் வருணையில் அலர் தூற்றக்கேட்டும் உயிரோடு தலைவி இருக்கும் செய்தி குறிக்கப்படுகிறது (குறு. 125). 'இலங்குவளை நெகிழ்ச்சாய் யானெ உளெனே' என்ற தலைவியின் கூற்று பாடலடியில் இரூப்பது கொண்டே உள்ளுறை கூறப்படுகிறது.

மீன் உணங்கல் அலரை உள்ளுறையாகக் கொண்டுள்ளது (குறு. 320).

'ஒங்குதிரை வெண்மணல் உடைக்கும் துறை' எனும் வருணையில் அலர் தலைவியை வருத்தும்நிலை உள்ளுறையாகிறது (ஐங். 113).

சிறு வெண்காக்கை துவலை ஒலியில் துஞ்சும் செய்தி தலைவன் அலரை மதியாது முயற்சியின்றி உள்ள செய்தியை விளக்கும் (ஐங். 163).

நண்டுகள் ஞாழல் மலரைத் துழவும் வருணையில் தலைவி அலர் தூற்றப்படும் செய்தி உள்ளுறையாகக் கூறப்படும் (நற். 267).

கண்டல்காய் மோதி விழுதலால் மலரும் பருவத்து அல்லாத ஆம்பல் வருந்தி விரியும் எனும் வருணையில் அயல்பெண்கடி அலர் தூற்றுதலால் இதுகாறும் நாணம் முதலான பண்புமிகுதியால் வாய் திறவாதிருந்த இவள் இப்பொழுது புலம்புவாள் எனும் செய்தி உள்ளுறையாக்கப்படுகிறது (நற். 345).

பனம்பழம் நெய்தல் வருந்தி சேற்றில் விழக்கண்டு குருகினம் ஓடும் எனும் வருணை தலைவன் களவுநெறி முடியத் தலைவியை மணந்தால் அலர் ஒழியும் எனும் செய்தியை விளக்கும் (நற். 372).

இவ்வாறு களவுக் காலத்து அலர்ச்செய்தி பலபாடல்களில் உள்ளுறையாக்கப்பட்டுள்ளது.

மணச்செய்தி

நிம்மதியாக இருத்தல், ஓரிடத்தில் தங்கி இருத்தல் ஆகிய குழலை விளக்கும் வருணைகள் பெரும்பாலும் திருமணச் செய்தியினை யே உள்ளுறைகளாகக் கொண்டிருக்கும்.

ஓரை மகளிரிடம் துன்புற்ற அலவனை விரிதிரை விடுவிக்கும் என்ற செய்தியில் தாயின் கொடுமை அஞ்சும் தலைவியைத் தலைவள் வரைதல் உள்ளுறையாக்கப்படுகிறது (குறு.316).

சிறுவெண்காக்கை இரை தேர்ந்து உண்டு பொதும்பில் சேக்கும் (குறு.813, ஐங்.162) காக்கை புன்னையில் தடீக்கும் (ஐங். 161), இருங்கழிச்சேயிரு இனப்புள் ஆரும் (ஐங்.188), பரதவர் மீள் பிடித்துப்பகுக்கும் (அகம்.70) இரைதேர்ந்த குருகு தாழையில் துஞ்சும் (குறு.303) ஆகிய செய்திகளில் மணச்செய்தி உள்ளுறையாக உள்ளது.

புன்னையும் தாழையும் மணம்வீசும் செய்தி தலைவனும் தலைவியும் மணம் புரிந்ததை உணர்த்தும். (நற்.19, 163, 235)

தேர்ஒலி எங்கும் ஒலிக்கத் தலைவன் வந்தான் என்பது மண முடிக்கத் தலைவன் வந்தான் என்ற செய்தியை உள்ளுறையாகக் கொண்டுள்ளது. (ஐங். 102)

ஞாழல் சினையை ஒதம் வளைக்கும் என்ற வருணனையில் தன் சுற்றத்தாரைத் தன்வழியாக்கிய செய்தி கூறப்படுகிறது. (நற்.145)

அலவன் ஒம்பி வலவன் ஊர்ந்த செய்தியில் அலர் வராதபடி மணமுடித்த செய்தி உள்ளுறையாகிறது. (நற்.11)

மகளிர் கொய்த நெய்தல் மனையில் அணிசெய்யும் என்பதும் (நற்.283) தாழை அரும்புமுதிர்ந்து விழவுக்களம் கமழும் (நற்.19) என்பதும் மணத்தை உள்ளுறையாகக் கொண்டுள்ளன.

புன்னையும் நெய்தலும் பொன்படுமணி போலத் தோன்றும் என்ற செய்தியில் மணம்முடித்ததால் தலைவி குடிப்பெருமையடைவது உள்ளுறையாக உள்ளது. (ஐங்.189) வழக்கமாக ஏனைஉவமை வரும் போது உள்ளுறைஉவமை கூறப்படுவதில்லை. ஆயின் இங்கு உள்ளுறை கூறப்படுகிறது. கழியில் இரு பிடித்தல் என்பது சான்றோர் அனுப்பி மணம் பேசும் செய்தியை விளக்கும். (ஐங்.196)

காக்கை குல் கொண்டபேடைக்கு உணவு கொடுக்கும் என்பது தலைவியின் இவ்லறத்தை விளக்கும். (நற்.275)

முத்து இருள் நீங்க ஒளிவிடும் என்பது தலைவியின் துன்பம் நீக்கி வரைவதை விளக்கும். (ஐங்.193)

நாரை மீனை வெறுத்து நெய்தல் கதிரொடு நயக்கும் என்பது களவினை வெறுத்து வரைதலே சிறப்பு என்பதை விளக்கும் (குறு.296)

ஞாமலர் இல்லாத மகளிர் அதன் தழையை விரும்பும் என்பது உலகை வழங்கும் உள்ளத்தன் அஃதின்மையால் நாட்டை வழங்கினன் என்பதை விளக்குவதாக உரை கூறும். (ஐங்.147)

வலைவர் கொணர்ந்த மீனின்கண் சிறகிழந்த முதுகுருகு இருக்கும் என்பன நொதுமலர் மணம் பேசிச் சான்றோர் வந்துள்ளனர் என்பதை விளக்குவதாக உரைகூறும் (ஐங்.180). ஆயின் பாடல் துறைக்குறிப்பில் நொதுமலர் வரைவு பற்றிய செய்தி எதுவுமே காணப்படவில்லை. எனவே இவ்வுள்ளுறை வலிந்து சொல்வதாக உளதெனலாம்.

அலை ஒதுக்கிய சோழியை வலையில் உள்ள சோழி எனக்காக்கை அஞ்சும் என்பது வரைய வேண்டித் தோழி கூறிய சொல் தலைவிக்கு வருத்தம் செய்வதை விளக்கும் (ஐங்.166).

தலைவன் துறை வருணனை தவிரத் தேர் ஒலிக்கவரல், அவ்வன் ஓம்பிவரல் ஆகியவற்றிலும் உள்ளுறை கூறப்படுவது குறிக்கத்தக்கது.

பொருளீட்டும் செய்தி

தலைவன் பொருள்வயின்பிரிதல் பொருளீட்டல் முதலிய செய்திகள் பரதவர் மீன் பிடித்தல், (நற். 111, 358, 175) நாரை மீன் சொரிதல் (நற். 91, 263) இருலைக் காக்கை உண்ணல் (நற். 358) வண்டுகள் தேன் எடுத்தல் (நற். 175) ஆகியவற்றால் உள்ளுறையாகக் கொள்ளப்படும்.

வம்ப நாரை புன்னையில் இருத்தல் தலைவிநலன் அறியாது பொருளில் மணம் வைப்பதை உள்ளுறையாகக் கொண்டிருக்கும். (குறு. 236) நீரில் மலர் மலர்ந்து மறைப்பது தலைவன் வருகையைப் பொருள் தடை செய்வதை விளக்கும். (ஐங். 109)

முத்தைப் பரதவர் விற்பது பொருள் கொடுத்துத் தலைவியைப் பெறுவதாகக் கொள்வது திருமணத்தை வணிகத்திற்கு உவமை கொள்வதாகத் தோன்றுகிறது. தலைவிக்குப் பரிசுப் பொருள் கொடுக்கும் மரபு இருந்த போதிலும் திருமணத்தை வணிகமாகக் கொள்வது சம்பந்தமற்று (ஐங். 195). தாழைமலர் புலவு நாற்றத்தை நீக்கும் என்பது தலைவன் பொருள் கொணர்ந்து அலரை நீக்குவதை விளக்கும் என்பர் (நற். 203).

இவ்வாறு பொருளீட்டும் செய்தி உள்ளுறையாக்கப்படும்.

களவு நீடல்

பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர் மோட்டு மணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன் கெண்டி மணம் கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும் என்ற வருணனையில் தலைவன் விரைவில் பகுத்துண்ணும் இல்லற நெறி ஏற்க வேண்டுமெனும் கருத்துளது (அகம்.10).

நெய்தலில் தேனெடுத்த வண்டினம் களி சிறந்து தளரும் என்பது தலைவன் வேறின்பத்தில் தலைவியை மறந்து இருப்பதை விளக்கும் (அகம். 170).

ஞாழலின் பூச்சினை வருந்தப் பறவை அமரும் என்பது தலைவன் மணந்து கொள்ளாது களவில் இருப்பதைக் குறிக்கும் (ஐங். 142). அவ்வாறே பொதுப்பரில் குருகுறங்கல் (ஐங். 144) புன்னையில் குருகுறங்கல் (குறு. 5) காக்கை இருலைக் கவர்ந்து தங்கல் (நற். 258) ஆகியவையும் பொருள் கொண்டுள்ளன.

குருகு ஓதம் வெருஉம்

- தலைவி அன்னையின் கடுஞ் சொல் வெருவும் (நற்.31)

தாழை மீது குருகு இருக்கும்

- தலைவி மனத்தில் தலைவன் (நற்.181)

ஞாழல் மலர் வண்டல் பாவையில் பரக்கும்

- தாயின் சீற்றம் தலைவி மீது தாக்கும். (நற்.191)

நாய் மீனை உண்ணல்

தலைவன் தலைவியை நுகரல் (நற். 195)

புன்னை உதிர்த்த தாதினை வண்டு உண்ணல்

- தலைவியின் நலன் தலைவன் நுகரல் (நற். 323)

நெய்தல் பூ கதிரோடுவாடும். பின் மலரும்

- பழியோடு வருந்தும் தலைவி தலைவனைக் கண்டு மகிழல். நற்.275.

புன்னை மலர் காயரகத் தொங்கும்

- தலைவன் நெஞ்சு களிகிறிது (நற். 228)

புரதவர் வலையைச் சுருகிழிக்கும்

- தலைவனது அன்புத் தளையைத் தலைவன் மீறுவான். (நற்.303)

மகளிர் தந்தை திமில் எண்ணல்

- தலைவி தலைவன் குறித்த புணையை எதிர்பார்த்தல்

(நற்.331)

- புள்ளையின் கிளையில் குருகுதாது உகுத்தல் - தலைவி அழத் தலைவன் செல்லல் (நற்.375)
- கடலை இளையோர் மனையைச் சிதைத்தல் - தலைவன் தலைவியை வருத்தல். (அகம்.90)
- நாழை புலவு நாற்றம் அழித்தல் - தலைவியின் இயல் தலைவனது உறுதிகளை அழித்தல் (அகம். 130)
- செருந்தி மரங்கள் நிழல் தந்து காத்தல் - தலைவனது ஆறுதல் உரைகவு தலைவியைக் காத்தல் (ஐங். 112)
- நாரை ஒலித்தல் - தலைவனுக்குத் தன் குறை கூறல் (ஐங்.114)
- தில்லை வேலி - தலைவன் அருளின் கன்பட்டுத் தலைவி வருத்தல் (ஐங். 131)
- அரும்பு முதிர் துறைவன் - அன்பு முறையில் முதிர்ந்து வெளிப்படல் (ஐங். 146)
- நூழல் கமழும் - அன்புமலரும் (ஐங்.148)
- முண்டகமலர் மணக்கும் - தலைவி அணுகி நுகர்தற் கரியவன் (ஐங். 177)
- மலர்ச்சினைவருத்த அலைவந்து செல்லும் - தலைவி வருத்தத் தலைவன் வந்து செல்வாள் (ஐங். 150)
- காக்கை ஈனுதல் - தலைவன் தனது நட்பைத் தலைவியிடம் வைத்திருத்தல் (ஐங்.168)
- அலவன் தாக்க இரூல்பிறழும் - புறத்தார்க்குத் தெரிந்தால் தலைவி வாழாள் (ஐங்.179)
- அரிவோர் நெய்தலை நீக்கிறெல் அரிதல் - பிறர்க்குத் தலைவன் தீங்கு செய்யாள் (ஐங்.190)
- பரத்தமைச் செய்தி

கன்போல் நெய்தல் (குறு. 9), அணில் பல் போன்ற முள்ளி (குறு. 49) ஆகியவற்றில் பரத்தை உள்ளுறையாகக் கூறப்படுகிறார்.

மீன் அருந்தும் நாரையைப் பற்றிய செய்தி கூறும் இடங்களில் பெரும்பாலும் தலைவன் பரத்தையிடம் சென்ற செய்தியே உள்ளுறை யாகக் கூறப்படும். (குறு. 349, ஐங். 164, 165, 167 நற். 291)

வெள்ளாங்குருகுப் பத்து எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பத்துள், (ஐங். 151-160)

‘வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை’

என்னும் அடிகள் பத்துப் பாடலிலும் வருகின்றன. இப்பத்துப்பாட்டிலும் வெள்ளாங்குருகு பரத்தையாகவும் பிள்ளை என்றது பரத்தமை ஒழுக்கமாகவும் நாரை என்பது வரயில்களாகவும் உள்ளுறை கூறப்படும். அந்த நாரையின் செயல்களின் வேறுபாட்டிற்கேற்ப வேறுவேறு உள்ளுறை பொருள் ஒவ்வொரு பாடலிலும் கூறப்படும்.

நாரை இறகை உதற நீர் தெறித்தல் பரத்தையிடமிருந்து திரும்பிய தலைவன் பொய் கூறுவதையும் (நற்.127), ஞாழலுடன் புள்ளை பரவி மணம் பரப்பல் தலைவியையும் பரத்தையையும் தலைவன் விரும்புவதையும் (நற். 167), நாரை ஒலித்தல் பாணனது மொழியையும் (நற். 175) உள்ளுறையாகக் கொண்டுள்ள.

காக்கை நெய்தலைச் சிதைப்பது தலைவன் பரத்தையர் நலத்தைச் சிதைப்பதையும் (ஐங். 170), காக்கை ஞாழலை வெறுத்துப் புள்ளையைச் சேருதல் பரத்தையருள் ஒருத்தியை விட்டு மற்றொருத்தியைத் தலைவன் நாடுவதையும் (ஐங். 169) விளக்கும்.

இவை தவிர இயற்கைப் புணர்ச்சி, பசலை, இற்செறிப்பு ஆகிய செய்திகளும் உள்ளுறை பொருளாக உரைக்கப்படும்.

முண்டக மலரைக் காற்று சிதறி அழகு படுத்தல் குடிப்பிறந்த தலைவியைத் தெய்வம் தலைவனோடு கூட்டுவதையும் (குறு. 51), அலைதரும் மீனை உடையவன் என்பது ஊழால் தேர்ந்த களவை உடையவன் என்பதையும் (குறு. 109), தாழை மலர் அன்னம் போல் மலரும் எவ்பது பிரியேன் என்று சொன்னவன் பிரிந்தான் என்பதையும், (குறு. 226) விளக்கும்.

புள்ளைத்தாது பசலையைக் குறிக்கும் (நற். 74, 87). காற்று வீசியும் அணையாத விளக்கு, பசலையுண்டும் உயிர் செல்லாத தலைவியைக் குறிக்கும் (நற். 199). அன்னம் வளையைத் துணையென அணைத்தல் பசலையைப் பிறநோய் எனக் கருதுவதை விளக்கும் (ஐங். 106).

தூண்டிலில் மீன் பிடிப்பது (ஐங். 111), நாரை போல மகளிர் கூந்தலை உலர்த்தல் (ஐங். 188), நாரை மலள் உணரப்பட்ட டேடை

தனியே வதிதல் (நற்.178) ஆகியவை தலைவி இற்செறிக்கப்பட்ட நிலையை விளக்கும்.

இவ்வாறு உரையாசிரியர்களால் உரைக்கப்பட்ட உள்ளுறை பொருளைத் தவிர இன்னும் பல பாடல்களுக்கு உள்ளுறை பொருள் கூறலாமெனத் தோன்றுகிறது.

ஓரைமகளிர் அஞ்சி நண்டு கடலில் பரிக்கும் என்பது அலரீப் பெண்டிர்க்கு அஞ்சித் தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டதை விளக்கும் (குறு. 401).

கொக்கின் சேவல் சிறுர் வலையில் படப் பெடை உணவு உண்டு ஒலித்துக் கொண்டுள்ள செய்தி தலைவனுக்கு ஊறுநேரின் தலைவி துயரடைவாள் என்பதை விளக்கும் (அகம்.270).

வேட்டுவர் நிலத்தை ஞாழலொடு மிழையும் என்பது தலைவியை பிரையில் மணக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கும் (அகம்.270).

உப்பு வணிகரோடு வந்த பேடை அஞ்சியோட அலை எழுந்து ஒலிக்கும் என்பது தலைவியின் அச்சத்தை விளக்கும் எனலாம் (அகம். 310).

தேர், வண்டல் பாறை சிதைவரல் தலைவியின் நலத்தைத் தலைவன் சிதைப்பதை விளக்கும் (அகம். 320).

கோட்சுருக் கிழித்த கொடுமுடி நெடுவலை காற்று வீசுதொறும் நரழை மரத்தின் மீது கிடந்து அசையும் என்பது தலைவனால் நலன் உண்ணப்பட்ட தலைவி துயரூறும் நிலையை விளக்கும் (அகம். 340).

சுருவினை நீக்கி வலம்புரியைப் பரதவர் கொள்வர் என்பது செல்வதை நீக்கித் தலைவினைத் தங்கும்படி கூறுவதாகக் கொள்ளலாம் (அகம்.350).

முன்றிலில் பொன் போலப் புன்னை மலர் உதிர்ந்திருக்கும் என்பது பசலையைக் குறிக்கும் எனலாம் (அகம். 360).

பரதவர் சுரு மீனை எறியக் கரையில் உள்ள அன்னம் அஞ்சி ஓடும் என்பது தலைவியின் அச்சத்தை விளக்கும் (குறு. 304).

ஞாழல் கமழல் மணத்தைக் குறிக்கும் (குறு.310). அலை ஒலித்தல் அலரைக் குறிக்கும் (குறு. 345).

இவ்வாறு கூறப்படும் உள்ளுறைகள் பொதுவாக மூன்று வித வருணனைகளில் அமைந்துள்ள எனலாம்.

- 1) தலைவன் நாட்டு வருணனை
- 2) உவமையாக வரும் ஊர் வருணனை
- 3) தேர் வருதல் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் வருணனை
உள்ளுறை பொருள் கொள்ளும் முறை பலவாகும்

1) பாடலடிகளில் கூறப்படும் உரிப் பொருள் செய்திகளைத் தொடர்பு படுத்தி உள்ளுறை கூறுவதுண்டு. சிதைத்தல், மணத்தல், தூற்றல், அஞ்சல், பகுத்தல், தங்குதல் போன்ற வினைகளில் உள்ள ஒப்புமையால் உள்ளுறை கொள்வதும், புள்ளை மலருக்குப் பசலை, மீனுக்கு பரத்தை போன்ற பொருள் ஒப்புமையால் உள்ளுறை கொள்வதும் காணப்படுகின்றன.

2) பாடல் அடிக்குறிப்பில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளை வருணனையோடு பொருத்திப் பார்த்து உள்ளுறை கூறப்படுவதுண்டு.

3) பாடலிலும் அடிக்குறிப்பிலும் இல்லாமல் அவற்றோடு தொடர்புடைய செய்திகளை உள்ளுறையாகக் கொள்வதும் உண்டு.

ஒரே செய்தி பாடலின் உரிப்பொருளுக்கேற்ப வேறு வேறு பொருளை விளக்கக் காணலாம்.

அலைசிதைக்கும் செய்தி அவரையும், தலைவிதலன் சிதைவதையும் குறிக்கும் (குறு. 351, 381).

நாரை ஒலித்தல் அலர் ஒலியையும் தலைவி தன் குறை கூறலையும் (ஐங். 114, 143), வாயில்கள் கூறுவதையும் (ஐ. 152) குறிக்கும்.

உள்ளுறை கொள்ளப்படும் வருணனை மிகச் சிறியதாகவும் இருக்கும். மிக நீண்டதாகவும் இருப்பது உண்டு.

iii) இறைச்சிப் பொருள்

ஐவகை உள்ளுறையில் உடனுறையும் இறைச்சியும் ஒன்றென்ப, உள்ளுறை உவமையும் இறைச்சியும் ஒன்றெனக் கருதுவோரும் உளர். ஆயின் இரண்டும் வேறாகும். உள்ளுறை உவமை, உவமையாகக் கொள்ளப்படும் இறைச்சி அவ்வாறில்லை. உள்ளுறை உவமை கருப்பொருள் வருணனையில் கொள்ளப்படும். இறைச்சி அவ்வாறு வருணனையிலன்றி உரிப்பொருள் செய்தியில் கொள்ளப்படும் என்பர்.

நெய்தல் பாடல்கள் பலவற்றில் இறைச்சிப் பொருள் உள்ளதாக விளக்கப்படும். [ஐங். 114, 120, நற். 31, 63, 74, 101, 112, 219, 223, 231, 235, 327, 354, 372, 392]

வருணனை
புன்னை உதிர்த்து குருகை மறைக்கும்

காக்கை இரையைப் பேடைக்குக்
கொடுக்கும்

புலவநாற்றத்தைப் புன்னைபோக்கும்

இறவு உணங்குதிறன் நோக்கிப் புன்னை
நிழல் பரப்பும்

களிற்றைக் கொன்று சிங்கம் இயங்கும்

புள் ஒலிக்கும்

விளக்கு கதிர் போல ஒளி வீசும்

துஞ்சாத பெண்டிர்

காக்கை கூடி ஆடல்

தாயையும் புன்னையும் மணம் கமழும்
மாளிர் தந்தை தீயில் விளக்குகளை எண்ணு
தல்

தந்தையொடு செல்லாத சிரூர்பனை நுங்கு
பெறுவர்

என்று நற்றிணை உரையில் இறைச்சிப் பொருள் உரைக்கப்படும். ஆயின் இப்பொருள்களில் உள்ளுறை உவமைக்கும் இறைச்சிக்கும் வேறுபாடு காண முடியவில்லை. இப்பொருள்களை எல்லாம் உள்ளுறை உவமை என்று கொள்வதில் தவறில்லை. எனவே ஐங்குறுநூற்றுக்கு உரை எழுதிய ஒளவை துரைசாயிப்பிள்ளையவர்கள் உள்ளுறையும் இறைச்சியும் ஒன்றே என விளக்குவார்.

- இறைச்சிப் பொருள்
- பசலை நோய் தலைவியின்
மேனியில் இருக்கும்
(நற். 74)

- தலைவியைத் தலைவன்
- அழைத்து முயங்கி இன்பம்
புரவிலலை.

- பொருளாசையைத் தலை-
வன் அருங்கலம்
கொணர்ந்து போக்கி
மணத்தான் (நற். 63).

- தலைவியைத் தோழி
கூட்டுவிப்பாள் (நற். 101)

- பசலை கெடக் காமத்தைப்
போக்கி முயங்கினான்.
(நற். 112)

- அவர் ஒலிக்கும். (நற்.
195)

- தலைவன் வாய்மை
நெஞ்சில் விளங்கும்.
(நற். 219)

- துஞ்சாத அன்னை (நற்.
223)

தலைவி ஆட முடியவில்-
லையே என வருந்துதல்.
(நற். 231)

- மணம் புரிதல் (நற். 235)

- தலைவன் கைவிட்ட பழி
யை எண்ணல் (நற். 372)

- மணம் பெருது முயக்கம்
பெறல் (நற். 392)

8. புராண மரபுக்கதை

சங்க காலத்தே இறைஉணர்வும் சமய வாழ்வும் சிறப்புற்றிருந்தன. எனினும் புராணக்கதைகள் பெருமளவில் பெருகவில்லை. ஓரளவு புராணக்கதைகள் உவமைகளில் கூறப்படக் காணலாம்.

இராமாயணம், மகாபாரதம் என்னும் இதிகாசச் செய்திகள் சங்கப்பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. நெய்தல் பாடல்களிலும் அத்தகைய புராண மரபுக்கதைகள் காணப்படுகின்றன.

இராமாயணக் கதை

பாண்டியசீக்குரிய திருவணைக் கரையின் அருகில் கடல் துறை முற்றத்தில் இராமன் அருமறையினை ஆராய்தற்காக ஆலமரத்தில் உள்ள பறவைகளின் ஒலியினை அடக்கினான் என்று ஒரு செய்தி உள்ளது. ஊரின் அலர் ஒலி அடங்கியமைக்கு அஃது உவமையாகக் கூறப்படுகிறது.

இராமாயண யுத்தகாண்டத்துள் வருணனை வழிவேண்டுமடலத்துள் இராமன் வருணமந்தி தத்தைத் தியானித்த செய்தி காணப்படுகிறது. ஆயின் ஆலமரத்து ஒலியை அடக்கிய செய்தி காணப்படவில்லை. அச்செய்தி நாட்டுப்புறக் கதைகளில் வழங்கியிருக்கக் கூடும். அதனையே புலவர் உவமை கூறுவதாகக் கொள்ளலாம்.

திருமால் பற்றியவை

திருமால் பற்றி நெய்தல் கலியில் பல குறிப்புக்கள் உள்ளன. (கலித். 119, 124, 134, 145)

‘இகல்மிகு நேயியாள் நிறம்போல இருள்வர்’ (கலித். 119) என்று திருமாலின் கரிய நிறம் இருளோடு உவமை கூறப்படும்.

‘மாயவன் மாசீபில் திருப்போல்பவன் சேர’ (கலித். 145) என்று திருமால் மாசீபில் திரு உள்ள நிலை கூறப்படும்.

மல்லரை மறம் சாய்த்த நிலையும் யானையைக் கொன்ற செய்தியும் ஒரீ உவமையில் கூறப்படும். (கலித். 134)

திருமாலுக்கு மூத்த பலராமனைக் கூறும் போது திருமால் ஒய்கி உலகளந்த செய்தி பாடப்படுகிறது.

'ஞாலமுன் றடித்தாய முதல்வதற் று முதுமுறைப்
பாலன்ன மேனியான்' (கலித். 124)

திருமாவின் மகனாக மன்மதன் ஓரிடத்தே குறிக்கப்படுகிறான்
(கலித். 140).

'நெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போல' (அகம். 120) என்று ஒரு
பாடலில் நக்கீரர் நெடுவேளைக் குறிக்கிறார்.

சிவனைப் பற்றியவை

சிவனைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் இரண்டடித்தே உள்.

பிறையை அணிந்தவன், மணிமிடற்றையுடையன், கொன்றை
மலரணிந்தவன், இயங்கு எயில் எய்தவன் என்று சிவனது நிலைகள் பல
கூறப்படுகின்றன (கலித். 142, 150).

ஒரு பாடலில் சிவனும் திருமாலும் இணைத்துப் பேசப்படுகி-
றனர்.

'வெருவரு கசுந்திறல் இருபெரும் தெய்வத்(து)
உருவுடன் இயைந்த தோற்றம் போல' (அகம். 360)

பரசுராமன் செல்லூரில் வேள்வி செய்த நிலை ஒரு பாடலில் உவ-
மையாகப் பேசப்படுகின்றது (அகம். 220). மற்றொரு பாடலில் செல்-
லூர்க்குக் கிழக்கே கோசர் வாழும் நியமம் உள்ளதாகக் குறிப்பு உளது
(அகம். 90). இச் செய்தி ஆய்வுக்குரியது.

தெய்தல் பாடல்களில் தெய்தலுக்குரிய தெய்வமாகிய வருண-
னைப் பற்றி எக்-குறிப்பும் காணப்படவில்லை.

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகிய தொகை நூல்களில் உள்ள நெய்தல் பாடல்கள் புலவர் வரிசையில் தரப்பட்டுள்ளன.

1. அஞ்சில் ஆந்தையார்

1) கடல் உடன் ஆடியும் கானல் அல்கியும்
தொடலை ஆயமொடு தழுஉஅணி அயர்ந்தும்
நொதுமலர் போலக் கதும்என வந்து
முயங்கினன் செலினே அலர்ந்தன்று மன்னே
தித்தி பரந்த பைத்தகல் அல்குல்
திருந்திழை துயல்வுக் கோட்டு அசைத்த பசங்குழைத்
தழையினும் உழையின் போகான்
தான்தந் தனன்யாய் காத்தோம் பல்லே.

பசங்குறிக்கண் தலைமகள் வந்த இடத்துத் தோழி செறிப்பறிவு
நீஇயது. (குறு. 294).

2. அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்

2) இழை அணிந்(து) இயல்வரும் கொடுஞ்சி நெடுத்தேர்
வரைமருள் நெடுமணல் தவிர்த்துநின்ற(று) அசைஇத்
தங்கினிர் ஆயின் தவறே தெய்ய
தழைதாழ் அல்குல் இவள் புலம்(பு) அகலத்
தாழை தைஇய தயங்குதிரைக் கொடுங்கழி
இழுமென ஒலிக்கும் ஆங்கண்
பெருநீர் வேலிஎம் சிறுநல் ஊரே.
பகல் வந்து ஒழுக்குவானைத் தோழி 'இரா வா' என்றது. (குறு. 345)

3) பின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும் பொன்னெ
ஆகத்(து) அரும்பிய சுணங்கும் வம்புவிடக்
கண்ணுருத்(து) எழுதரும் முலையும் நோக்கி
எல்லினை பெரிதெனப் பன்மாண் கூறிப்
பெருந்தோள் அடைய முயங்கி நீடுநினைந்(து)
அருங்கடிப் படுத்தனள் யாயே கடுஞ் செலல்
வாள்சூ ஊழங்கும் ஊமைய் பெருந்துறைக்
களைத்த நெய்தல் கண்போல் மாமலர்
நனைதத செருந்திப் போதுவாய் அவிழ
மாலை மணிஇதழ் கூம்பக் காலைக்
கன்றாறு காவியொடு தண்ணெ மலரும்
கழியும் கானலும் காண்தொறும் பலபுலத்து
வாரார் கொள்ளைப் பருவரும்
தாரார் மார்பநீ தணந்த ஞான்றே.

பகற்குறி வந்து கண்ணூற்று நீங்கும் தலைமகளைத் தோழி தலைமகளை
இடத்து உய்த்து வந்து செறிப்பறிவுறிவி வரைவு கடாயது.

(அகம். 150)

3. அம்முலனார்

4) அணில்பல் அன்ன கொக்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப
இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்
நீயு கியர்எம் கணவனை

யான்ஆ கியர்நின் நெஞ்சு நேர்பவளே.

தலைமகள் பரத்தைமாட்டுப் பிரிந்தவழி ஆற்றாளாகிய தலைமகள்,
அவனைக் கண்டவழி அவ்வாற்றாமை நீங்குமன்றே. நீங்கியவழிப்
பள்ளியிடத்தானாகிய தலைமகற்குச் சொல்லியது. (குறு. 49.)

5) இலங்குவனை நெகிழ்ச் சாஅய் யானே
உளெனே வாழி தோழி சாரல்
தழைஅணி அல்குல் மகளிர் உள்ளும்
விழவுமேம் பட்டஎன் தலனே பழகிறல்
பறைவலம் தப்டிய பைதல் நாரை
திரைதோய் வாங்குசினை இருக்கும்
தண்ணம் துறைவனொடு கண்மா றின்றே.

வரைவு நீட்டித்த இடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சிறைப்புறமாகச்
சொல்லியது. (குறு. 125.)

6) யார்அணகி(கு) உற்றனை கடலே பூழியர்
சிறுதலை வெள்ளைத் தோடுபரத் தன்ன
மீன்ஆர் குருகின் காளலம் பெருந்துறை
வெள்வீத் தாழை திரைஅலை
நள்ளென் கங்குலும் கேட்கும்நின் குரவே.
தன்னுள் கையாறு எய்திடுகிளவி.

(குறு. 163.)

7) கழிதேர்த்(து) அசைஇய கருங்கால் வெண்குருகு
அடைகரைத் தாழைக் குழீஇப் பெருங்கடல்
உடைதிரை ஒலியின் துஞ்சும் துறைவ
தொல்தலை நெகிழ்ந்த வளையன் ஈங்குப்
பசத்தனன் மள்ளன் தோழி என்னொடும்
இன்னிணர்ச் புன்னையம் புகர்நிழல்
பொன்வரி அலவன் ஆட்டிய ஞான்தே.

செறிப்பறிவுறிஇ வரைவுகடாயது.

(குறு 303).

8) மெல்லிய இனிய மேவரு தகுந
இவைமொழி யாமெனச் சொல்லினும் அவைநீ
மறத்தியோ னாழிஎன் நெஞ்சே பலவுடன்
காமர் மாஅத்துத் தாதமர் பூவின்
வண்டுவிழ்(பு) அயரும் காளல்
தகைகடல் சேர்ப்பனைக் கண்ட பின்னே.

காப்புமிகுதியால் நெஞ்சுமிக்கது வாய் சோர்ந்து கிழத்தி உரைத்தது.
(குறு. 306).

9) எறிகருக் கலித்த இலங்குநீர்ப் பரப்பின்
தறுவி ஞாழலொடு புன்னை தாஅய்
வெறிஅயர் களத்தினில் தோன்றும் துறைவன்
குறியான் ஆயினும் குறிப்பினும் பிறிதொன்(று)
அறியாற்(கு) உரைப்பலோ யானே எய்த்தஇப்
பணைஎழில் மென்தோள் அணைஇய அந்தாள்
பிழையா வஞ்சினம் செய்த
கன்வனும் கடவனும் புனைவனும் தானே.

கிழவன் கேட்கும் அண்மையனாகத் தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.
(குறு. 318).

10) காமம் கடையின் காதலர்ப் படர்ந்து
நாமவர்ப் புலம்பின் நம்மோ(டு) ஆகி
ஒருபால் படுதல் சொல்லா(து) ஆயிடை
அழுவம் நின்ற அலர்வேய் கண்டல்
கழிபெயர் மருங்கின் ஒல்கி ஒதம்
பெயரதர்ப் பெயர்தத் தாங்கு
வருததும் தோழிஅவர் இருந்தஎன் நெஞ்சே.

இரவுக்குறி உணர்த்திய தோழிக்குக் கிழத்தி மறுத்தது (குறு. 340)

11) வளையோய் உவந்திசின் விரைவுறு கொடுத்தான்
அனைவாழ் அலவன் கூர்உகிர் வரித்த
ஈர்மணல் மலிர்நெறி சிதைய இழுமென
உருமிசைப் புணரி உடைதரும் துறைவர்க்(கு)
உரிமை செப்பினர் நமசே விரியலர்ப்
புன்னை ஒங்கிய புலால் சேரி
முன்னகை ஆயத் தாரோ(டு)

இன்றுமற் றேஇவ் அழுங்கல் ஊரே.

தலைமகள் தமர் வரைவொடு வந்தவழி தமர் அவர்க்கு வரைவு நோர்
கொல்லோ என்று அஞ்சிய தலைமகட்குத் தோழி வரைவு மலிந்தது.
(குறு.351).

12) தனைமுதிர் ஞாமல் சினைமருள் திரள்வி
நெய்தல் மாமலர்ப் பெய்தல் போல
ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப
தாயுடன்(று) அலைக்கும் காணையும் வாய்விட்டு
அன்னாய் என்னும் குழவி போல
இன்னு செயினும் இனித தலை அளிப்பினும்
நின்வரைப் பினன்என்தோழி
தன்னுறு விழுமம் களைஞரோ இவளே.

வரைவிடை வைத்து நீங்கும் தலைமகற்குத்தோழி உரைத்தது.

(குறு.397).

13) அடும்பின் ஆய்மகர் விரைஇ நெய்தல்
நெடுந்தொடை வேய்ந்த நீர்வார் கூந்தல்
ஓரை மகளிர் அஞ்சி ஈர்ஞெண்டு
கடலில் பரிக்கும் துறைவனெ(டு) ஒருநாள்
நக்குவினை யாடலும் கடிந்தன்(று)
ஐதே கம்ம மெய்தோய் நட்பே.

வேறுபாடு கண்டு இற்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள் தன்னுள்ளே சொல்
ய்யது.
(குறு.401).

14) காளலம் சிறுகுடிக் கடல்மேம் பரதவர்
நீல்நிறப் புன்னைக் கொழுநிழல் அசைஇத்
தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி
அங்கண் அரில்வனை உணக்கும் துறைவனெ(டு)
அலரே, அன்னை அறியின்இவண்உறை வாழ்க்கை
அரிய ஆகும் நமக்கெனக் கூறின்
கொண்டும் செல்வர்கொல் தோழி உமணர்
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றிக்
கணநிறை கிளர்க்கும் நெடுநெறிச் சகடம்
மணல்மடுத்(து) உரறும் ஓசைகழனி்க்
கருங்கால் வெண்குருகு வெருஉம்
இருங்கழிச் சேர்ப்பின்தம் உறையின் ஊர்க்கே.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி அலர் அச்சம் தோன்றச் சொல்லி
வரைவு கடாயது. (நற். 4).

15) பெரங்குதிரை பொருத வார்மணல் அடைகரைப்
புன்கால நாவல் பொதிப்புற இருங்கனி
கிளைசெத்து மொய்த்த தும்பி பழம்செத்துப்
பல்கால அலவன்கொண்டகோட்டு அசாந்து
கொள்ளா நரம்பின் இயிரும் பூசல்
இரைதேர் நாரை எய்தி விடுக்கும்
துறைகெழு மாந்தை அன்ன இவனநலம்
பண்டும் இற்றே கண்டிசின தெய்ய
உழையின் போகா(து) அளிப்பினும் சிறிய
ஞெழிந்த கவிநலம் கொல்லோ மகிழ்த்தோர்
கள்களி செருக்கத்(து) அன்ன
காமம் கொலிவன் கண்பசத் ததுவே.

மணமனைப் பிறறை ஞான்று புக்க தோழி தன்கு ஆற்றுவித்தாய் என்ற
புலமகற்குச் சொல்லியது. (நற். 35).

16) உவர்விளை உப்பின் குன்றுபோல் குப்பை
மலை உய்த்துப் பகரும் நிலையா வாழ்க்கைக்
கணம்கொள் உமணர் உயங்குவயினை ஒழித்த
பண்புழி பழம்பார் வெண்குரு(கு) ஈனும்
தண்ணம் துறைவன் முன்றாள் நம்மொடு
பாசடைக் கலிந்த கணக்கால் தெய்தல்
பூவுடன் நெறிதரு தொடலை தைஇக்
கண்ணறி(வு) உடைமை அல்லது நுண்விளை
இறை அணி அல்குல் விழவாடு மகளிர்
முறங்குதிரை இன்சீர் தூங்கும்
அழவ்வு முதூர் அறிந்தன்றே இன்றே.

அலர் ஆற்றிவன ஆற்றாநாயதலைமகட்டுத் தலைவன் சிறைப்புறமாகத்
தோழி சொல்லியது. (நற். 138).

16) செந்தெல் அரிநர் கூர்வாள் புண்ணுறக்
காணர் முதலொடு போத்தெனப்புவே
படையொடும் கதிரொடும் மயங்கியபடுக்கைத்
கன்னுறு விழமம் அறியா மென்மெலத்
தெறுதீர் இன்மயில் பசுவாய் திறக்கும்
பேதை தெய்தல் பொருதீர்ச் சேர்ப்பற்

கியாந்நினைத்(து) இரங்கேன் ஆகநோய்இகத்(து)
அறளி லா னன் புகழ்எந்
பெறிலும் வல்லேன்மன் தோழியாளே.

சிறைப்புறமாகத் தலைமகனது வரவுணர்ந்து வற்புறுப்ப வன்புற
எதிரழித்தது. (நற். 275).

18) கவர்பரி நெடுந்தேர் மணியும் இசைக்கும்
பெயர்பட இயங்கிய இனையரும் ஒலிப்பர்
கடலாடு வியலிடைப் பேசணிப் பொலிந்த
திதலை அல்குல் தலம்பா ராட்டிய
வருமே தோழி வரர்மணல் சேர்ப்பள்
இற்பட வாங்கிய முழவுமுதல் புன்னை
மாவரை மறைகம் வம்மதி பானாள்
பூயிரி கானல் புணர்சூறி வந்துநம்
மெல்லினார் நறும்பொழில் காணாதவன்
அல்லல் அரும்படர் காண்கநாம் சிறிதே.

குறிநீட ஒர்ருளாகிய தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது (நற். 307).

19) ஈண்டுபெருந் தெய்வத் தியாண்டுபல கழித்தெளப்
பாத்ததுறைப் புணரி அலைத்தலின் புடைகொண்டு
முத்துவினை போகிய முரிவாய் அம்பி
தல்எருது தடைவளம் வாய்த்தெள உழவர்
புல்லுடைக் காவில் தொழில்விட் டாங்கு
நறுவிரை நன்புகை கொடாஅர் சிறுவீ
ஞாழலொடு கெழீஇய புன்னையம் கொழுநிழல்
முழவுமுதல் பிணிக்கும் துறைவ நன்றும்
வீழுமிதிள் கொண்ட கேண்மை நொவ்விதிள்
தவறுநன்(கு) அறியாய் ஆயின் எம்போல்
ஞெகிழ்தோள் கலுழ்ந்த கண்ணர்
மலரீதீய்ந் தனையர் தின்றயந் தோரே.

தலைமகளைப் பரத்தை நொந்து சொலவியது.

(நற். 315).

20) நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழிஎனின்
பாடில கலுழும் கண்ணொடு சாஅய்ச்
சாதலும் இனிதே காதலம் தோழி
அந்நிலை அல்ல ஆயினும் சான்றோர்
கடந்திலை குன்றலும் இலரென்(று) உடன்அமர்ந்(து)

உலகம் கூறுவ(து) உண்டென நிலைஇய
தாயம் ஆகலும் உரித்தே போதவிழ்
புன்னை ஒங்கிய கானல்
தண்ணம் துறைவன் சாயல் மாசீபே.

வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுக ஆற்றாளாய தலைமகள்வன்புனை
எதிரழிந்தது. (நற். 327)

21) யாரை எலுவ யாரே நீளமக்கு
யாரையும் அல்லை தொதும லாளனை
அனைத்தால் கொண்டளம் மிடையே நினைப்பின்
கடும்பகட் டியானை நெடுந்தோர்க் குட்டுவன்
வேந்தடுகளத்தின் முரசுதிர்த் தன்ன
ஒங்கல் புணரிபாய்த்தாடு மகளிர்
அணித்திடு பல்பூ மரீஇ ஆர்ந்த
ஆபுலம் புகுதரு பேரிசை மாலைக்
கடல்கெழு மாத்தை அன்னளம்
வேட்டனை அல்லையால் நலம்தந்து சென்மே.

நலம் தொலைந்தது எனத் தலைவனைத் தோழி கூறியது. (நற். 395)

22) வான்கடல் பரப்பில் தூவற்(கு) எதிரிய
மீள்கண் டன்ன மெல்லரும்(பு) ஊழ்த்த
முடவுமுதிர் புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினைப்
புள்ளிறை கூரும் மெல்லம் புலம்ப
நெய்தல் உண்கண் பைதல கலுழப்
பிரிதல் எண்ணினை ஆயின் நன்றும்
அரிதுற் றனையால் பெரும உரிதினின்
கொண்டாங்குப் பெயர்தல் வேண்டும் கொண்டலொடு
குருஉத்திரைப் புணரி உடைதரும் எக்கர்ப்
பழத்தியில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்
மோட்டுமணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன் கெண்டி
மணம்கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்
வளம்கெழு தொண்டி அன்னஇவள் நலனே.

இரவுக்குறி வந்து தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகளை எதிர்ப்
பட்டு நின்று தோழி சொல்லியது. (அகம்.10).

23) பெருகிடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
 இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த
 வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
 என்றாழ் விடர குன்றம் போகும்
 கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
 சில்கோல் எல்வளை தெனிர்ப்ப வீசி
 நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பெளச்
 சேரி விலைமாறு கூறலின் மனைய
 ன்ளியறி ஞமலி குரைப்ப வெரீஇய
 மதர்கயல் மலைப்பின் அன்ன கண்மக(கு)
 இதைமுயல் புனவன் புகைநிழல் கடுக்கும்
 மாமு(து) அள்ளல் அழுந்திய சாகாட்(டு)
 எவ்வம் தீர வாங்கும் தந்தை
 கைபுண் பகட்டி வருந்தி
 வெய்ய உயிர்க்கும் நோய்ஆ கின்றே.

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகன் பாடுகற்கு உரைத்-
 தது. (அகம். 140)

24) பெரன்அடர்ந் தன்ன ஒள்ளினாரச் செருத்திப்
 பன்மலர் வேய்ந்த தலம்பெறு கோதையன்
 திணிமணல் அடைகரை அலவன் ஆட்டி
 அசையினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்
 தலம்சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும்
 பெறலரும் குரையள் ஆயின் அறம்தெரிந்து
 நாமுறை தேளம் மருஉப்பெயர்ந்(து) அவனெ(டு)
 இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழுதும்
 பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்
 படுத்தனம் பணித்தனம் அடுத்தனம் இருப்பின
 தருருவன் கொல்லோ தாளே விரிதிரைக்
 கண்திரள் முத்தம் கொண்டு ஞாங்கர்த்
 தேனிட்மிர் அகல்கரைப் பகுக்கும்
 காளலம் பெருந்துறைப் பரதவன் எமக்கே.

தலைமகனைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்-
 லியது. அல்லகுறிப்பட்டுப்போகா நின்றவன் சொல்லியதுஉம் ஆம்.
 (அகம். 280)

25) வணவாய்க் கோதையர் வண்டல் தைஇ
 இனையோர் செல்ப எல்லும் எல்லின் (று)
 அகல்இலைப் புன்னைப் புகரின் நீழல்
 பகலே எம்மொடு ஆடி இரவே
 காயல் வேய்ந்த தேயா நல்லில்
 நோயொடு வைகுதி யாயின் நுத்தை
 அருங்கடிப் படுவலும் என்றி மற்றுநீ
 செல்லல் என்றலும் ஆற்றாய் செலினே
 வாழலென் என்றி யாயின் ஞாமல்
 வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி நெய்தல்
 தண்ணரும் பைந்தார் துயல்வர அந்திக்
 கடல்கெழு செல்வி கரைநின் ருங்கு
 நீயே கானல் ஒழிய யானே
 வெறிகொள் பாவையின் பொலித்தான் அணிதூறத் (து)
 ஆடுமகள் போலப் பெயர்தல்
 சூற்றேன் நெய்ய அலர்கஇவ் ஊரே.

பகலே சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி
 சொல்லியது. (அகம். 370)

26) உவர்வினை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
 அதர்படு பூழிய சேண்புலம் படரும்
 ததர்கோல் உமணர் போகும் நெடுதெறிக்
 கணநிரை வாழ்க்கைதான் நன்று கெடலே
 வணக்கரி முச்சி முழுதுமன் புரள
 ஐதகல் அல்குல் கவின்பெறப் புனைந்த
 பல்சுழைத் தொடலை ஒல்குவயின் ஒல்கி
 நெல்லும் உப்பும் தேரே ஊரீர்
 கொள்ளீ ரோளனச் சேசிதெரையும் நுவலும்
 அவ்வாங் (கு) உத்தி அமைத்தோ ளாய்நின்
 மெய்வாழ் உப்பின் விலைஎய் யாமெனச்
 சிறிய விலங்கின மாகப் பெரியதன்
 அரிவேய் உண்கண் அமர்த்தளன் தோக்கி
 யாரீ ரோளம் விலங்கி யீஇரென
 மூரல் முறுவலன் பேர்வளள் தின்ற
 சில்நிரை வாக்வளைப் பொலித்த
 பல்மாண் பேதைக் (கு) ஒழிந்ததெளி நெஞ்சே.

தலைமகள் பாடிகற்குச் சொல்லியது. நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதூஉய்
 சூம். (அகம். 390)

4. அல்லங்கீரணர்

27) தகையா கின்றே தோழி தகைய

அணிமலர் முண்டகத்(து) ஆய்ப்பூங் கோதை

மணிமருள் ஐம்பால் வண்டுபடத் தைஇத்

துணிநீர்ப் பெளவம் துணையோ(டு) ஆடி

ஒழுகுநுண் நுகப்பின் அகன்ற அல்குல்

தெளிதீம் கிளவி யாரை யோஎள்

அரிதுபுணர் இன்னுயிர் வெளவிய நீஎனப்

புண்மலி நெடுத்தேர்ப் புரவி தாங்கித்

தானிதம் அணங்குதல் அறியான் தம்மில்

தான்அணங்(கு) உற்றமை கூறிக் காளல்

அரும்பிமிர் கூடர்நுதல் தோக்கிப்

பெருங்கடல் சேர்ப்பன் தொழுதுதின் நடுவே.

குறைதேர்த்த தோழி தலைமகனை முகம்புக்கது.

(நற். 245)

5. அறிவுடை நம்பி

28) அம்ம வாழி தோழி கொண்கள்

தான்அது துணிகுவன் அல்லன் யான்எள்

பேதை மையால் பெருத்தகை கெழுமி

நோதகச் செய்ததொன்(று) உடையேன் கொல்வே

வயச்சுறு வழங்குநீர் அத்தம்

தவச்சில் நாளினடி வரவறி யானே .

வலிதாகக் கூறிக் குறை நயப்பித்தது.

(குறு. 230)

29) முழங்குதிரை கொழீஇய முரி எக்கர்

நுணங்குதுகில் நுடக்கம் போலக் கணங்கொள

ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச்சேர்ப்ப

பூவிட அள்ள நலம்புதி(து) உண்டு

நீபுணர்ந் தனையே அன்மையின் யாமே

தேர்புடை நெஞ்சம் தாங்கத் தாமிசி

மாசில் கற்பின் மடவோடு குழவி

பேளய் வாங்கக் கைவிட் டாங்குச்

சேணும் எம்மொடு வந்த

நானும் விட்டோம் அலர்கடிக் வுரே.

வரைவு நீட்டித்தவழித் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லி வரைவுகடாயது.

(நற். 15)

6. ஆரிய அரசன்யாழ்ப்பீரமத்தன்

30) அறிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கு(கு) இல்லை
 குறுகல் ஓம்புமின் சிறுகுடிச் செலவே
 இதற்கிது மாண்ட(து) என்ன(து) அதற்பட்டு
 ஆண்டொழிந் தன்றே மாண்தகை நெஞ்சம்
 மயில்கண் அன்ன மாண்முடிப் பாவை
 துண்வலைப் பரதவர் மடமகள்
 கண்வலைப் படுஉம் கான லாளே.

சுழறிய பாங்கற்குக் கிழவன் உரைத்தது.

(குறுந். 184)

7. ஆலம்பேரி சாத்தனார்

31) மடலே காமம் தந்த(து) அலரே
 மிடையு எருக்கின் அலர்தந் தன்றே
 இலங்குகதிர் மழுங்கி எல்விசம்பு படரப்
 புலம்புதந் தன்றே புகன்றுசெய் மண்டிலம்
 எல்லாம் தந்ததவி தலையும் பையென
 வடந்தை துவலை துவக் குடம்பைப்
 பெடைபுணர் அன்றில் இயங்குஞரல் அனைஇக்
 கங்குலும் கையறவு தந்தன்று
 யாங்கா குவென்கொல் அளியென் யாளே.

மடல் வலித்த தலைவன் முன்னிலைப் புறமொழியாகத் தோழி கேட்பச் சொல்லியது.

(நற்.152)

32) ஒலிஅவிந்(து) அடங்கி யாமம் நள்ளெனக்
 கலிகெழு பாக்கம் துயில்மடிந் தன்றே
 தொன்றுறை கடவுள் சேர்ந்த பராரை
 மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடல் குடம்பைத்
 துணைபுணர் அன்றில் உயவுக்குரல் கேட்டொறும்
 துஞ்சாக் கண்ணன் துயர்அடச் சாஅய்
 நம்வயின் வருத்தும் தன்னுதல் என்பது
 உண்டுகொல் வாழி தோழி தெண்கடல்
 வன்மைப் பரதவர் இட்ட செங்கோல்
 கொடுமுடி அவ்வலை பரியப் போக்கிக்
 கடுமுரண் எறிகரு வழங்கு
 நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன்தன் நெஞ்சத் தாளே.

வேட்கை தாங்ககில்லாளாய்த் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

(நற்.303)

சிறைப் புறத்தான் என்பது மலிந்ததூஉம் ஆம்.

33) கடுங்கதிர் ஞாயிறு மலைமறைத் தன்றே
 அடும்புகொடி துமிய ஆழி போழ்ந்தவர்
 தெடுந்தேர் இன்ஒலி இசவும் தோன்ற
 இறப்ப எவ்வம் தலியும் நிலைநிலை
 நிறத்தல் வேண்டும் என்றி நிலைப்ப
 யாங்ஙனம் விடுமோ மற்றே மால்கொள
 வியல்திரும் பரப்பின் இரைஎழுத்(து) அருத்துபு
 புலவுநாறு சிறுகுடி மன்றத்(து) ஒங்கிய
 ஆடரைப் பெண்ணைத் தோடுமடல் ஏறிக்
 கொடுவாய்ப் பேடைக் குடம்பைச் சேரிய
 உயிர்செலக் கடைஇப் புணர்துணைப்
 பயிர்தல் ஆளு பைதலம் குருகே.

ஒருவழித் தணத்தகாலை ஆற்றாத தலைமகன் வன்புறை எதிர்மொழித்-
 தது. (தற்.338)

8. இளநாடகஞர்

34) மையற விளங்கிய மணிநிற விசம்பில்
 கைதொழும் மரப்பின் எழுமீன் போலப்
 பெருங்கடல் பரப்பின் இரும்புறம் தோயச்
 சிறுவெண் காக்கை பலவுடன் ஆடும்
 துறைபுலம்(பு) உடைத்தே தோழி பண்டும்
 உள்ளூர்க் குரீஇக் கருவுடைத் தன்ன
 பெரும்பேரது அவிழ்ந்த கருத்தான் புன்னைக்
 கானலம் கொண்கள் தந்த
 காதல் தம்மொடு நீங்கா மாறே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லி வரைவு கடரயது. (தற்.231)

9. இளந்தீரையன்

35) தோயலைக் கலங்கிய மதன்அழி பொழுதின்
 காமம் செப்பல் ஆண்மகற்(ரு) அமையும்
 யானே, பெண்மை தட்ப நுண்ணிதின் தாங்கிக்
 கைவல் கம்மியன் கவின்பெறக் கழாஅ
 மண்ணுப் பசுமுத்(து) ஏய்ப்பக் குவியினரீப்
 புன்னை அரும்பிய புலவுநீர்ச் சேர்ப்பன்
 என்ன மகன்கொல் தோழி தன்வயின்

ஆர்வம் உடையர் ஆகி

மார்பணங் குறுநரை அறியா தோளே.

தலைமகள் சிறைப்புறமாகத் தலைவி தோழிக்கு உரைப்பாளாய்
சொல்லியது. (நற்.94)

36) அறிதலும் அறிதியோ பாக பெருங்கடல்
எறிதிரை கொழீஇய எக்கர் வெறிகொள
ஆடுவரி அலவன் ஓடுவயின் ஆற்றது
அசைஇ உள்ஒழிந்த வசைதீர் குறுமகட்(கு)
உயயினென் சென்றுயான் உள்தோய் உரைப்ப
மறுமொழி பெயர்த்தல் ஆற்றுள் தறுமலர்
ஞாழல் அஞ்சினைத் தாழிணர் கொழுதி
முறிதியிர்ந்(து) உதிர்த்த கையன்
அறிவஞர் உறுவி ஆய்மட திணையே.

பருவ வரலின்கண் பண்டு திகழ்ந்ததோர் குறிப்புணர்ந்த தலைவன்,
அதனைக் கண்டு தாங்கவில்லானாய் மீள்கின்றான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்
லியது. (நற்.106)

10 இளம்பூதனார்

37. சிறுவெண் காக்கைச் செவ்வாய்ப் பெருந்தோடு
எறிதிரைத் திவலை ஈகம்புறம் நனைப்பப்
பனிபுலந்(து) உறையும் பலபூம் காளல்
இருநீர்ச் சேர்ப்பன் தீப்பின் ஒருநம்
இன்னுயிர் அல்லது பிறிதொன்று
எவனோ தோழி நாய்இழப் பதுவே.

'வரைவிடை ஆற்றுகிறியோ' என்ற தோழிக்குக் கிழத்தி சொல்லி-
யது. (குறு.334)

11. இளம்போதியார்

38) பேணுப பேணர் பெரியோர் என்பது
நானுத்தக் கன்றது காணும் காலை
உயிரோர் அன்ன செயித்தீர் நட்பின்
நினக்குயான் மறைத்தல் யாவது யிகப்பெரிது
அழிதக் கன்றால் தானே கொண்கன்
யான்யாய் அஞ்சுவல் எனினும் தான்என்
பிரிதல் குழான் மன்னே இனியே
காளல் ஆயம் அறியினும் ஆளுது
அலர்வந் தன்றுகொல் என்னும் அதனல்

புலர்வது கொல் அன்ன் தட்பெனா
 அஞ்சவல் தோழிஎன் நெஞ்சத் தானே.
 தோழி சிறைப்புறமாகத் தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது.
 (நற். 72.)

12. இளையினனார்

39) பிறைவனப்(பு) இழந்த நுதலும் யாழநின்
 இறைவரை நில்லா வளையும் மறையாது
 ஊர்அலர் தூற்றும் கௌவையும் நாண்இட்(டு)
 உரைஅவற்(கு) உரையாம் ஆயினும் இரைவேட்டுக்
 கடும்குல் வயவொடு கானல் எய்தாது
 கழனி ஒழிந்த கொடுவாய்ப் பேடைக்கு
 முடமுதிர் நாரை கடல்மீன் ஒய்யும்
 மெல்லம் புலம்பன் கண்டுநிலை செல்லாக்
 கரப்பவும் கரப்பவும் கைம்மிக்கு
 உரைத்த தோழி உண்கண் நீரே.
 சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகனை வரைவு கடையது. (நற். 263)

13. உலோச்சனார்

40) பருவத்தேன் நசைஇப் பல்பறைத் தொழுதி
 உரவுத்திசை பொருத திணிமணல் அடைகரை
 நனைந்த புன்னை மாச்சினை தொகூஉம்
 மலர்ந்த பூவின் மாநீர்ச் சேர்ப்பற்(கு)
 இரங்கேன் தோழிஇங்(கு) என்கொல் என்று
 பிறர்பிறர் அறியக் கூறல்
 அமைந்தாங்(கு) அமைக அம்பலஃ(து) எவனே.
 பிரிவிடைக் கடுஞ்சொல் சொல்லி வற்புறுத்துவாட்டுக் கிழத்தி
 உரைத்தது. (குறு. 175)

41) கடல்பா(டு) அவிந்து கானல் மயங்கித்
 துறைநீர் இருங்கழி புல்லென் றன்றே
 மன்றலம் பெண்ணை மடல்சேர் வாழ்க்கை
 அன்றிலும் பையென நரலும் இன்றவர்
 வருவர்கொல் வாழி தோழி நாம்தப்
 புலப்பினும் பிரிவாங்(கு) அஞ்சித்
 தணப்பரும் காமம் தன்டி யோரே.
 கிழவன் வரவுணர்ந்து தோழி கிழத்திக்கு உரைத்தது. (குறு. 177)

42) யின்னுச்செய் கருவிய பெயல்மழை தூங்க
 ஷசும்பா(டு) அன்னம் பறைநிவந் தாங்குப்
 பொலம்படைப் பொலித்த வெண்தேர் ஏறிக்
 கலங்குகடல் துவலை ஆழி நனைப்ப
 இனிச்சென் றனனே இடுமணல் சேர்ப்பன்
 யாங்கறிந் தன்றுகொல் தோழிஎன்
 தேங்கமழ் திருநுதல் ஊர்தரும் பசப்பே.

வரைவிடை ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.
 (குறு. 205)

43) அதுவரல் அன்மையோ அரிதே அவன்மார்பு
 உறுக என்ற நாளே குறுகி
 ஈங்கா கின்றே தோழி கரனல்
 ஆடரை புதையக் கோடை இட்ட
 அடும்பிவர் மணல்கோ(டு) ஊர நெடும்பனை
 குறிய ஆரும் துறைவனைப்
 பெரிய கூறி யாய்அறிந் தனளே.

வரைவு நீட்டித்தவழி ஆற்றாளாகிய கிழத்தியைத் தோழி ஆற்றுவித்-
 தது. (குறு. 248)

44) பெய்யாது வைகிய கோதை போல
 மெய்சா யினை அவர் செய்குறி பிழைப்ப
 உள்ளி நொதுமலர் நேர்புரை தெள்ளிதின்
 வாரார் என்னும் புலவி உட்கொளல்
 ஒழிக மாளநின் நெஞ்சத் தானே
 புணரி பொருத பூமணல் அடைகரை
 ஆழி மருங்கின் அலவன் ஒம்பி
 வலவளி வள் (பு)ஆய்ந்(து) ஊர
 நிலவுவிரிந் தன்றால் கான லானே.

காப்பு மிகுதிக்கண் இடையீடுபட்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகட்டுத் தலை
 மகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது. (நற். 11)

45) வேட்டம் பொய்யாது வலைவளம் சிறப்பப்
 பாட்டம் பொய்யாது பரதவர் பகர
 இரும்பனம் தீம்பிழி உண்போர் மகிழும்
 ஆர்கலி யாணர்த்(து) ஆயினும் தேர்கெழு
 மெல்லம் புலம்பன் பிரியின் புல்லெனப்
 புலம்பா கின்றே தோழி கலங்குநீர்க்

கழிகுழ்படப்பைக் காண்ட வாயில்
 ஓலிகா ஓலை முள்மிடை வேலிப்
 பெண்ணை இவரும் ஆங்கண்
 வெண்மணல் படப்பைளம் அழுங்கல் ஊரே.
 தலை வின்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது.

(நற். 38)

46) உரவுக்கடல் உழந்த பெருவலைப் பரதவர்
 மிருயின் உணக்கிய புதுமணல் ஆங்கண்
 கல்லென் சேரிப் புலவற் புன்னை
 விழவுநாறு விளங்கிணர் அவிழ்ந்துடன் கமழும்
 அழுங்கல் ஊரோ அறனின்(று) அதனால்
 அறனில் அன்னை அருங்கடிப் படுப்பப்
 பசலை யசகி விளிவது கொல்லோ
 புள்ளற ஒசித்த பூமயங்(கு) அள்ளல்
 கழிச்சரம் நிவக்கும் இருஞ்சிறை இவுளி
 திரைதரு புணரியின் கழுஉம்
 மலிதிரைச் சேர்ப்பனொ(டு) அமைத்தநம் தொடர்பே.
 அவர் அச்சத்தால் தோழி சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறிவுறீஇயது.

(நற். 63)

47) வடிக்கதிர் திரித்த வன்ஞாண் பெருவலை
 இடிக்குரல் புணரிப் பெளவத்(து) இடுமார்
 நிறையப் பெய்த அம்பி காழோர்
 சிறையரும் களிற்றின் பரதவர் ஒய்யும்
 சிறுவீ ஞாழல் பெருங்கடல் சேர்ப்பனை
 ஏதி லாளனும் என்ப போதவிழ்
 புதுமணல் கானல் புன்னைநுண் தாது
 கொண்டல் அசைவளி தூக்குதொறும் குருகின்
 வெண்புறம் ஒசிய ஆர்க்கும் தெண்கடல்
 கண்டல் வேலிய ஊரன்
 பெண்டென அறிந்தன்று பெயசீத்தலோ அரிதே.
 தலை பாணற்கு வாயில் மறுத்தது.

(நற். 74)

48) ஆடிய தொழிலும் அல்கிய பொழிலும்
 உள்ளல் ஆகா உயவு நெஞ்சமொடு
 ஊடலும் உடையமோ உயர்மணல் சேர்ப்ப
 திரைமுதிர் அரைய தடந்தாள் தாழைச்

சுறவுமகுப்பு அன்ன முன்தோடு ஓசிய
 இறவார் இனக்குருகு இறைகொள இருக்கும்
 நறவுமகிழ் இருக்கை நல்தேர்ப் பெரியன்
 கன்கமழ் பொறையாறு அன்னளன்
 நல்தோள் நெகிழ மறத்தல் நுமக்கே.
 மணமனையின் பிறறை ஞான்று புக்க தோழியைத் தலைவன் 'வேறு
 படாமை ஆற்றுவித்தாய் பெரியை காண்' என்றற்குத் தோழி சொல்லி
 யது. (நற்.131)

49) சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
 முக்கின் உச்சிச் சுட்டுவீரல் சேர்த்தி
 மறுகின் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்
 சிறுகோல் வலந்தளள் அன்னை அலைப்ப
 அலெந்தனென் வாழி தோழி காணல்
 புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉச்சுவல்
 கடுமாப் பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ
 நடுநாள் வருஉம் இயல்தேர்க் கொண்கனொடு
 செலவயர்ந் திசினால் யானே
 அலர்சுமந்(து) ஒழிகஇவ் அமுங்கல் ஊரே.
 தோழி தலைவியை உடன்போக்கு வலித்தது. சிறைப்புறமாகச் சொல்
 லியதூஉம் ஆம். (நற்.149)

50. சிறுவீ ஞாமல் தேன்தோய் ஒள்ளினர்
 நேரிழை மகளிர் வார்மணல் இழைத்த
 வண்டல் பாவை னனமுலை முற்றத்(து)
 ஒண்பொறிச் சுணங்கின் ஐதுபடதி தாஅம்
 கண்டல் வேலிக் காமர் சிறுகுடி
 எல்லிவந் தன்றோ தேரெனச் சொல்லி
 அலர்எழுந் தன்றிவ் ளூரே பலருளும்
 என்னோக் கினளே அன்னை நாளை
 மணிப்பூ முண்டகம் கொய்யேன் ஆயின்
 அணிக்கவின் உண்மையோ அரிதே மணிக்கழி
 நறும்பூம் காணல் வந்(து) அவர்
 வறுந்தேர் போதல் அதனினும் அரிதே.
 தோழி தலைமகள் சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறிவுறுப்பான் வேண்டிச்
 சொல்லியது. (நற்.191.)

51) முழங்குதிரை கொழீஇய மூரி எக்கரீத்
 தடத்தாள் தாழை முள்ளுடை நெடுந்தோட்(டு)
 அகமடல் பொதுளிய முகைமுதிர் வான்பூங்
 கோடுவார்ந் தன்ன வெண்பூத் தாழை
 எறிதிரை உதைத்தலின் பொங்கித் தாதுசோரீபு
 சிறுருடிப் பாக்கத்து மறுகுபுலரம் அறுக்கும்
 மணம்கமழ் கானல் இயைந்தநம் கேண்மை
 ஒருநாள் பிரியினும் உய்வரி(து) என்னுது
 கதழ்பரி நெடுந்தேர் வரவாண்(டு) அழுங்கச்
 செய்த தன்தப்பல் அன்றியும்
 உயவுப்புணர்ந் தன்றிவ் அழுங்கல் ஊரே.

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லி வரைவு கடாயது.
 (நற்.203)

52) இவள்தன், காமம் பெருமையின் காலைஎன் னாள்நின்
 அன்புபெரி(து) உடைமையின் அளித்தல் வேண்டிப்
 பகலும் வருதி பல்பூம் கானல்
 இந்நீர் ஆகலோ இனிதால் எனின் இவள்
 அலரின அருங்கடிப் படுகுவள் அதனால்
 எல்லி வம்மோ மெல்லம் புலம்ப
 சுறவினம் கவித்த நிறையிரும் பரப்பின்
 துறையினும் துஞ்சாக் கண்ணீர்
 பெண்டிரும் உடைத்திவ் அம்பல் ஊரே.

பகற்குறி வந்து மீள்வானைத் தோழி இரவுக்குறி தேர்வாளி போன்று
 அதுவும் மறுத்து வரைவு கடாயது. (நற்.223)

53) இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை-
 நீலத் தன்ன பாசிலை அகந்தொறும்
 வெள்ளி அன்ன விளங்கிணர் நாப்பண்
 பொன்னின் அன்ன நறுந்தா(து) உதிரப்
 புலிப்பொறிக் கொண்ட பூநாறு குருஉச்சுவல்
 ஊரிவண்(டு) ஊதலின் புலிசெத்து வெரீஇப்
 பரியுடை வயங்குதாள் பந்தின் தாவத்
 தாங்கவும் தகைவரை நில்லா ஆங்கண்
 மல்லம் சேரி கல்லெனத் தோன்றி
 அம்பல் மூதூர் அலர்எழச்
 சென்ற(து) அன்றோ கொண்கன் தேரே.

வரைவிடை மெலித்தது.

(நற். 249)

54) வண்டல் தைஇயும் வருதிரை உதைத்தும்
 குன்றேங்கு யெண்மணல் கொடியடும்பு கொய்தும்
 துனியில் நன்மொழி இனிய கூறியும்
 சொல்எதிர் பெருஅய் ஆகி மெல்லச்
 செலீஇய செல்லும் ஒலியிரும் பரப்ப
 உமணர் தந்த உப்புநொடை நெய்வின்
 அயினி மாஇன்று அருந்த நீன்க்
 கணநாறு பெருந்தொடை புரளும் மாப்பின்
 துணையிலை தயியை சேக்குவை அல்லை
 தேர்கண் சிறுதடி நீரின் மாற்றி
 வானம் வேண்டா உழவின்எம்
 கானலம் சிறுகடிச் சேர்ந்தனை செலினே.

தொழி படைத்து மொழிந்தது.

(நற். 254)

55) படுகாழ் நாறிய பராஅரைப் புன்னை
 அடுமரல் மொக்குளின் அரும்புவாய் அன்முழப்
 பொன்னின் அன்ன தாதுபடு பன்மலர்
 குடுநர் தொடுத்த மிச்சில் கோடுதொறு
 நெய்கனி பகங்காய் தூங்கும் துறைவனை
 இனிஅறிந் திசினே கொண்கண் ஆகுதல்
 கழிச்சே(று) ஆடிய கணைக்கால் அத்திரி
 குளம்பினும் சேயிரூ ஒடுங்கின
 கோதையும் எல்லாம் ஊதைவெண் மணலே.

தொழி தலைமகட்கு வரைவு மலிந்தது.

(நற் 278)

56) விசும்புறழ் புரிசை வெம்ப முற்றிப்
 பைங்கண் யானை வேந்துபுறத்(து) இறுத்த
 நய்யில் உடையோர் உடையம் என்னும்
 பெருந்தகை மறவன் போலக் கொடுங்கழிப்
 பாசடை நெய்தல் பனிநீர்ச் சேர்ப்பன்
 நாம முதலை நடுங்குபகை அஞ்சான்
 காமம் பெருமையின் வந்த ஞான்றை
 அருகா(து) ஆகிய வள்கண் எஞ்ச
 நள்ளென் கங்குல் புள்ஒலி கேட்டொறும்
 தேர்மணித் தெள்ளிசை சொல்லென
 ஊர்மடி கங்குலும் துயில்மறந் ததுவே.

காப்பு யிகுதிக்கண் ஆற்றாளாகிய தலைமகள் சொல்லியது. (நற். 287)

57) பெயினே, விடுமான் உழையினம் வெறுப்பத் தோன்றி
 இருங்கதிர் நெல்லின் யாணர் அஃதே
 வறப்பின், மாநீர் முண்டகம் தாஅய்ச் சேறுபுலர்ந்(து)
 இருங்கழிச் செறுவின் வெள்ளாப்பு விளையும்
 அழியா மரபினநம் மூதூர் நன்றே
 கொழுமீன் சுடுபுகை மறுகினுள் மயங்கிச்
 சிறுவி ஞாமல் துறையுமாநீ இனிதே
 ஒன்றே தோழிநம் காளலது பழியே
 கருங்கோட்டுப் புன்னை மலரின் தாதருத்தி
 இருங்களிப் பிரசம் ஊத அவர்
 நெடுந்தேர் இன்னொலி கேட்டலோ அஃதே.

அலர் கூறப்பட்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுகித்தது.
 (நற். 311).

58) உவர்வினை உப்பின் உழாஅ உழவர்
 ஒழுகை உமணர் வருபதம் நோக்கிக்
 கானல் இட்ட காவல் குப்பைப்
 புலவுமீன் உணங்கல் படுபுள் ஒப்பி
 மடநோக்(கு) ஆயமொ(டு) உடனூர்(பு) ஏறி
 எந்தை திமில்இது நுந்தை திமில்என
 வளைநீர் வேட்டம் போகிய கிளைஞர்
 திண்திமில் எண்ணும் தண்கடல் சேர்ப்பு
 இனிதே தெய்யஎம் முனியில் நல்லூர்
 இனிவரின் தவறுமில்லை எனையதூஉம்
 பிறநீ அறிதல் யாவது
 தமர்தமர் அறியாச் சேரியும் உடைத்தே.

தோழி இரவுக்குறி நேர்ந்தது. (நற். 331)

59) தான்அது பொறுத்தல் யாவது கானல்
 ஆடரை ஒழித்த நீடிரும் பெண்ணை
 வீழ்கா ஒலைச் சூழ்சிறை யாத்த
 கானல் நண்ணிய வார்மணல் முன்றில்
 எல்லி அன்ன இருள்நிறப் புனை
 நல்லரை முழுமுதல் அவ்வயின் தொடுத்த
 தூங்கல் அம்பித் தூவலஞ் சேர்ப்பின்
 கடுவெயில் கொதித்த கல்வளை உப்பு
 நெடுநெறி ஒழுகை நிரைசொல் பார்ப்போர்

அளம்போகு ஆகுலம் கடுப்பக்

கௌவைஆ கின்ற(து). ஐயநின் நட்பே

தோழியாற் செறிப்பறிவுநீஇ வரைவுகடாயது. மனைமியின் தோழியைத் தலைமகள் புகழ்ந்தோற்கு மறுத்துச் சொல்லியதூஉமாம்.

(நற். 354)

60) கண்டல் வேலிக் கழிகுல் படப்பைத்

தெண்கடல் நல்நாட்டுச் செல்வன் யானென

வியங்கொண்(டு) ஏகினை ஆயின் எணையதூஉம்

உறுநீனைக்(கு) அசாவா உலையில் கம்மியன்

பொறியறு பிணைக்கூட்டும் துறைமணற் கொண்டு

வம்மோ தோழி மலிநீர்ச் சேர்ப்ப

பைந்தழை சிதையக் கோதை வாட

நள்ளர் மாலை நெருநை நின்னொடு

சிலவிலங்(கு) எல்வளை ஞெகிழ

வலவண் ஆட்டுவோள் சிலம்புஞெயிர்ந் தெனவே.

பகற்குறி வந்து நீக்குந் தலைமகளைத் தோழி 'தலைமகளை எண்ணையாற்றுவிக்கு மென்றாகாதோ எம்பெருமான் கவலாது செல்வது : யான் ஆற்றுவிக்குமிடத்துக் கவன்றால் நீ ஆற்றுவி' எனச் சொல்லியது. கையுறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளுக்குக் கையுறை உரைத்ததூஉமாம்.

(நற். 363)

61) அழிதக்(கு) அன்றே தோழி கழிசேர்பு

கானல் பெண்ணைத் தேனுடை அளிபழம்

வள்ளிதழ் நெய்தல் வருந்த முக்கிறுபு

அள்ளல் இருஞ்சேம்(று) ஆழப் பட்டெனக்

களைக்குரு(கு) இரியுந் துறைவன் வளைக்கோட்(டு)

அன்ன வெண்மணற்(று) அகவயின் வேட்ட

அண்ணல் உள்ளமொடு அமர்ந்தினிது தோக்கி

அன்னை தந்த அலங்கல் வான்கோடு

உலைந்தாங்கு நோதல் அஞ்சி அடைந்ததற்(கு)

இனையல் என்னும் என்ப மனையிருந்(து)

இங்கழி துழவும் பனித்தலைப் பரதவர்

திண்தியில் விளக்கம் எண்ணும்

கண்டல் வேலிக் கழிநல் ஊரே.

மேல் இற்செறிப்பான் அறிந்து ஆற்றாளாகி நின்ற தலைமகள் ஆற்ற வேண்டி உலகியல்மேல் வைத்துச் சிறைப்புறமாகச் செறியாரெனச் சொல்லியது.

(நற். 372)

62) உருகெழு தெய்வமும் கரந்தூறை இன்றே
 விரிகதிர் ஞாயிறும் குடக்குவாங் கும்மே
 நீரலைக் கலைஇய கூழை வடியாச்
 சாஅய் அவ்வயி(று) அலைப்ப உடனியைந்(து)
 ஓரை மகளிரும் ஊரெய் தினரே
 பன்மலர் நறும்பொழில் பழிச்சி யாமுன்
 சென்மோ சேயிழை என்றனம் அதனெதிர்
 சொல்லாள் மெல்லியன் சிலவே நல்லகத்து
 யாணர் இளமுலை நனைய
 மாணெழில் மலர்க்கண் தென்பனி கொளவே.

மூன்றுறவுணர்ந்து பகற்குறிவந்து மீளும் தலைமகனை, 'நீதான் இவ-
 னது தன்மையை ஆற்றுவீ' எனச் சொல்லியது. (நற்.398)

63) பெருநீர் அழுவத்(து) எந்தை தந்த
 கொழுமீன் உணங்கல் படுபுள் ஒப்பி
 எக்கர்ப் புன்னை இன்னிழல் அசைஇச்
 செக்கர் ஞெண்டிள் குண்(டு) அனை கெண்டி
 ஞாமல் ஓங்குகினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித்
 தாழை வீழ்கயிற்(று) ஊசல் தூங்கிக்
 கெரண்டல் இடுமணல் குரவை முனையின்
 வெண்தலைப் புணரி ஆயமொ(டு) ஆடி
 மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ அணித்தகப்
 பல்பூங் கரனல் அல்கினம் வருதல்
 கவ்வை நல்லணங்(கு) உற்ற இவ்வூர்க்
 கொடி(து) அறி பெண்டிர் சொல்கொண்(டு) அன்னை
 கடி கொண் டனளே தோழி பெருந்துறை
 எல்லையும் இரவும் என்னாது கல்லென
 வலவன் ஆய்ந்த வண்பரி
 நிலவுமணல் கொட்டுமோர் தேர்உண்(டு) எனவே.

பகற்குறி வந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்டுச்
 சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது. (அகம்.20)

64) அரையுற்[று] அமைந்த ஆரம் நீவ்ப்
 புரையப் பூண்ட கோதை மார்பினை
 நல்லகம் வடுக்கொள முயங்கி நீவந் (து)
 எல்லினிற் பெயர்தல் எனக்குமார் இனிதே
 பெருந்திரை முழக்கமொ(டு) இயக்(கு) அவிந்திருந்த

கொண்டல் இரவின் இருங்கடல் மடுத்த
கொழுமீன் கொள்பவர் இருள்நீங்(கு) ஒண்கடர்
ஒடாப் பூட்கை வேத்தன் பாசறை
ஆடியல் யானை அணிமுகத்(து) அசைத்த
ஒடை ஒண்கடர் ஒப்பத் தோன்றும்
பாடுநர்த் தொடுத்த கைவண் கோமான்
பரியுடை நல்தேர்ப் பெரியன் விரியினர்ப்
புன்னையங் காளற் புறந்தை முந்துறை
வம்ப நாரை இனள்ஒலித் தன்ன
அம்பல் வாய்த்த தெய்ய தண்புலர்
வைகுறு விடியல் போகிய எருமை
நெய்தலம் புதுமலர் மரத்தும்
கைதையர் படப்பைஎம் அழுங்கல் ஊரே.

தோழி வரைவு கடாயது.

(அகம். 100)

65) திரையுமுந்(து) அசைஇய திரைவனை யாயமொடு
உப்பின் குப்பை ஏறி எற்பட
வருதியில் எண்ணும் துறைவனொடு(டு) ஊரே
ஒருதன் கொடுமையின் அலர்பா டும்மே
அலமரல் மழைக்கண் அமர்ந்து நோக்காள்
அலையல் வாழிவேண்(டு) அன்னை உயர்சிமைப்
பொதும்பில் புன்னைச் சினைசேர்(பு) இருந்த
வம்ப நாரை இரிய ஒருநாள்
பொங்குவரல் ஊதையொடு புணரி, அலைப்பவும்
உழைக்கடல் வழங்கலும் உரியன் அதன்தலை
இருங்கழிப் புகாஅர் பொருந்தத் தாக்கி
வயச்சுரு எறித்தென வலவன் அழிப்ப
எழில்பயம் குன்றிய சிறையழி தொழில
திரைமணிப் புரவி விரைநடை தவிர
இழுமென் காளல் விழுமணல் அசைஇ
ஆய்ந்த பரியன் வந்திவண்
மான்ற மாலைச் சேர்ந்தன்றோ இலனே.

தோழி செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றது.

(அகம். 101)

66) திலாவின் இலங்கும் மணல்மயி மறுகிவ
புலால்அம் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை
ஊர்என உணராச் சிறுமையொடு நீர்உடுத்(டு)

இன்னு உறையுட்(டு) ஆயினும் இன்பம்
 ஒருநாள் உறைநீதிசி னோர்க்கும் வழிநாள்
 தம்பதி மறக்கும் பண்பின் எம்பதி
 வந்தனை சென்மோ வளைபேய் பரப்ப
 பொம்மல் படுதிரை கம்மெள உடைதரும்
 மரன்ஒங்(கு) ஒருசிறை பலபா ராட்டி
 எல்லை எம்மொடு கழிப்பி எல்லுற
 நல்தேர் பூட்டலும் உரியீர் அற்றன்று
 சேந்தனர் செல்குவிர் ஆயின் யாமும்
 எம்வரை அளவையின் பெட்குவம்
 நும்மொப் பதுவோ உரைத்திசின் எமக்கே.

தலைமகள் குறிப்பறிந்த தோழி தலைமகற்குக் குறைநயப்பக் கூறியது.
 (அகம்.200)

67) குறியிறைக் குரம்பைக் கொலைவெம் பரதவர்
 எறியுளி பொருத ஏழுறு பெருமீன்
 புன்உமிழ் குருதி புலவுக்கடல் மறுப்பட
 விகம்(பு)அணி வில்லின் போகிப் பசும்பிசிர்த்
 திரைபயில் அழுவம் உழக்கி உரன்அழிந்து
 நிரைதியில் மருங்கின் படர்தரும் துறைவன்
 பாளாள் இரவில்நம் பனைத்தோள் உள்ளித்
 தானஇனன் வந்த காலை நம்முர்க்
 கானலம் பெருந்துறைக் கவின்பா ராட்டி
 ஆனது புகழ்ந்திசி னோனே இனித்தன்
 சாயல் மார்பின் பாயல் மாற்றிக்
 கைதையம் படுசினைக்கடுந்தேர் விவங்கச்
 செலவரி(து) என்னும் என்பது
 பலகேட் டனமால் தோழி நாமே.

தோழி தலைமகள் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச்
 சொல்லியது.
 (அகம். 210)

68) நான்வலை முகந்த கோள்உல் பரதவர்
 நுணங்குமணல் ஆங்கண் உணங்கப் பெயம்மார்
 பறிகொள் கொள்ளையர் மறுக உக்க
 மீனார் குருகின் கானலம் பெருந்துறை
 எல்லை தன் பொழில் சென்றெனச் செலீஇயர்

தேர்பூட்(டு) அயர ஏளய் வர்கோல்
 செறிதொடி திருத்திப் பாறுமயிர் நீவிச்
 செல்இனி மடந்தைநின் தோழியொடு மனைஎனச்
 சொல்லிய அளவை தான்பெரிது கலுழ்த்து
 தீங்கா யினள்இவள் ஆயின் தாங்காது
 நொதுமலர் போலப் பிரியின் கதுமெனப்
 பிறிதொன்(று) ஆகலும் அஞ்சுவல் அதனால்
 சேணின் வருநர் போலப் பேணாய்
 இந்நங்கலி யாணரெம் சிறுகுடித் தோன்றின்
 வல்லெதிர் கொண்டு மெல்லிதின் வினைஇத்
 துறையும் மான்றின்று பொழுதே சுறவும்
 ஓதம் மல்கலின் மாரு யினவே
 எல்லின்று தோன்றல் செல்லர தீமென
 எமர்குறை கூறத் தங்கி ஏமுற
 இனையரும் புரவியும் இன்புற நீயும்
 இல்உறை நல்விருந்(து) அயர்தல்
 ஒல்லுதும் பெருமநீ நல்குதல் பெறினே.

பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

(அகம். 300.)

69) கழிப்பூக் குற்றும் கானல் அல்கியும்
 வண்டல் பாவை வரிமணல் அயர்ந்தும்
 இன்புறப் புணர்ந்தும் இனிவரப் பணித்தும்
 தந்துவர் வெளிப்படத் தவறி நம்துயர்
 அறியா மையின் அயர்ந்த நெஞ்சமொடு
 செல்லும் மன்றோ மெல்லம் புலம்பன்
 செல்வோன் பெயர்புறத்(து) இரங்கி முன்னின்று
 தகைஇய சென்றஎன் நிறையில் நெஞ்சம்
 எய்தின்று கொல்லோ தானே எய்தியும்
 காமம் செப்ப நாணின்று கொல்லோ
 உதுவ காண்அவர் ஊர்ந்த தேரே
 குப்பை வெண்மணல் குவவுயிசை யானும்
 எக்கர்த் தாழை மடல்வயி னானும்
 ஆய்கொடிப் பாசடும்பு பரிய ஊர்பிழிபு
 சிறுகுடிப் பரதவர் பெருங்கடல் மடுத்த
 கருஞ்செலல் கொடுத்தியில் போல

நிவந்துபடு தோற்றமொ(டு) இகந்துமாயும்மே.
தலைமகற்குக் குறைநேர்தித தோழி தலைமகட்குக் குறை நயப்பக்
கூறியது. (அகம். 330.)

70) நகைநன்(று) அம்ம தானே அவனொடு
மனையிறந்(து) அல்கினும் அலரென நயந்து
கானல் அல்கிய நம்கள(வு) அகலப்
பல்புரிந்(து) இயறல் உற்ற நல்வினை
நூலமை பிறப்பின் நீல உத்திக்
கொய்ம்மயிர் எருத்தம் பிணர்படப் பெருகி
நெய்ம்மிதி முனைஇய கொழுஞ்சோற்(று) ஆர்கை
நிரல்இயைந்(து) ஒன்றிய செலவின் செத்தினைக்
குரல்வாரீந் தன்ன குவவுத்தலை நல்நான்கு
வீங்குசுவல் மொசியத் தாங்குநுகம் தழீஇப்
பும்பொறிப் பல்படை ஒலிப்பப் பூட்டி
மதியுடை வலவன் ஏவலின் இருதுறைப்
புனல்பாய்ந் தன்ன வாமான் திண்டேர்க்
கணைகழித் தன்ன நோன்கரல் வண்பரி
பால்கண் டன்ன ஊதை வெண்மணல்
கால்கண் டன்ன வழிபடப் பேசுகி
அயிர்ச்சேற்(று) அள்ளல் அழுவத்(து) ஆங்கண்
இருள்நீர் இட்டுச்சூரம் நீந்தித் துறைகெழு
மெல்லம் புலம்பன் வந்த ஒன்றைப்
பூமளி இடுங்கழித் துயல்வரும் அடையொடு
நேமி தந்த நெடுநீர் நெய்தல்
வினையா இளங்கள் நாறப் பலவுடன்
பொதியவிழ் தண்மலர் கண்டு நன்றும்
புதுவ(து) ஆகின்(று) அம்ம பழவிறல்
பாடெழுந்(து) இரங்கும் முந்நீர்
நீடிரும் பெண்ணைநம் அழுங்கல் ஊரே. .

தலைமகன் வரைந்து எய்திய பின்றைத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லி-
யது. (அகம். 400.)

14) எழுஉப்பன்றி நாகன் குமரனாக்

71) செவ்வீ ஞாமல் கருங்கோட்(டு) இருஞ்சினைத்
தனிப்பார்ப்(பு) உள்ளிய தண்பறை நாரை
மணிப்பூ நெய்தல் மாக்கழி நிவப்ப

இனிப்புலம் பின்றே காளலும் நனிகடல்
 திரைச்சரம் உழந்த திண்தியில் விளக்கில்
 பன்மீன் கூட்டம் என்னையர்க் காட்டிய
 எந்தையும் செல்லுமார் இரவே அந்தில்
 அணங்குடைப் பனித்துறை கைதொழு(து) ஏத்தி
 யாயும் ஆயமோ(டு) அயரும் நீயும்
 தேம்பாய் ஒதி திருநுதல் நீவிக்
 கோல்கு முகைத்தன்ன குவிமுலை ஆகத்(து)
 இன்றுயில் அமர்த்தனை ஆயின் வண்டுபட
 விரிந்த செருந்தி வெண்மணல் முடுக்கர்ப்
 பூவேய் புன்னையம் தன்பொழில்
 வாவே தெய்ய மணந்தனை செலற்கே.

தோழி இரவுக்குறி வந்த தலைமகற்குப் பகற்குறி நேர்ந்தது.

(அகம். 240).

15) ஐயூர் முடவனார்

72) இருள்திணிந் தன்ன ஈர்ந்தண் கொழுநிழல்
 நிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மணல் ஒருசிறைக்
 கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில் புலம்ப
 இன்னும் ஊரார் வருஉம்
 பன்மீன் வேட்டத்(து) என்னையர் தியிலே.

பகற் குறியிடத்து வந்த தலைமகனைக் காணாத தோழி அவன் சிறைப்
 புறத்தானாதல் அறிந்து தலைமகட்குச் சொல்லியது. (குறுந். 123).

16) ஒதுஞானி

73) பூண்வளைந் தன்ன பொலஞ்சூட்டு நேமி
 ஊள்முகம் துயிப்ப ஊள்விதழ் குறைத்த
 கூழை நெய்தலும் உடைத்திவண்
 தேரோன் போகிய காள லானே.

சிறைப் புறம்.

(குறுந். 227).

17) ஓரம் போகியார்

74) பைங்கால் கொக்கின் புன்புறத் தன்ன
 குண்டுநீர் ஆம்பலுங் கூம்பின இனியே
 வந்தன்று வாழியோ மாலை
 ஒருதான் அன்றே கங்குலும் உடைத்தே.
 தலைமகன் பொழுது கண்டு அழிந்தது.

(குறுந்.122).

18) ஓளவையார்

75) உள்ளின் உள்ளம் வேமே உள்ளாது
 இருப்பின்எம் அளவைத் தன்றே வருத்தி
 வான்ரேய் வற்றே காமஞ்
 சரன்ரேர் அல்லர்யாம் மரீஇ யோரே.

ஆற்றுகளெனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி யான் யாங்ஙனம் ஆற்று
 வேன் என்றது. (குறு. 102)

76) பெய்த குன்றத்துப் பூநாறு தண்கலுழ்
 மீமிசைத் தாஅய வீஇ கமந்துவந்(து)
 கழிதரும் புனலும் வாசார் தோழி
 மறந்தோர் மன்ற மறவா தாமே
 கால மாரி மாலை மாமழை
 இன்னிசை உருமினம் முரலும்
 முன்வரல் ஏமஞ் செய்தகவி ரேரே.

பருவ வரவின்கண் ஆற்றுகளாகிய தலைமகட்டுத் தோழி பருவமன்று
 வம்பு என்றவழித் தலைமகள் சொல்லியது. (குறுந். 200)

77) நெய்தல் கூம்ப நிழல்குணக்(கு) ஒழுகக்
 கல்சேர் மண்டிலம் சிவந்து நிலந்தணியப்
 பல்பூங் கானலும் அல்கின் றன்றே
 இனமலி ஒலிப்பப் பொழுதுபடப் பூட்டி
 மெய்ம்மலி காமதீ தியாந்தொழு(து) ஒழியத்
 தேரும் செல்புறம் மறையும் ஊரோடு
 யாங்கா வதுகொல் தானே தேம்பட
 ஊதுவண்(டு) இமிரும் கேசதை மார்பின்
 மின்னிவர் கொடும்புண் கொண்கனொ(டு)
 இன்னகை மேவ நாம்ஆடிய பொழிலே.

தலைமகள் பகற்குறிவந்து மீள்வானது செலவு நோக்கித் தலைமகள்
 தன்னுள்ளே சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது. (நற். 187)

78) முரிந்த சிலம்பின் எரிந்த வணியின்
 புறன்அழிந்(து) ஒலிவரும் தாழிரும் கூந்தல்
 ஆயமும் அழுங்கின்று யாயுமஃ(து) அறிந்தனள்
 அருங்கடி அயர்ந்தனள் காப்பே எந்தை

வேறுபல் நாட்டின் காலதர வந்த
பலவினை நாவாய் தோன்றும் பெருந்துறைக்
கலிமடைக் கள்ளின் சாடி அன்னஎம்
இளநலம் இற்கடை ஒழியச்
சேறும் வாழியோ முதிர்கம் யாமே.

தோழி செறிப்பறிஇ வரைவுகடாயது. சிறைப்புறமுமாம். [(நற். 295).

19. கடுவன் மள்ளனார்

79) கொடுத்தியில் பரதவர் வேட்டம் வாய்த்தென
இரும்புலாக் கமழும் சிறுகுடிப் பாக்கத்துக்
குறுங்கண் அவ்வலைப் பயம்பா ராட்டிக்
கொழுங்கண் அயிலை பகுக்கும் துறைவன்
நம்மொடு புணர்ந்த கேண்மை முன்னே
அலர்வாய்ப் பெண்டிர் தூற்றப்
பலருமாங் கறிந்தனர் மன்னே இனியே
வதுவை கூடிய பின்றைப் புதுவது
பொன்வீ ஞாழலொடு புன்னை வரிக்குங்
கானலம் பெருந்துறைக் கழனி மாநீர்ப்
பாசடைக் கலித்த கணைக்கால் நெய்தல்
விழவணி மகளிர் தழையணிக் கூட்டும்
வென்வேல் கவுரியர் தொன்முது கோடி
முழங்கிரும் பௌவம் இரங்கு முன்துறை
வெல்போர் இராமன் அருமறைக் கவித்த
பல்வீழ் ஆலம் போல
ஒலியவிந் தன்றிவ் அழுங்கல் ஊரே.

தலைமகள் வரவுமலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

(அகம். 70)

20) கணக்காயன் தத்தனார்

80) கொல்லினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறியுளி
முகம்பட மடுத்த முளிவெதிர் நோன்காழ்
தாங்கரு நீர்ச்சுரதி(து) எறிந்து வாங்குவிசைக்
கொடுத்தியில் பரதவர் கோட்டு மீன் எறிய
நெடுங்கரை இருந்த குறுங்கால் அன்னத்து
வெண்தோடு இரியும் விததை கானல்

கைதையம் தன்புனல் சேர்ப்பனெடு
செய்தனெம் மன்றஓர் பகைதரு நட்பே.

வரைவிடை ஆற்றுகளெனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது-
(குறந். 304)

21) கண்ணம் புல்வனாக்

81) மணிதுணிந் தன்ன மாரிரும் பரப்பிள்
உரவுத்திரை கெழீஇய பூமலி பெருந்துறை
நிலவுக்குவித் தன்ன மோட்டுமணல் இடிகரைக்
கோடுதுணர்ந் தன்ன குரு(கு)ஒழுக்(கு) எண்ணி
எல்லை கழிப்பினம் ஆயின் மெல்ல
வளிசீத்து வரித்த புன்னை முன்றில்
கொழுமீன் ஆர்கைச் செழுநகர்ச் செலீஇய
எழுஎனின் இனனும் ஒல்லாள் யாமும்
ஒழிஎன வல்லம் ஆயினம் யாமத்(து)
உடைதிரை ஒலியின் துஞ்சு மலிகடல்
சில்குடிப் பாக்கம் கல்வென
அல்குவ தாகநீ அமர்ந்த தேரே.

தலைவியின் ஆற்றாமையும் உலகியலும் கூறி வரைவு கடாயது.
(நற். 159)

22) கதப்பிள்ளையாக்

82) தூங்கல் ஒலை ஒங்குமடல் பெண்ணை
மாஅரை புதைத்த மணல்மலி முன்றில்
வரையாத் தாரம் வருவிருந்(து) அயரும்
தன்குடி வாழ்நர் அங்குடிச்சீறார்
இனிதுமன் றம்ம தானே பனிபடு
பல்கரம் உழந்த தலகூர் பரிய
முழங்குதிரைப் புதுமணல் அழுந்தக் கொட்கும்
வால்உளைப் பொலிந்த புரவித்
தேரோர் நம்மொடு நகர அணங்கே.

வரைவு நீட்டிப்ப அலர்ஆம் எனக் கவன்ற தோழி சிறைப்புறமாகச்
சொல்லியது
(நற். 135.)

23) கயிலந்

83) பெருங்கடல் திரையது சிறுவென் காக்கை
களிற்றுச் செவியின் பாசடை மயக்கிப்

பணிக்கழி துழவும் பானுன் தனித்தோர்
 தேர்வந்து பெயர்ந்த(து) என்ப அதற்கொண்டு
 ஓரும் அலைக்கும் அன்னை பிறரும்
 பின்னுவிடு கதுப்பின யின்னிழை மகளிர்
 இனையரும் மடவரும் உளரே
 அலையாத் தாயரொடு நற்பா லோரே.

சிறைப்புறம்.

(குறு. 216.)

84) நொச்சி மாஅரும்(பு) அன்ன கண்ண
 எக்கர் ஞெண்டின் இருங்கிளைத் தொழுதி
 இலங்கெயிற்(று) ஏளர் இனிகை மகளிர்
 உணங்குதினை துழவும் கைபோல் ஞாழல்
 மணம்கமழ் நறுவீ வரிக்கும் துறைவன்
 தன்னொடு புணர்த்த இன்னமர் கானல்
 தனியே வருதல் தனிபுலம் (பு) உடைத்தென
 வாரேன மன்யான் வந்தனென் தெய்ய
 சிறுநா ஒண்மணித் தெள்ளிசை கடுப்ப
 இனயின் ஆர்கை ஈண்டுபுள் ஒலிக்குரல்
 இவைமகன் என்னு அளவை
 னயமான் தோன்றல் வந்துநின் றனனே .

தொழி காப்புடைமயிக்குக் காமம் பெருகிய காலத்துச் சிறைப்புறமாகச்
 சொல்லியது. (நற். 267)

வரைவு கடாயதூஉம் ஆம்.

85) நீர்பெயர்ந்து மாறிய செறிசேற்(று) அன்னல்
 நெய்த்தலைக் கொழுமீன் அருந்த இளக்குருகு
 குப்பை வெண்மணல் ஏறி அரைசர்
 ஒண்படைத் தொகுதியின் இலங்கித் தோன்றும்
 தண்பெரும் பெளவநீர்த் துறைவற்கு நீயும்
 கண்டாங்(கு) உரையாய் கொண்டோ பாண
 மாயிரு முள்ளூர் மன்னன் மாணர்த்(து)
 எல்லித் தீரெய இளநிரைப்
 பல்லசன் கிழவரின் அழிந்தடுவன் தலனே.

வாயிலாகப்புக்க பாணர்க்குத் தொழி தலைகளை குறிப்பறிந்து
 தெருங்கிச் சொல்லியது. (நற். 291.)

24. கயமனார்

86) யாயா கியனே மாஅ யோளே
 மடைமாண் செப்பில் தமிழை வைகிய
 பெய்யாப் பூயின் மெய்சா யினளே
 பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்
 இனயின் இருங்கழி ஓதம் மல்குதொறும்
 கயமுழ்கு மகளிர் கண்ணின் மாணும்
 தண்ணம் துறைவன் கொடுமை
 தம்முள் நாணிக் கரப்பா டும்மே.

தலைமகற்குத் தோழி வாயில் நேர்ந்தது. (குறு-9.)

25. கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார்

87) தகைநனி உடைத்தால் தோழி தகைமிகக்
 கோதை ஆயமொடு குவவுமணல் ஏறி
 வீததை கானல் வண்டல் அயரக்
 கதழ்பரித் திண்தேர் கடைஇ வந்து
 தண்கயத் (து) அமன்ற ஒன்புங் குவளை
 அரும்பலைத் (து) இயற்றிய சுரும்பாச் கண்ணி
 பின்னுப்புறம் தாழக் கொன்னே குட்டி
 நல்வரல் இளமுலை நோக்கி நெடிதுநினைந்து
 தில்லாது பெயர்ந்தனன் ஒருவன் அதற்கே
 புலவுநா (று) இருங்கழி துழைஇப் பலவுடன்
 புள்ளிறை கொண்ட முள்ளுடை நெடுந்தோட்டுத்
 தாழை மணந்து ஞாழலொடு கெழீஇப்
 படப்பை நின்ற முடத்தாள் புன்னைப்
 பொன்னேர் நுண்தாது நோக்கி
 என்னும் நோக்குமிவ அழுங்கல் ஊரே.

இரந்து பின் நின்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறைநயப்பக் கூறியது.

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லியதூஉம் ஆம். (அகம். 180.)

26. கருவூர்ப் பூதஞ் சாத்தனார்

88) கடல்பா(டு) அவிந்து தோணி நீங்கி
 நெடுநீர் இருங்கழிக் கடுமீன் கவிப்பினும்

வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கௌவை தூற்றினும்
 மாணிகழ நெடுத்தேர் பாணி நிற்பப்
 பகலும் நம்வயின் அகலான் ஆகிப்
 பயின்றுனரு மன்னே பனிநீர்ச் சேர்ப்பன்
 இனியே, மணப்பரும் காமம் தண்ப்ப நீந்தி
 வாரா தோர்நமக் கியராஅர் என்னுது
 மல்லல் மூதூர் மறையினை சென்று
 சொல்லின் எவனோ பாண எல்லி
 மனைசேர் பெண்ணை மடிவாய் அன்றில்
 துணையொன்று பிரியினும் துஞ்சா காண்னனக்
 கண்ணிறை நீர்கொடு கரக்கும்
 ஒண்ணுதல் அரிவைபான் என்செய்கோ எனவே.

தோழி பாணனுக்குச் சொல்லியது.

(அகம். 30)

27. கல்பொரு சிறுநுரைபார்

89) காமம் தாங்குமதி என்போர் தாமஃ(து)
 அறியலர் கொல்லோ அனைமது கையர்கொல்
 யாம்எம் காதலர்க் காணேம் ஆயின்
 செறிதுளி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
 கல்பொரு சிறுநுரை போல
 மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே.

வற்புறுத்தும் தோழிக்குத் தலைமகள் அழிவுற்றுச் சொல்லியது.

(குறந். 290)

28) கல்லாடனார்

90) சேயாறு சென்று துணைபரி அசாவா(து)
 உசாவுநர்ப் பெறினே நன்றுமன் தில்ல
 வயச்சுரு எறிந்த புள்தணிந்(து) எந்தையும்
 நீலநிறப் பெருங்கடல் புக்கனன் யாயும்
 உப்பை மாறி வெண்தெல் தரீஇய
 உப்புவினை கழனிச் சென்றனள் அதனல்
 பனியிரும் பரப்பின் சேர்ப்பற்(கு)

இனிவரின் எளியளி என்னும் தூதே.

தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவா-
 ளாய்ச் சொல்லியது.

(குற. 269)

29) கவைமகள்

91) கொடுத்தாள் முதலைக் கோள்வல் ஏற்றை
வழிவழக்கு அறுக்கும் கானலம் பெருந்துறை
இனமீன் இருங்கழி நீத்தி நீநின்
நயன்உடை மையின் வருதி இவள்தன்
மடனுடை மையின் உவக்கும் யானது
கவைமக தஞ்சண் டாஅங்(கு)
அஞ்சவல் பெருமளன் நெஞ்சத் தானே.

செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்டு இராவார வரைவல் என்றற்குத் தோழி
அது மறுத்து வரைவு கடாயது. (குறு. 324)

30) காமஞ்சேர் குளத்தார்

92) நோமென் நெஞ்சே நோமென் நெஞ்சே
இமைதீய்ப் பன்ன கண்ணீர் தாங்கி
அமைதற் கமைத்தநங் காதலர்
அமைவில ஈரகுதல் நோமென் னெஞ்சே.

பிரிவிடை ஆற்றுகொளனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.
(குறுந். 4)

31. கிடங்கில் காவிதிக் கீரங்கண்ணனார்.

93) ஞாயிறு ஞான்று கதிர்மழுங் கின்றே
எல்லியும், பூவீ கொடியின் புலம்படைந் தன்றே
வாவலும் வயின்தொறும் பறக்கும் சேவலும்
நகைவாய்க் கொளீஇ நகுதொறும் விளிக்கும்
மாயாக் காதலொடு அதரீப்படத் தெளித்தோர்
கூறிய பருவம் கழித்தன்று பாரிய
பராரை வேம்பின் படுசினே இருந்த
குராஅல் கூகையும் இராஅ இசைக்கும்
ஆளு நோயட வருத்தி இன்னும்
தமியேன் கேட்டுவெனி கொல்லோ
பரியரைப் பெண்ணை அன்றில் குரவே.

வரைவிடை மெலிந்த தலைமகள் வன்புறை எதிர்மொழித்தது.
(நற். 218)

32) கீரங்கீரனார்

94) கோட்குரு வழங்கும் வாட்கேழ்ஞ்சுங்கழி
 மணியேர் நெய்தல் மாமலர் நிறையப்
 பொன்னேர் நுண்தாது புன்னை தாடம்
 வீழ்தாள் தாழைப் பூக்கமல் கானல்
 படர்வத்து நலியும் சுடர்செல் மாலை
 நோய்மலி பருவரல் நாயிவண் உய்கம்
 கேட்டிசின் வாழி தோழி தெண்கழி
 வள்வாய் ஆழி உள்வாய் தோயினும்
 புள்ளுநிமிர்ந் தன்ன பொலம்படைக் கலிமா
 வலவன் கோலுற அறியா
 உரவுநீர்ச் சேர்ப்பன் தேர்மணிக் குரவே.

வரைவு மலிந்தது.

(நற்: 78).

33) குடவாயில் கீரத்தனார்.

95) பெருங்கடல் பரப்பின் சேயிரு நடுங்கக்
 கொடுத்தொழில் முகந்த செங்கோல் அவ்வலை
 நெடுந்தியில் தொழிலொடு வைகிய தத்தைக்(கு)
 உப்புநொடை நெல்லின் முரல் வெண்சோறு
 அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து
 கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்
 திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி அன்னளந்
 ஒண்தொடி ஞெழுக்கா தீமோ தெய்ய
 ஊதை ஈட்டிய உயர்மணல் அடைகரைக்
 கோதை ஆயமொடு வண்டல் தைஇ
 ஓரை ஆடினும் உயங்குநின் ஒளிஎனக்
 கொன்னும் சிவப்போள் காணின் வென்வேல்
 கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த
 நாடுஉரு நிதியினும் செறிய
 அருங்கடிப் படுக்குவள் அறனில் யாயே.

தலைமகற்குத் தோழி செறிப்ப நிவுநீஇ வரைவு கடாயது. (அகம். 60.)

96) தீயும் யானும் நெருநல் பூவின்
 நுண்தா(து) உறைக்கும் வண்டினம் ஒப்பி
 ஒழிதிரை வரித்த வெண்மணல் அடைகரைக்

கழிகுழ் கானல் ஆடிய(து) அன்றிக்
 கரந்துநாம் செய்ததொன்(று) இல்லை உண்டெயின்
 பரந்துபிறர் அறித்தன்றும் இலரே நன்றும்
 எவன்குறித் தனள்கொல் அன்னை கயம்தோ(று)
 இறவாச் இனக்குரு(கு) ஒலிப்பச் சுறவம்
 கழிசேர் மருங்கின் கணைக்கால் நீடிக்
 கண்போல் பூத்தமை கண்டு நுண்பல
 சிறுபா சடைய நெய்தல்
 குறுமோ சென்றெனக் கூறு தோளே.

சிறைப்புறமாகத் தேரழி செறிப்பறிவுநீஇயது.

((நற். 27))

34. குமுழிஞாழலார் நுப்பசலையார்.

97) ஒடுங்கீர் ஒதி நினக்கும் அற்றே
 நடுங்கின்(று) அளித்தென் நிறையில் நெஞ்சம்
 அடும்புகொடி சிதைய வாங்கிக் கொடுங்கழிக்
 குப்பை வெண்மணல் பக்கம் சேர்த்தி
 நிறைச்சூல் யாமை மறைக்கீன்று புதைத்த
 கோட்டுவட்(டு) உருவின் புலவுநாறு முட்டைப்
 பார்ப்பிடன் ஆகும் அளவைப் பருவாய்க்
 கணவன் ஒம்பும் கானலம் சேர்ப்பன்
 முள்ளுறின் சிறத்தல் அஞ்சி மெல்ல
 வாவுடை மையின் வள்பின் காட்டி
 எத்தொழில் நவின்ற எழில்நடைப் புரவி
 செழுநீர்த் தண்கழி நீந்தலின் ஆழி
 நுதிமுகம் குறைந்த பொதிமுசிழ் நெய்தல்
 பாம்புயர் தலையின் சாம்புவன நிவப்ப
 இரவந் தன்ருல் திண்தேர் கரவாது
 ஒல்லென ஒலிக்கும் இனையரொடு வல்வாய்
 அரவச் சீறார் காணப்
 பகல்வந் தன்ருல் பாய்பரி சிறந்தே.

தோழி வரைவு மலிந்து சொல்லியது.

((அகம். 160))

35) குன்றியனார்.

98) கானல் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப
 நீல்திறப் பெருங்கடல் பாடெழுந்(து) ஒலிப்ப

மீனார் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி
 குவையிரும் புன்னைக் குடம்பை சேர
 அசைவன்(டு) ஆர்க்கும் அல்குறு காலைத்
 தாழை தவரத் தூக்கி மாலை
 அழிதக வந்த கொண்டலொடு கழிபடர்க்
 காமர் நெஞ்சம் கையறு (பு) இனையத்
 துயரம் செய்துநம் அருளார் ஆயினும்
 அருஅ வியரோ அவருடைக் கேண்மை
 அளியின் மையின் அவண்உறை முனைஇ
 வாரற்க தில்ல தோழி கழனி
 வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்
 தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தாள் நாரை
 செறிமடை வயிரின் பிளிற்றிப் பெண்ணை
 அகமடல் சேர்க்கும் துறைவன்
 இன்துயில் மார்பின் சென்றளன் நெஞ்சே.

தலைமகன் பொருள்வயின் பிரிந்தவழிக் கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லி-
 யது. (அகம். 40.)

99) கூன்முள் முண்டகக் கூர்ம்பனி மாமலர்
 நூலறு முத்தின் காலொடு பாறித்
 துறைதொறும் பரக்கும் தூமணல் சேர்ப்பனை
 யானும் காதலென் யாயும்நனி வெய்யன்
 எந்தையும் கொடியர் வேண்டும்
 அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழிமே.

வரைவு நீட்டித்தவிடத்து ஆற்றுகளாகிய தலைமகட்குத் தோழி வரைவு
 மவிவு கூறியது. (குறு. 51.)

100) மாரி ஆம்பல் அன்ன கொக்கின்
 பாசீவல் அஞ்சிய பருவரல் ஈர்ஞெண்டு
 கண்டல் வேரனைச் செலீஇயர் அண்டர்
 கயிறிசி எருத்தின் கதழும் துறைவன்
 வாரா(து) அமையினும் அமைக
 சிறியவும் உளசண்டு விலைஞர்கை வளையே.

வரைவு நீட்டித்தவிடத்துத் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.
 (குறு. 117.)

101)பெருங்கடல் முழுங்கக் காளல் மலர

இருங்கழி ஓதம் டில்லிறந்து மலிர
வள்ளிதழ் நெய்தல் கூம்பப் புள்ளுடன்
கமழ்பூம் பொதும்பர்க் கட்சி சேரச்
செல்கடர் மழுங்கச் சிவத்துவாங்கு மண்டிலம்
கல்சேர்பு நண்ணிப் படர்அடைபு நடுங்கப்
புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை
அன்னர் உன்னார் கழியில் பன்னாள்
வாழலேன் வாழி தோழி என்கண்
பிணியிறி தாகக் கூறுவர்
பழியிறி தாகல் பண்புமார் அன்றே.

ஊரைவு நீட ஆற்றாளாகிய தலைவி வன்புறை எதிர் அழிந்து சொல்
லியது. (நற். 117.)

சிறைப் புறமும் ஆம்.

102)ஞான்ற ஞாயிறு குடமலை மறைய

மான்ற மாலை மகிழ்ந்த பரதவர்
இனிதுபெறு பெருமீன் எளிதினின் மாறி
அலவன் ஆடிய புலவு மணல் முன்றில்
காமர் சிறுகடிச் செல்நெறி வழியின்
ஆய்மணி பொதியனிழ்ந்தாங்கு நெய்தல்
புல்லிதழ் பொதிந்த பூத்தப யிதிக்கும்
மல்லல் இருங்கழி மலிநீர்ச் சேர்ப்பற்(கு)
அமைந்துதொழில் கேட்டன்றோ இலமே முன்கை
வார்கோல் எல்வனை உடைய வாங்கி
முயக்கெனக் கலுழ்ந்த இவ்வூர்
எற்றா வதகொல்யாம் மற்றொன்று செய்ளே.

தோழி தலைமகள் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

(நற். 239.)

36. கூடலூர் கிழார்.

103)தண்கடல் படுதிரை பெயர்த்தலின் வெண்பறை

நாரை நிரைபெயர்ந்(து) அயிரை ஆரும்
ஊரோ நன்றுமன் மரந்தை
ஒருதனி வைகின் புலம்பா கின்றே.

காப்புமிகுதிக்கண் தோழி தலைமகட்கு உரைத்தது.

(குறு. 166.)

37. கொல்லனி அழிச்சி.

104) உறைபதி அன்றித் துறைகெழு சிறுகடி
கானலம் சேர்ப்பன் கொடுமை எற்றி
ஆனத் துயரமொடு வருத்திப் பாணன்
துஞ்சா(து) உறைநீரா(டு) உசாவாத்
துயில்கண் மாக்களொடு நெட்டிரா உடைத்தே.

வரைவிடை ஆற்றுது தோழிக் குத் தலைமகள் சொல்லியது. (குறு.145.)

38. கோக்குள முற்றான்.

105) இதுவே, நறுவீ ஞாழல் மாமலர் தரஅய்ப்
புள்ளை ததைந்த வெண்மணல் ஒருசிறைப்
புதுவது புணர்ந்த பொழிலே உதுவே
பொம்மல் மடுதிரை நம்மோ(டு) ஆடிப்
புறம்தாழ்(பு) இருளிய பிறங்குரூரல் ஐம்பால்
துவரினர் அருளிய துறையே அதுவே
கொடுங்கழை நிவந்த நெடுங்கால் நெய்தல்
அம்பகை நெறித்தழை அணிபெறத் தைஇத்
தமியர் சென்ற கானல் என்றாக(கு)
உள்ளுதோ(று) உள்ளுதோ(று) உருகிப்
பைஇப் பையப் பசத்தனை பசப்பே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவிக்குரைப்பாளாய் வரைவு கடாயது.
(நற்.96.)

39. கோட்டியூர் நல்லந்தையார்.

106) யார்க்குநொந்(து) உரைக்கோ யானே ஊர்கடல்
ஓதம் சென்ற உப்புடைச் செறுவில்
கொடுங்கழி மருங்கின் இரைவேட்(டு) எழுந்த
கருங்கால் குருகின் கோள்உய்ந்து போகிய
முடங்குபுற இறவின் மோவாய ஏற்றை
எறிதிரை தொகுத்த எக்கர் நெடுங்கோட்டுத்
துறுகடல் தலைய தோடுபொதி தாழை
வண்டுபடு வான்போது வெருஉம்
துறைகெழு கொண்கன் துறத்தனனி எனவே.

வரைவுநீட ஒருதலை ஆற்றினாம் என்ற தோழி சிறைப்புறமாகத் தடு
னுள்ளே சொல்லியது. (நற்.211.)

40. சாகலாசனார்.

107) இருங்கழி மலர்ந்த வள்ளிதழ் நீலம்
 புலாஅல் மறுகின் சிறுகுடிப் பாக்கத்(து)
 இனமீன் வேட்டுவர் ஞாழலொடு மிலையும்
 மெல்லம் புலம்ப நெகிழ்ந்தன தோளே
 சேயிருத் துழந்த நுளரபிதீர்ப் படுதிரை
 பராஅரைப் புன்னை வாங்குசினைத் தோயும்
 கானலம் பெருந்துறை தோக்கி இவளே
 கொய்கவல் புரவிக் கைவண் கோமான்
 நல்தோர்க் குட்டுவன் கழுமலத் தன்ன
 அம்மா மேனித் தொல்நலம் தொலையத்
 துஞ்சாக் கண்ணை அலமரும் நீயே
 கடவுள் மரத்த முன்மிடை குடம்பைச்
 சேவலொடு புணராச் சிறுகரும் பேடை
 இன்னு(து) உயங்கும் கங்குலும்
 நும்முடி உள்ளுவை நோகோ வானே.

பகற்குறிக்கண் வந்து நீங்கும் தலைகனைத் தோழி வரைவு கடாயது.
 (அ.கம். 270.)

41. சாத்தனார்

108) அடும்பவிழ் அணிமலர் சிதைஇமீன் அருந்தும்
 தடநாள் நாரை இருக்கும் எக்கர்த்
 தண்ணம் துறைவன் தொடுத்து நம்மலம்
 கொள்வாம் என்றி தோழி கொள்வாம்
 இடுக்கண் அஞ்சி இரத்தோர் வேண்டிய
 கொடுத்தவை தானைக் கூறலின்
 இன்னு தோநம் இன்னுயிர் இழவே.

பரத்தை மாட்டுப் பிரிந் வந்தது தலைமகன் கேட்கும் அண்மையனாகத்
 தோழிக்குக் கிழத்தி கூறியது. (குறு.349)

42) சிறைக்குடிஆந்தையார்

109) பூவிடைப் படினும் யாண்டுகழிந் தன்ன
 தீருறை மகன்றில் புணர்ச்சி போலப்
 பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமொ(டு)
 உடன்உயிர் போகு தில்ல கடன்அறிந்(து)

இருவேம் ஆகிய உலகத்(து)

ஒருவேம் ஆகிய புன்மைநாம் உயற்கே.

காப்பு யிகுதிக்கண் ஆற்றாநாகிய தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.

(குறு.57)

43. சீத்தலைச் சாத்தனார்

110) ஒங்குதிரைப் பரப்பின் வாங்குவிசை கொளீஇத்

தியிலோனி தந்த கடுங்கண் வயமீன்

உழை அணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்

விழுவயர் மறுகின் விலைஎனப் பகரும்

கானலம் சிறுகுடிப் பெருநீர்ச் சேர்ப்ப

மலரேர் உண்டெனம் தோழி எவ்வம்

அலர்வாய் நீங்கநீ அருளாய் பெயர்ப்பினும்

நெடுங்கழி துழைஇய குறுங்கால அன்னம்

அடும்பமர் எக்கர் அஞ்சிறை உளரும்

தடவுநிலைப் புன்னைத் தாதணி பெருநீதுறை

நடுங்கயிர் போழ்ந்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்

வண்டல் பாவை சிதைவ வந்துநீ

தோஷ்புதி(து) உண்ட ஞானறைச்

குளும் பொய்யோ கடலறி கரியே.

பகற்குறிக்கண் வந்த தலைமகன் தோழி வரைவு கடையது.

(அகம்.320)

111) இருங்கழி துழைஇய ஈரம்புற நாரை

இறவெறி திவலையின் பனிக்கும் பாக்கத்(து)

உவன்வரின் எவனோ பாண பேதை

கொழுமீன் ஆர்கைச் செழுநகர் நிறைந்த

கல்லாக் கதவர் தன்னையர் ஆகவும்

வண்டல் ஆயமொடு பண்டுதான் ஆடிய

ஈனப் பாவை தலையிட் டோரும்

மெல்லம் புலம்பன் அன்றியும்

செல்வாம் என்னும் கான லானே.

பாணர்க்குத் தோழி வாயில் மறுத்தது.

(நற்.127)

44. ஷய்தி வள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தன்

112) வீழ்தாழ் தாழை ஊழுறு கொழுமுளை

குருகுளர் இறகின் விரிபுதோ(டு) அடிரும்

கானல் நண்ணிய சிறுகுடி முனில்
 திரைவந்து பெயரும் என்பநத் துறந்து
 நெடுஞ்சேண் நாட்டார் ஆயினும்
 நெஞ்சிற்(கு) அணியரோ தண்கடல் நாட்டே.

கடிநகர் வேறுபடாது நன்காற்றினாய் என்ற தோழிக்குக் கிழத்தி
 உரைத்தது. (குறு.228)

45. சிவல்லூர் கீழார் மகனார் பெரும்புதன் கொற்றனார்

113) எவன்கொல் வாழி தோழி மயங்குபிசீர்
 மல்குதிரை யுழந்த ஒல்குநிலைப் புன்னை
 வண்டிமிர் இணர நுண்தாது வரிப்ப
 மணங்கமழ் இளமணல் எக்கர்க் காண்வரக்
 கணங் கொள் ஆயமொடு புணர்ந்துவினை யாடக்
 கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் இனையொடு நீக்கித்
 தாரன் கண்ணியன் சேரவந்து ஒருவள்
 வரிமனை புகழ்ந்த கிளவியன் யாவதும்
 மறுமொழி பெருஅன் பெயர்ந்தனன் அதற்கொண்டு
 அரும்படர் எவ்வமொடு பெருந்தோள் சாஅய்
 அவ்வலைப் பரதவர் கானலஞ் சிறுகுடி
 வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கவ்வையில் கலங்கி
 இறைவனை நெகிழ்ந்த நம்மொடு
 துறையும் துஞ்சாது கங்கு லானே.

தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகற்குக் குறை நயப்பக்
 கூறியது. (அகம். 250)

46. சேந்தங் கண்ணனார்

114) கழியே, சிறுகுரல் நெய்தலொடு காவி கூம்ப
 எறிதிரை யோதம் தரலா னாதே
 துறையே மருங்கிற் போகிய மாக்கவை மருப்பின்
 இருஞ்சேற்(று) ஈரனை அலவன் நீப்ப
 வழங்குநர் இன்மையின் பாடான் றன்றே
 கொடுநுகம் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திசி
 வடிமணி நெடுந்தேர் பூண ஏவாது
 ஏந்தெழில் மழைக்கண் இவள்குறை யாகச்
 சேந்தனை சென்மோ பெருநீர்ச் சேர்ப்ப
 இலங்கிரும் பரப்பின் எறிசுரு நீக்கி

வலம்புரி முழுகிய வானதியில் பரதவர்
ஒலிதலைப் பணிகம் ஆர்ப்பக் கல்லெனக்
கழிகெழு கொற்கை எதர்கொள இழிதரும்
குளவுமணல் நெடுங்கோட்(டு) ஆங்கண்
உவக்காண் தோன்றுமெம் சிறுநல் ஊரே.

பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

(அகம். 350)

115)வளைநீர் மேய்த்து கிளைமுதல் செலீஇ
வாப்பறை விரும்பினை ஆயினும் தூச்சிறை
இரும்புலா வருத்துநின் கிளையொடு சிறிதிருந்து
கருவிகால் வெண்குரு(கு) எனவ கேண்மதி
பெரும்புலம் பின்றே சிறுபுன் மாலை
அதுநீ அறியின் அன்புமார் உடையை
தொதமல் நெஞ்ச ம்கொள்ளா(து) என்குறை
இற்றுகு உணர உரைமதி தழையோர்
கொய்குழை அரும்பிய குமரி ஞாழல்
தெண்டிரை மணிப்புறம் தைவரும்
கண்டல் வேலிநும் துறைகீழ வோற்கே.

காமமிக்க கழிபடர் கிளவி

(நற். 54)

47. சேந்தன் பூதனார்

116)பூவொடு புரையும் கண்ணும் வேயென
விறல் வனப்(பு) எய்திய தோளும் பிறையென
மதிமயக் குறுஉம் நுதலும் நன்றும்
நல்லமன் வாழி தோழி அல்கலும்
தயங்குதிரை பொருத தாழை வெண்பூக்
குருகென மலரும் பெருந்துறை
விரிநீர்ச் சேர்ப்பொடு நகரா ஊங்கே.

வரைவிடை ஆற்றுகொளக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.
(குறு, 226)

48. சேந்தன்கீரனார்

117)அலர்யாங்(கு) ஒழிவ தோழி பெருமிகடல்
புலவுநா(று) அகந்துறை வலவன் தாங்கவும்

நில்லாது கழிந்த கல்லென் கடுந்தேர்
யான்கண் டன்றே இலனே பானுள்
ஒங்கல் வெண்மணல் தாழ்ந்த புன்னைத்
தாதுசேர் நிகர்மலர் கொய்யும்
ஆயம் எல்லாம் உடன்கண் டன்றே.

-அலரஞ்சிய தலைமகள் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது. (குறு.311)

-49. தாமோதரனார்

118) ஞாயிறு பட்ட அகல்வாய் வானத்(து)
அளிய தாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை
இறையுற ஒங்கிய நெறியயல் மராஅத்த
பிள்ளை உள்வாய்ச் செரீஇய
இரைகொண் டமையின் விரையுமால் செலவே.

-காமமிக்க கழிபடர் கிளவியால் பெர்முது கண்டு சொல்லியது. (குறு.92)

50. தாயல் கண்ணனார்

119) கண்ணும் தோளும் தண்ணறும் கதுப்பும்
பழதலம் இழந்து பசலை பாய
இன்னுயிர் பெரும்பிறி தாயினும் என்னதூஉம்
புலவேன் வாழி தோழி சிறுகால்
அலவனொடு பெயரும் புலவுத்திரை நளிகடல்
பெருமீன் கொள்ளும் சிறுகுடிப் பரதவர்
கடிகுல் மாட்டிய கணைகதிர் ஒண்சுடர்
முதிரா ஞாயிற்(று) எதிரொளி கடுக்கும்
கானலம் பெருந்துறைச் சேர்ப்பன்
தானே யானே புணர்ந்த மாறே.

-வரையடை வைத்துப் பிரிய ஆற்றாளாய தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது. (நற்.219)

51. தும்பிசேர்கீரனார்

120) ஆய்வனை நெகிழவும் அயர்வுமெய் நிறுப்பவும்
நோய்மலி வருத்தம் அன்னை அறியின்
உளெனோ வாழி தோழி விளியா(து)
உரவுக்கடல் பொருத விரவுமணல் அடைகரை
ஓரை மகளிர் ஓராங்குக் காட்ட

ஆய்ந்த அலவன் துன்புறு துணைப்பரி
ஒங்கு வரல் விரிதிரை களையும்
துறைவடி சொல்லோ பிறவா யினனே.

ஊரைவிடை வேறுபடுகின்றாய் என்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.
(குறுந். 316).

121) பெருங்கடல் பரதவர் கொண்டீன் உணங்கலின்
இருங்கழிக் கொண்ட இறவின் வாடலொடு
நிலவுநிற வெண்மணல் புலவப் பலவுடன்
எக்கர்தொறும் டரக்கும் துறைவனோடு ஒருநாள்
நக்கதோர் பழியும் இலமே போதவிழ்
பொன்னிணை மரீஇய புள்ளிமிழ் பொங்கர்ப்
புன்னையம் சேரி இவ்வூர்
கொன்னலர் தூற்றும் தன் கொடுமை யானே.

அவரஞ்சி ஆற்றுவாய தலைமகள் தலைவன் கேட்பானாகத் தோழிக்குக்-
கூறியது. (குறுந், 320).

52. தேரதரன்:

122) கடர்சினம் தணிந்து குன்றம் சேரப்
படர்சுமந்(து) எழுதரு பையுள் மாலை
யாண்டுவர் கொல்லோ வேண்டுவினை முடிநர்
இன்னா(து) இரங்கும் என்னார் அன்னோ
தைவரல் அசைவளி மெய்பாய்ந்(து) ஊர்தரச்
செய்வுறு பாவை அன்னஎன்
மெய்பிறி(து) ஆகுதல் அறியா தோரே.

பிரிவிடைப் பருவ வரவின் கண் கிழத்தி மெலிந்து கூறியது,
(குறுந். 195).

53) தேவனார்:

123) அறிந்தோர் அறனிலர் என்றல் சிறந்த
இன்னுயிர் கழியினும் நனியின் னாதே
புன்னையம் கானல் புணர்குறி வாய்த்த
பின்னீர் ஒதியென் தோழிக்(கு) அன்னோ
படுமணி யானைப் பசும்பூண் சோழர்
கொடி நுடங்கு மறுகின் ஆர்க்காட்(டு) ஆங்கண்

கள்ளுடைத் தடவில் புள்ளொலித்(து) ஓவாத்
தேர்வழங்கு தெருவின் அள்ள
கௌவையா கின்ற(து) ஐயதின் அருளே.

வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுகத் தோழி தலைமகளை வரைவு
முடுகச் சொல்லியது. (நற். 227)

54. நக்கண்ணையார்

124) இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதல்
சுறவுக்கோட்(டு) அன்ன முள்ளிலைத் தாழை
பெருங்களிற்று மருப்பின் அன்ன அரும்புமுதிர்வு
நன்மான் உழையின் வேறுபடத் தோன்றி
விழவுக்களம் கமழும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்பு
இனமணி நெடுந்தேர் பாகன் இயக்கச்
செலீஇய சேறி யாயின் இவளே
வருவை ஆகிய சின்னம்
வாழாள் ஆதல் நற்(கு) அறிந்தனை சென்மே.

புணர்ந்து நீங்கிய தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாயது. (நற்.19)

125) உள்ளார் மாஅத்த முள்ளெயிற்று வாவல்
ஓங்கல் அஞ்சினைத் தூங்குதுயில் பொழுதின்
வெல்போர்ச் சோழி அழிசியம் பெருங்காட்டு
நெல்லியம் புளிச்சுவைக் கனவி யாஅங்(கு)
அதுகழிந் தன்றே தோழி அவநாட்டுப்
பனியரும்(பு) உடைந்த பெருந்தான் புன்னை
துறைமேய் இப்பி ஈர்ப்புறத்(து) உறைக்கும்
சிறுகுடிப் பசுதவச் மகிழ்ச்சியும்
பெருந்தண் காணலும் நினைந்தஅப் பகலே.

வரைவிடை வைத்துப்பிரிய ஆற்றாளாய தலைவி கனக்கண்டு தோழிக்கு
உரைத்தது. (நற். 87.)

55. நக்கீரர்

126) நெடுவேன் மார்பின் ஆரம் போலச்
செவ்வாய் வானம் தீண்டின் அருந்தும்
பைங்கால் கெசக்கின் நிரைபறை உகப்ப
எல்லை பைய்பயக் கழிப்பிக் குடவயின்

கல்சேர்ந் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
 மதரெழில் மழைக்கண் கலுழ இவளே
 பெருநாண் அணிந்த சிறுமென் சாயல்
 மாணலம் சிதைய ஏங்கி ஆளுது
 அழல்தொடங் கினளே பெரும அதனால்
 கழிச்சுரு எறிந்த புள்தாள் அத்திரி
 நெடுநீர் இருங்கழிப் பரிமெலிந்(து) அசைஇ
 னல்வில் இளையரொ(டு) எல்லிச் செல்லாது
 சேர்ந்தனை செலினே சிதைருவ(து) உண்டோ
 பெண்ணை ஒங்கிய வெண்மணல் படப்பை
 அன்றில் அகவும் ஆங்கண்
 சிறுசூரல் நெய்தல்எம் பெருங்கழி நாட்டே.

தோழி பகற்குறிக்கண் தலைமகளை இடத்துய்த்து வலது தலைமகளை
 எதிர்ப்பட்டு நின்று சொல்லியது. (அகம். 120.)

127) குடுமிக் கொக்கின் பைங்கால் பேடை
 இருஞ்சேற்(று) அள்ளல் நாள்புலம் போகிய
 கொழுமீன் வல்சிப் புள்தலைச் சிருஅர்
 நுண்ஞாண் அவ்வலைச் சேவல் பட்டென
 அல்குறு பொழுதின் மெல்கிரை மிசையாது
 பைதல் பின்னை தழீஇ ஒய்யென
 அங்கண் பெண்ணை அன்புற நரலும்
 சிறுபல் தொல்குடிப் பெருநீர்ச் சேர்ப்பன்
 கழிசேர் புன்னை அழிபூம் காளல்
 தணவா நெஞ்சமொடு தமிழன் வந்துநம்
 மணவா முன்னும் எவளோ தோழி
 வெண்கோட் டியாளை விறல்போர்க் குட்டுவவி
 தெண்திரைப் பரப்பின் தொண்டி முன்துறைச்
 சுரும்புண மலர்ந்த பெருத்தண் நெய்தல்
 மணிஏர் மாணலம் ஓரீஇப்
 பொன்றேர் வண்ணம் கொண்டஎன் கண்ணே.

இரவுக்குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புருத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்-
 லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது. (அகம். 290)

128) கடுத்தேர் இளையரொடு நீக்கி நின்ற
 நெடுத்தகை நீர்மையை அன்றி நீயும்
 தொழுதகு மெய்யை அழிவுமுந் துறந்தும்

பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றலின்
 குவளை உண்கண் கலுழ நின்மாட்டு
 இவளும் பெரும்பே(து) உற்றனள் ஒருந்
 தாயுடை நெடுநகர்த் தமர்பா ராட்டக்
 காதலின் வளர்ந்த மாதர் ஆதலின்
 பெருமடம் உடையரோ சிறிதே அதனால்
 குன்றின் தோன்றும் குவவுமணல சேர்ப்ப
 இன்றிவண் விரும்பா தீமோ சென்றப்
 பூவிரி புன்னை மீதுதோன்று பெண்ணைக்
 கூஉங்க ணஃதே தெய்ய ஆங்கண்
 உப்பொய் உமணர் ஒழுகையொடு வந்த
 டுளைப்படு பேடை டுரியக் குரைத்தெழுந்(து)
 உருமிசைப் புணரி உடைதரும்
 பெருநீர் வேலிஎம் சிறுநல் ஊரே.

தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி சொல்லியது.

(அகம்.310)

129) பன்னாள் எவ்வம் தீரப் பகல்வந்து
 புன்னையம் பொதும்பின் இன்னிழல் கழிப்பி
 மாலை மால்கொள நோக்கிப் பண்ணாய்ந்து
 வலவன் வண்தேர் இயக்க நீயும்
 செலவுவிருப்(பு) உறுதல் ஒழிகதில் அம்ம
 செல்லா நல்விசைப் பொலம்புண் திரையன்
 பல்பும் கானல் பவத்திரி அன்னஇவள்
 நல்லெழில் இளநலம தொலைய ஒகலெனக்
 கழியே ஒதம் மல்கின்று வழியே
 வள்ளியிற்(று) அரவொடு வயமீன் கொட்கும்
 சென்றோர் மன்ற மானறின்று பொழுதென
 நிந்திறத்(து) அவலம் வீட இன்றிவண்
 சேப்பின் எவனோ பூக்கேழ் புலம்ப
 பகமீன் கொடுத்த வெண்ணெல மாஅத்
 தயிர்மிதி மிதவை ஆர்த்துவம் நினக்கே
 வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம்
 குடபுல உறுப்பில் கூட்டுபு நிகழ்த்திய
 வண்டியிர் நறுஞ்சாந்(து) அணிகுவம் தின்தியில்
 எல்லுத்தொழில் மடுத்த வல்வினைப் பாதவரி
 கூர்வனிக் கடுவிசை மாட்டலின் பாய்புடன்

கோள்சுருக் கிழித்த கொடுமுடி நெடுவலை
தண்கடல் அசைவளி எறிதொறும் விளைவிட்டு
முன்றில் தாழைத் தூங்கும்
தெண்கடல் பரப்பின் எம்உறையின் ஊர்க்கே.

பகற்குறிக்கண் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது.

(அகந். 340)

(130) மாயிரும் பரப்பகம் துணிய நோக்கிச்
சேயிரு எறித்த சிறுவென் காக்கை
பாயிரும் பனிக்கழி துழைஇப் பைங்கால்
தான்வீழ் பெடைக்குப் பயிரிடுஉச் சுரக்கும்
சிறுவீ ஞாழல் துறையுமார் இனிதே
பெரும்புலம்(பு) உற்ற நெஞ்ச(மொடு பலநினைத்து
யானும் இனையேன் ஆயினென் ஆனது
வேறுபல் நாட்டின் கால்தர வந்த
பலவுறு பண்ணியம் இழிதரு நிலவுமணல்
நெடுஞ்சினைப் புன்னைக் கடுஞ்சூல் வெண்குரு(கு)
உலவுத்திரை ஒதம் வெரு உம்
உரவு நீர்ச் சேர்ப்பனெடு மணவா ஊங்கே.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவி வன்புறை எதிரழித்தது.

(நற். 31)

131) பல்பூங் கானல் பகற்குறி மரீஇச்
செல்வல் கொண்க செறித்தனள் யாயே
கதிர்கால் வெம்பக் கால்காய் ஞாயிற்றுத்
திருவுடை வியனகர் வருவிருந்(து) அயர்மார்
பொன்தொடி மகளிர் புறங்கடை உகுத்த
கொக்குகிர் நிமிரல் மாந்தி எற்பட
அகலங். காடி அசைநிழல் குவித்த
பச்சிருக் கவர்ந்த பசுங்கண் காக்கை
தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பில் சேக்கும்
மருங்கூர்ப் பட்டினத்(து) அள்ள இவன்
நெருங்கேர் எய்வனை ஒடுவ கண்டே.

தோழி செறிப்பறிவு நீ இயது.

(நற். 258.)

132) பெருந்தோள் நெகிழ அவ்வரி வாடச்
சிறுமெல் ஆகம் பெரும்பசுப்(பு) ஊர
இன்னேம் ஆக எற்கண்டு நாணி
நின்னெடு தெளித்தனர் ஆயினும் என்னது உம்

அணங்கல் ஒம்புமதி வாழிய நீயெனக்
கணங்கெழு கடவுட்(கு) உயர்பலி தூஉய்ப்
பரவினம் வருகம் சென்மோ தோழி
பெருஞ்சேய் இறவின் துய்த்தலை முடிகல்
சிறுவெண் காக்கை நாளிரை பெறாஉம்
பசும்பூண் வழிதி மருங்கை அன்னஎன்
அரும்பெறல் ஆய்கவின் தொலையப்
பிரிந்தான்(டு) உறைதல் வலி யோரே.

பட்டபின்றை வரையாது பொருள் வயின் பிரிந்த காலத்துத் தோழி
'இவள் ஆற்றாளாயினாள்; இவளை இழந்தேன் எனக்கவள்ளுள் வற்பு-
றுத்தது. அக்காலத்து ஆற்றாளாய் நின்ற தலைமகன் தோழிக்குச்சொல்-
லிய தூஉமாம். (நற். 358.)

56) நம்பிகுட்டுவன்

133) முட்கால் இறவின் முடங்குபுறப் பெருங்கிளை
புணரி இருதிரை தருஉம் துறைவன்
புணரிய இருந்த ஞான்றும்
இன்னது மன்றே நன்னுதல் கவினே.

தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவி வேறுபாடு கண்ட புறத்தார் அவள்
கூறுகின்றமை தோன்றத் தோழி தலைமகட்டுக் கூறுவாளாய்க்
கூறியது. (குறுந். 109)

134) மான்அடி அன்ன கவட்டிலை அடும்பின்
தார்மணி அன்ன ஒண்பூக் கொழுதி
ஒண்தொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்
புள்ளியிழ் பெருங்கடல் சேர்ப்பனை
உள்ளேன் தோழி படிஇயர்என் கண்ணே.

வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது.

(குறுந். 243)

135) இருங்கழி பொருத ஈர வெண்மணல்
மாக்கொடி அடும்பின் மாயிதழ் அலரி
கூந்தல் மகளிர் கோதைக் கூட்டும்
காமர் கொண்டனி நாமவெங்கேண்மை
அமைந்தே தில்லா ஊங்கும் நம்மொடு
புணர்ந்தனன் போல உணரக் கூறித்

தான்யாமி(கு) என்னும் அறனில் அன்னை
யானெழில் அறிதலும் உரியள் நீயும்நம்
பராசைப் புன்னைச் சேரி மெல்ல
நள்ளென் கங்குலும் வருமரோ
அம்ம வாழியவர் தேர்மணிக் குரவே.

பிரவுகிருதி வந்து தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி வரைவு,
கடாயது. (நற். 145.)

136)கானல் கண்டல் கழன்றுகு பைங்காய்
நீலநிற இருங்கழி உடம்பட வீழ்ந்தென
உறுகால் தூக்கத் தூங்கி ஆம்பல்
சிறுவெண் காக்கை ஆவித்(து) அன்ன
வெளிய விரியும் துறைவ என்றும்
அளிய பெரிய கேண்மை நும்போல்
சால்பெதிர் கொண்ட செம்மையோரும்
தேரு தெஞ்சம் கையறுபு வாட
நீடின்று விரும்பார் ஆயின்
வாழ்தல்மற்று எவனோ தேய்கமா தெளிவே.

தெளிவிடை விலக்கியது.

(நற். 345.)

57. நலிவேருஉத்தலையார்

137)அதுகொல் தோழி காம நோயே
வதிசுரு(கு) உறங்கும் இன்னிழல் புன்னை
உடைதிரைத் திவலை அரும்பும் தீநீர்
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்விதழ் உண்கண் பாடொல் லாவே.

பிரிவிடை ஆற்றுகளெனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.

(குறுந்.5)

138)விட்டென விடுக்குநாள் வருக அதுநீ
நொந்தனை யாயின் தந்தனை சென்மோ
குன்றத்(து) அன்ன குவவுமணல் அடைகரை
நின்ற புன்னை நிலத்தோய் படுகினை
ஊம்ப நாரை சேக்கும்
தண்கடல் சேர்ப்பநீ உண்டஎன் நலனே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிவான், 'இவன் வேறுபடாமை ஆற்றுவீ'
எடுகுற்குத் தோழி தகையாடி உரைத்தது. (குறுந்.236)

58. நல்லந்துவன்

கலித்தொகை 118 முதல் 150 வரை உள்ள பாடல்கள்.

59. நல்வேட்டனார்

139) பல்வி படரிய பசுநனைக் குரனம்

பெரிப்பும் புன்கொடு பொழிலணிக் கொளாஅச்

சினையினி தாகிய காலையும் காதலர்

பேனார் ஆயினும் பெரியோர் நெஞ்சத்துக்

கண்ணிய ஆண்மை கடவ(து) அன்றென

வலியை நெஞ்சம் வலிப்ப

வாழ்வேன் தோழிஎன் வனிக னானே.

பருவ வரவின்கண் வேறுபடும் எனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி
உரைத்தது. (குறுந்.341)

140) கடுத்தேர் ஏறியும் காலின் சென்றும்

கொடுங்கழி மருங்கின் அடும்புமலர் கொய்தும்

கைதை தூக்கியும் நெய்தல் குற்றும்

புணர்ந்தாம் போல உணர்ந்த நெஞ்சமொடு

வைகலும் இனையம் ஆகவும் செய்தார்ப்

பசும்பூண் வேந்தர் அழிந்த பாசறை

ஒளிறுவேல் அழுவத்துக் களிறுபடப் பொருத

பெரும்புண உறுநர்க்குப் பேளய் போலப்

பின்னிலை முனியா நம்வயின்

என்னென நினையும் கொல் பரதவர் மகளே.

தலைமகன் தோழி கேட்பத் தன்னுள்ளே சொல்லியது. (நற். 349)

60. நன்னாசைகயார்

141) புள்ளும் மாவும் புலம்பொடு வதிய

நள்ளென வந்த நாரில் மாலிப்

பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்

வருவீர் உளீரோ எனவும்

வாரார் தோழிநம் காதலோரே.

வரைவு நீட்டித்தவழித் தலைமகன் பொழுது கண்டு தோழிக்குச் சொல்
லியது. (குறுந்.118)

142) தாஅ அஞ்சிறை நொப்பறை வாவல்
 பழுமரம் படரும் பையுளி மாலை
 எமியம் ஆக ஈங்குத் துறந்தோர்
 தமியர் ஆக இனியர் கொல்லோ
 ஏழூர்ப் பொதுவினைக்(கு) ஒருர் யாத்த
 உலைவாங்கு மிதிதோல் போலத்
 தலைவரம்(பு) அறியாது வருந்துமென் நெஞ்சே.
 வரைவிடை ஆற்றுகளெனக் கவன்ற தோழிக்குத் தலைமகள் கூறியது.
 (குறுந்.172)

143) பாதுசெய் வாம்கொல் தோழி நோதக
 நீர்எதிர் கருவிய காரெதிர் கிளைமழை
 ஊதையம் குளிரொடு பேதுற்று மயங்கிய
 கூதிர் உருவின் கூற்றம்
 காதலர்ப் பிரிந்த எற்குறித்து வருமே.
 பருவ வரவின்கண் வற்புறுத்தும் தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.
 (குறுந்.197)

144) சேறும் சேறும் என்றலின் பண்டைத்தம்
 மாயச் செலவாச் செத்து மருங்கற்று
 மன்னிக் கழிகென் றேனே அள்ளே
 ஆசா(கு) எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
 கருங்கால் வெண்குருகு மேயும்
 பெருங்குளம் ஆயிறறென் இடைமுலை நிறைந்தே.
 பிரிவிடை ஆற்றுகளெனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி மெலிந்து
 உரைத்தது.
 (குறுந்.325)

61. நிகண்டன் கலைக் கோட்டுத் தண்டனார்

145) கானல் மாலைக் கழிநீர் மல்க
 நீல்திற நெய்தல் நிரைஇதழ் பொருந்த
 ஆன(து) அலைக்கும் கடலே மீளருந்திப்
 புள்ளினம் குடம்பை உடன்சேர்பு உள்ளார்
 துறந்தோர் தேஎத்(து) இருந்துநனி வருந்தி
 ஆருயிர் அழிவ(து) ஆயினும் நேரிழை
 கரத்தல் வேண்டுமால் மற்றே பரப்புநீர்த்

தண்ணம் துறையன் நாண
நண்ணார் தூற்றும் பழிதான் உண்டே.

ஒருவழித் தணந்த காலத்துப் பொழுதுபட ஆற்றாளாகி நின்ற தலை
மகளைத் தோழி ஆற்றுவிக்கக் கல்வாள் ஆயினாட்குத் தலைமகள் சோல்லி
யது. (நற். 382)

62. ஶ்யத்தல் கார்க்கியாள்

146) மாக்கழி மணிப்பூக் கூம்பத் தூத்திரைப்
பொங்குபிதீர்த் துவலையோடு மங்குல் தைஇக்
கையற வந்த தைவரல் ஊதையொடு
இன்னு உறையுட்(டு) ஆரும்
சின்னாட்(டு) அம்மஇச் சிறுநல் ஊரே.

வரைவொடு புகுதானேல் இவள் இறந்து படுமெனத் தோழி தலைமகன்
சிறைப்புறத்தானாகச் சொல்லியது. (குறுந். 55)

147) கொண்கன் ஊர்ந்த கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்
தெண்கடல் அடைகரைத் தெளிமணி ஒலிப்பக்
காண வந்து நாணப் பெயரும்
அளிதோ தானே காமம்
விளிவது மன்ற நோகே யானே.

குறைநேர்ந்த தோழி குறைநயப்பக் கூறியது. (குறுந். 212)

63. ஶ்யத்தல் தத்தனார்

148) படுதிரை கொழீஇய பரல்நிற எக்கர்த்
தொடியோர் மடித்தெனத் துறைபுலம் பின்றே
முடிவலை முகந்த முடங்கிருப் பாவைப்
படுபுன் ஒப்பலிற் பகல்மாய்த் தன்றே
கோட்டுமீன் எறிந்த உவகையர் வேட்டமடிந்(து)
எமரும் அல்கினர் ஏமார்ந் தனமெனச்
சென்றுநாம் அறியின் எவனோ தோழி
மன்றப் புன்னை மாச்சினை நறுவி
முன்றில் தாழையொடு கமழும்
தெண்கடல் சேர்ப்பன்வாழ் சிறுநல் ஊர்க்கே.

தோழி தலைமகளை இரவுக்குறி நயப்பித்தது. சிறைப்புறமாகத் தோழி
ஆற்றுகை வியந்தது உமாம். (நற். 49)

149) வடுவின்று நிறைந்த மான்தேர்த் தென்கண்
 மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவண் ஆர்ப்பக்
 கோலின் எறிந்து காலைத் தோன்றிய
 செந்நீர்ப் பொதுவினைச் செம்மல் மூதூர்த்
 தமதுசெய் வாழ்க்கையின் இனிய(து) உண்டோ
 எனேவிருப்பு) உடையர் ஆயினும் நினைவிவர்
 நேர்ந்த நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த தோளும்
 வாடிய வரியும் தோக்கி நீடரது
 எவன்செய்தனள் இப் பேரஞர் உறுவிஎன்(று)
 ஒருநாள் கூறின்றும் இலரே விரிநீர்
 வையக வரையள(வு) இறந்த
 எவ்வ தோய்பிறி(து) உயவுத்துணை இன்றே.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது

(நற்- 130)

64. படுமரத்து மோசி கொற்றஞர்.

150) மன்னுயிர் அறியாத் துன்னரும் பொதியில்
 குருடை அடுக்கத்(து) ஆரம் கடுப்ப
 வேனி லானே தண்ணியள் பனியே
 வாங்குகதிர் தொகுப்பக் கூம்பி ஐயென
 அலகுகுவெயில் பொதித்த தாமரை
 உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம் மையனே.

பொருள் வலிக்கும் நெஞ்சிற் குத் தலைமகள் சொல்லிச் செலவழுங்
 சியது.

(குறந். 376)

65. பதுமஞர்.

151) நள்ளென் நன்றே யாமம் சொல்அவிந்(து)
 இனிதடங் கினரே மாக்கள் முனிவின்று
 நனத்தலை உலகமும் துஞ்சும்
 ஒர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தவழி ஒற்றுகளாகிய தலைமகள் தோழியை
 நெருங்கிச் சொல்லியது.

(குறந். 6.)

66. பரணர்.

152) குணகடல் திரையது பறைதபு நாரை
 திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன்புறை

அயிரை ஆரிரைக்(கு) அணவந் தாஅங்குச்
சேயள் அரியோள் படர்தி
நோயை நெஞ்சே நோய்ப்யாலோயே.

அல்ல குறிப்பட்டு மீளும் தலைமகள் தன் நெஞ்சினை நெருங்கச் சொல்
வியது. 'உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண்' தலைமகன் கூறியதா
உமாம். (குறுந்.128)

153) சிறுவி ஞாமல் வேளைப் பள்ளி
அலவன் சிறுமனை சிதையப் புணரி
குணில்வாய் முரசின் இரங்கும் துறைவன்
தல்கிய நாள்தவச் சிலவே அலரே
விலகெழு தானை விச்சியர் பெருமகள்
வேந்தரொடு பொருத ஞான்றைப் பாணர்
புலிதோக்(கு) உறழ்நிலை கண்ட
கலிகெழு குறும்பூர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே.

வரைவிடை வேறுபடும் கிழத்தியை அவர் வரையும் நாள் அணித்து
எனவும் அலரஞ்சல் எனவும் கூறியது. (குறுந்.328)

154) தடந்தாள் தாழைக் குடம்பை நோனாக்
தண்தலை கமழும் வண்டுபடு மாற்றத்(து)
இருள்புரை கூத்தல் பொடிருதுகள் ஆடி
உருள்பொலி போல எம்முனை வருத்தல்
அணித்தகை அல்லது பிணித்தல் தேற்றூப்
பெருத்தோள் செவ்வத்(து) இவளினும் எல்லா
எற்பெரி(து) அளித்தனை நீயே பொற்புடை
விசியுளைப் பொவிந்த பரியுடை நன்மான்
வேந்தர் ஓட்டிய ஏத்துவேல் நன்னன்
கூத்தல் முசுற்சியின் கொடிதே
மறப்பல் மாதோநின் விறல்தகை மையே.

தேசுழி வாயில்நேர்கின்றான் தலைமகனை நெருங்கிச் சொல்லி வாக்கியெ-
திர் கொண்டது. உடனிலைக் கிளவி வகையால். (நற்.270)

67. பராலனாக்

155) ஒள்ளிழை மகளிரொ(டு) ஓரையும் ஆடாய்
வன்னிதழ் நெய்தல் தொடலையும் புனையாய்
விரியூய் காணடி ஒருகிறை நின்றேய்

யாரை யோநின் தொழுதனெம் வினவுதும்
கண்டோர் தண்டா நலத்தை தெண்டிரைப்
பெருங்கடல் பரப்பின் அமர்ந்துறை அணங்கோ
இருங்கழி மருங்கு நிலைபெற் றனையோ
சொல்லினி மடநுழை என்றனென் அதனெதிர்
முள்ளெயிற்று முறுவலும் திறந்தன
பல்லிதழ் உண்ணும் பரந்தவால் பனியே.

இரண்டாம் கூட்டத்துத் தலைவியை எதிர்ப்பட்டுத்தலைவன் சொல்லி-
யது. உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைவன் சொற்ற தூஉமாம்.
(நற்.155)

68. பிசிராந்தையார்

156) தீ உணர்ந் தனையே தோழி வீயுகப்
புன்னை பூத்த இன்னிழல் உயர்கரைப்
பாடியிழ் பனிக்கடல் துழைஇப் பெடையோ(டு)
உடங்கிரை தேரும் தடந்தாள் நாரை
ஐய சிறுகண் செங்கடைச் சிறுமீன்
மேக்குயர் சினையின் மீயிசைக் குடம்பைத்
தாய்ப்பயிர் பிள்ளை வாய்ப்படச் சொரியும்
கானலம் படப்பை ஆளு வண்மகிழ்ப்
பெருநல் ஈகைநம் சிறுகுடிப் பொலியப்
புள்ளுமிர்க் கொட்பின் வள்ளுரிசீ மணித்தார்க்
கடுமாப் பூண்ட தெடுத்தேர்
நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன் பகல்இவண் வரவே.

தோழி தலைமகட்கு வரைவு மலிந்துரைத்தது.

(நற். 91)

69. பெருங்கண்ணனார்

157) புள்ளும் புலம்பின பூவும் கூம்பின
கானலும் புலம்புநனி உடைத்தே வானமும்
நம்மே போலும் மம்மர்த் தாகி
எல்லை கழியப் புல்லென் றன்றே
இன்னும் உள்ளே தோழி இத்தலை
தண்ணிய கமழும் ஞாமல்
தண்ணம் துறைவற்(கு) உரைக்குற்ப் பெறினே.

வரைவிடை முனிந்து கிழத்தி தோழிக்கு உரைத்தது. (குறுந்.310)

70. ஏபரும்பாக்கள்

158) அம்ம வாழி தோழி புன்னை

அலங்குசினே இருந்த அஞ்சிறை நாரை
அறுகழிச் சிறுமீன் முனையின் செறுவில்
கனநாறு நெய்தல் கதிரொடு நயக்கும்
தண்ணம் துறைவன் காணின் முன்னின்று
கடிய கழறல் ஒப்புமதி தொடியோள்
இன்னள் ஆகத் துறத்தல்
நும்மின் தருமோ என்றனை துணித்தே.

காணும் பொழுதிற் காணுப்பொழுது பெரிதாகலான் ஆற்றாளாய தலைம
கள் தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவானாய்ச்
சொல்லியது. (குறுந்.296)

71) பேரி சாத்தனார்

159) சேய்விசும்(பு) இவர்ந்த செழுங்கதிர் மண்டிலம்

மால்வரை மறையத் துறைபுலம் பின்றே
இறவருந்தி எழுந்த கருங்கால் வெண்குருகு
வெண்கோட்டு(டு) அருஞ்சிறைத் தாஅய்க் கரைய
கருங்கோட்டுப் புன்னை இறை கொண்டனவே
கணைக்கால் மாமலர் கரப்ப மல்குகழித்
துணைச்சுரு வழங்கலும் வழங்கும் ஆயிடை
எல்லிமிழ் பனிக்கடல் மல்குகடர்க் கொளீஇ
எமரும் வேட்டம் புக்கனர் அதனால்
தங்கின் எவனோ தெய்ய பொங்குபிசிர்
முழவிசைப் புணரி எழுதரும்
உடைகடற் படப்பையெம் உறைவின் ஊர்க்கே.

பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகளைத் தோழி வரைவுகடையது(நற்.67)

160) ஒங்குமணல் உடுத்த நெடுமாப் பெண்ணை

வீங்குமடல் குடம்பைப் பைதல் வெண்குருகு
நள்ளென் யாமத்(து) உயவுதோ(று) உருகி
அள்ளல் அன்னஎன் உள்ளமொ(டு) உள்ளுடைந்(து)
உளெனே வாழி தோழி வளைநீர்க்
கடுஞ்சுரு எறிந்த கொடுத்தியில் பரதவர்
வாங்குவிசைத் தூண்டில் ஊங்குங் காசி

வளிபொரக் கற்றை தாஅய் நளிகடர்
நீல்நிற விசம்பின் மீனொடு புரையப்
பைபய இமைக்கும் துறைவன்
மெய்தோய் முயக்கம் காண ஊங்கே.

வன்புறை எதிரழிந்தது.

(நற்.199).

161) உருகெழு யானை உடைகோ(டு) அள்ள
ததர்பிணி அவிழ்ந்த தாழை வான்பூத்
தயங்கிக்கும் கோடை தாக்கலின் நுண்தாது
வயங்கிழை மகளிர் வண்டின் தாஅம்
காமர் சிறுகுடி புலம்பினும் அவர்காண்
நாயிலம் ஆகுதல் அறிதும் மன்னோ
வல்லெறி பஞ்சி போல மல்குதிரை
வளிபொரு வயங்குபிசிர் பொங்கும்
நளிகடல் சேர்ப்பனொடு நகாஅ ஊங்கே.

தோழி தலைமகன் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

(நற்: 299).

162) ஒங்கித் தோன்றுத் தீங்கட் பெண்ணை
நடுவண்ணதுவே தெய்ய மடவரல்
ஆயமும் யானும் அறியா தவண
மாய நட்பின் மாணல மொழிந்துநின்
கிளைமை கொண்ட வளையார் முன்கை
நல்லோள் தந்தை சிறுகுடிப் பாக்கம்
புலிவரிபு எக்கர்ப் புன்னை உதிர்த்த
மலிதாது ஊதும் தேனா(டு) ஒன்றி
வண்டிமிர் இன்னிசை கறங்கத் திண்தேர்த்
தெரிமணி கேட்டலும் அரிதே
வருமா(று)ஈதவண் மறவா தீமே.

தோழி இரவுக்குறி நேர்த்தது.

(நற்: 323).

163) யாமமும் நெடிய கழியும் காமமும்
கண்படல் ஈயாது பெருகும் தெண்கடல்
முழுக்குதிரை முழுவின் பரணியின் பைபயப்
பழம்புண் உறுநரின் பரவையின் ஆலும்
ஆங்கவை நலியவும் நீங்கி யாங்கும்
இரவிறத்(து) எல்லை தோன்றல தலர்வாய்-
ஆயலில் பெண்டிர் பசலை பாட

ஈங்கா கின்றால் தோழி ஒங்குமணல்
வரி யார் சிறுமனை சிதைஇ வந்து
பரிவுதரத் தொட்ட பணிமொழி நம்பிப்
பாடியிழ் பனிநீர்ச் சேர்ப்பனொடு
நாடா(து) இயைந்த நண்பின(து) அளவே.

தோழி சிறைப்புறமாகச் சொல்லியன. தலைமகள் ஒருவழித் தணந்த
பின்னை வன்புறை எதிர்மொழித்ததூஉமாம். (நற்:378)

72) பெரதும்பில் கிழார் மகனார் வெண்கண்ணியார்

164) நீடுசினைப் புனை நறுந்தா(து) உதிரக்
கோடுபுனை குருகின் தோடுதலைப் பெயரும்
பல்பூம் காளல் மல்குநீர்ச் சேர்ப்ப
அன்பிலை ஆதலின் தன்புலன் நயந்த
என்னும் நானும் தன்னுதல் உவப்ப
வருவை ஆயினே நன்றே பெருங்கடல்
(இரவுத்தலை மண்டிலம் பெயர்ந்தென உரவுத்திரை
எறிவன போல வருஉம்
உயர்மணல் படப்பைளம் உறைவின் ஊரே.

வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுகத் தலைமகளது நிலையுணர்ந்த
தோழி வரைவு கடாயது. (நற்.375)

73) பெரன்கொகனார்

165) நெய்தல் பரப்பில் பாவை கிடப்பி
நின்குறி வத்தனென் இயல்தேர்க் கொண்க
செல்கம் செலவியங் கொண்மோ அல்கலும்
ஆரல் அருந்தும் வயிற்ற
நாரை மிதிக்கும் என்மகள் நுதலே.

இடத்துய்த்து நீங்கும்தோழி தலைமகற்குக் கூறியது. (குறுந். 114)

74) போந்தைப் பசலையார்

166) அன்னை அறியினும் அறிக அலர்வாய்
அம்மென் சேரி கேட்பினும் கேட்க
பீறிதொன்(று) இன்மை அறியக் கூறிக்
கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வம் தோக்கிக்
கடுஞ்சுள் தருகுவெள் நினக்கே காளல்
தொடலை ஆயமொடு கடலுடன் ஆடியும்

சிற்றில் இழைத்தும் சிறுசோறு குவைஇயும்
 வருந்திய வருத்தம் தீர யாம்சிறி(து)
 இருந்தனம் ஆக எய்த வந்து
 தடமென் பணைத்தோள் மடநல் லீரே
 எல்லும் எல்லீன்று அசைவுமிக உடையேன்
 மெல்லலைப் பரப்பின் னிருந்துண் டியானுமிக்
 கல்லென் சிறுகுடித் தங்கீன் மற்(று)எவனோ
 எனமொழித் தனனே ஒருவன் அவன்கண்டு
 இறைஞ்சிய முகத்தெம் புறஞ்சேர்பு பொருந்தி
 இவைநுமக்(கு) உரிய அல்ல இழிந்த
 கொழுமீன் வல்சி என் னனம் இழுமென
 நெடுங்கொடி நுடங்கும் நாவாய் தோன்றுவ
 காணு மோவெனக் காலின் சிதையா
 நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளும்
 எனனே குறித்த நோக்கமொடு நன்னுதால்
 ஒழிகோ யானென அழிதகக் கூறி
 யாம்பெயர் கென்ன நோக்கித் தான்தன்
 நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பற்றி
 என்றோன் போலும் இன்றுமென் கட்கே.

தோழி செவ்வித்தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றது.

(அகம்:110)

75) மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார்

167) உறுகழி மருங்கின் ஒதமெட்டு மலர்ந்த
 சிறுகரு நெய்தல் கண்போல் மாமலர்ப்
 பெருந்தண் மாத்தழை இருந்த அல்குல்
 ஐய அரும்பிய கணங்கின் வையெயிற்று
 மையீ ரோதி வாணுதல் குறுமகள்
 ன்னையாட் டாயமொடு வெண்மணல் உதிர்த்த
 புனை நுண்தாது பொன்னின் நொண்டு
 மனைபுறந் தருதி யாயின் எனையதூ உம்
 இம்மனைக் கிழமை எம்மொடு புணரில்
 தீடும் உண்டோ மாத ராயெனக்
 கடுப்பரி நன்மான் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்
 கைவல் புகன் பையென இயக்க
 யாந்தன் குறுகினம் ஆக ஏந்தெழில்
 அரிவேய் உண்கண் பனிவரல் ஒடுக்கிச்

சிறிய இறைஞ்சினன் தலையே
பெரிய எவ்வம் யாமிவன் உறவே.

தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகள் தன்நெஞ்சிற்குச் சொல்லி-
யது. (அகம்.230)

76) மதுரை ஒலைக்கடையத்தார் நடுவெள்ளையார்

168)கடர்சினம் தணிந்து குன்றம் சேர

நிறைபறைக் குருகினம் விசம்புகந்(து) ஒழுக
எல்லை பைபயக் கழிப்பி முல்லை
அரும்புவாய் அவிழும் பெரும்புள் மாலை
இன்றும் வருவ(து) ஆயின் நன்றும்
அறியேனெ வாழி தோழி அறியேன்
ஞெமையோங்கு(கு) உயர்வரை இமையத்(து) உச்சி
வாஅன் இழிதரும் வயங்குவெள் அருவிக்
கங்கையம் பேர்யாற்றுக் கரையிறத்(து) இழிதரும்
சிறையடு கடும்புனல் அன்னஎன்
நிறையடு காமம் நீந்து மாறே.

பட்டபின்றை வரையாது பொருள்வயின் பிசிந்து ஆற்றாளாகிய தலை
மகன் வன்புற எதிரழித்தது. (நற்.369)

77) மதுரைக் கண்ணத்தனார்

169)பல்பூத் தண்பொழில் பகலுடன் கழிப்பி

ஒருகால் ஊர்திப் பருதியம் செல்வன்
குடவயின் மாமலை மறையக் கொடுங்கழித்
தண்சேற்(று) அடைஇய கணைக்கால் நெய்தல்
நுண்தா(து) உண்டு வண்டினம் துறப்ப
வெருவரு கடுநீதிறல் இருபெருந் தெய்வத்(து)
உருவுடன் இயைந்த தோற்றம் போல
அந்தி வானமொடு கடலணி கொளாஅ
வந்த மாலை பெயரின் மற்றிவள்
பெரும்புலம் பினளே தெய்ய அதனால்
பாணி பிறையா மாணவினைக் கலிமா
துஞ்சூர் யாமத்துத் தெவிட்டல் ஒப்பி
நெடுந்தேர் அகல நீக்கிப் பையெனக்
குன்றிழி களிற்றின் குலவுமணல் நீத்தி

இரவின் னம்மோ உரவுதீர்ச் சேர்ப்ப
 இனயின் அருத்தும் நாரையொடு பனையிசை
 அன்றில் சேக்கும் முன்றி ம பொள்ளென
 நன்மலர் நறுவீ தாஅம்
 புனை நறும்பொழில் செய்ததக் குறியே.

பகற்குறி வத்த தலைமகற்குத் தோழி பகற்குறி மறுத்து டிரவுக்குறி
 தேர்ந்தது. (அகம்: 360)

78) மதுரைக் கள்ளிற் ளைடயத்தன் றெவள்ளுஞ்சே

170) காளலும் கழகுது கழியும் கூருது
 தேனியீர் நறுமலர்ப் புன்னையும் மொழியாது
 ஒருவன் அல்லது பிரிதுயாது யிலனே
 இருங்கழி மலர்ந்த கண்போல் நெய்தல்
 கமழிதழ் நாற்றம் அமிழ்தென நசைபுத்
 தண்டா(து) ஊதிய வண்டினம் களிசிறத்து
 பறைவ தளரும் துறைவனை நீயே
 சொல்லல் வேண்டுமார் அவ்வ பல்கால்
 கைதையம் படுகினை எவ்வமொ(டு) அசாஅம்
 கடற்கிறு காக்கை காமர் பெடையொடு
 கோட்டுயின் வழங்கும் வேட்டமடி பரப்பின
 வெள்ளிருக் கனவு தன்னென் யாமத்து
 நின்று விழுமம் கனைத்தோள்
 தன்னுறு விழுமம் நீத்துமோ எனவே.

தலைமகள் காமமிக்க கழிபடர்கிளவியாற் சொற்றது. (அகம்.170)

79) மதுரைச் சுள்ளம் போதஞர்

171) குணகடல் இவர்த்து குருஉக்கதிர் பரப்பிம்
 பகல்கெழு செவ்வன் குடமலை மறையப்
 புலம்புவந்(து) இறுத்த புன்கண் மாலை
 இலங்கவளை மகளிர் விபல்தகர் அயர்
 யின்நிணம் தொகுத்த ஊன்நெய் ஒண்டடர்
 நீலநிறப் பரப்பின் தயங்குதிரை உதைப்பக்
 கரைசேர்(பு) இருந்த கல்லென் பாக்கத்து
 இன்றுநீ இவளை ஆடி எம்மொடு
 தங்கின் எவனோ தெய்ய செங்கோல்

கொடுமுடி அவ்வலை பரியப் போகிய
கோட்கருக் குறித்த முன்பொடு
வேட்டம் வாயா(து) எமர்வா ரலரே.

பகற்சுறிவந்து மீள்வானை அவள் 'ஆற்றுத் தன்மையலல்லள்; நீயிச்
டுகுத்தடிகற்பாலிச்; எமரும் இன்னதொரு தவற்றினர்' எனத் தோழி
தலைமகற்குச்சொல்லியது. டிரவுக்குறி மறுத்து வரைவுகடாயதூஉமாம்.
(நற்.215)

80) மதுரை ஈருதங்கீழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்

172) அம்ம வாழி தோழி தன்னுதற்
கியாங்கா கின்றுகொல் பசப்பே நோன்புரிக்
கயிறுகடை யாத்த கடுதடை எறியுளித்
தின்திமில் பாதவர் ஒண்கடர்க் கொளீடு
தடுதாள் வேட்டம் போகி வைகறைக்
கடல்மீள் தந்து காணல் குறைஇ
ஒங்கிரும் புன்னை வரிநிழல் டிருந்து
தேங்கமழ் தேறல் கிளையொடு மாந்திப்
பெரிய மகிழும் துறைவன்எம்
சிறிய நெஞ்சத்(து) அகல்வறி யானே.

வரைவு நீட ஆற்றாளாகிய தோழிக்குத் தலைமகள் சிறைப்புறமாகச்
சொல்லியது. மனையுள் வேறுபடாது ஆற்றினாய் என்றற்குத் தலைமகள்
சொல்லியதூஉமாம். (நற்.388)

81) ஈருங்கூர்கீழார் பெருங்கண்ணனார்

137) கொடுத்தாள் முதலையொடு கோட்டுமீன் வழங்கும்
இருங்கழி. இட்டுச்சரம் நீத்தி இரவின்
வந்தோய் மன்ற தண்கடல் சேர்ப்ப
நிளக்கெவன் அரியமோ யாமே எந்தை
புணர்திரைப் பரப்பகம் துழைபுத் தந்த
பன்மீன் உணங்கல் படுபுள் ஒப்புதும்
முண்டகம் கவித்த முதுநீர் அடைகரை
ஒன்பல் மலர கண்டினை அடும்பிடு
செங்கேழ் மெடிகொடி குழி அறுப்ப
புளமணிப் புரவி நெடுந்தேர் கடைஇ
யின்விடும் பொலிந்த பிணங்கினர் அபிப்போடு

தன்நறும் பைந்தா(து) உறைக்கும்
புன்னையம் கானல் பால்வத் தீமே.

இரவுக்குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது. (அகம்.80)

82) மருதளிள நூகனார்

174) மூத்தோர் அன்ன வெண்தலைப் புணரி
இளையோர் ஆறும் வரிமனை சிதைக்கும்
தனையவிழ் தாழைக் கானலம் பெருந்துறைச்
சில்செவித் தாகிய புணர்ச்சி அலரெழ
இல்வயின் செறித்தமை அறிபாய் பன்னாள்
வருமுலை வருத்தா அம்பகட்டு மார்பில்
தெருமரல் உள்ளமொடு வருத்தும் தின்வயின்
நீங்கு(க) என்றியான் யாங்ஙனம் மொழிகோ
அருந்திறல் கடவுள் செல்லூர்க் குணாது
பெருங்கடல் முழக்கிற் ருகி யாணர்
இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கருங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்
உறுமெனக் கொள்ளுநர் அல்லர்
நறுநுதல் அரிவை பாசிழை விலையே.

பகற்குறி வந்து கண்ணூற்று நீங்கும் தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு
நின்று இற்செறிப்பறிவுறீஇயது. (அகம். 90)

175) ஊரும் சேரியும் உடனியைந்(து) அலரெழத்
தேரொடு மறுகியும் பணிமொழி பயிற்றியும்
கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்க்
கடாஅ யானைக் குழுஉச்சமம் ததைய
மன்மருங்(கு) அறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
முன்முயன்(று) அரிதினின் முடித்த வேன்விக்
கயிறரை யாத்த காண்டகு வனப்பின்
அருங்கடி நெடுந்தூண் போல யாவருங்
கானல் ஆகா மாணெழில் ஆகம்
உள்ளுதொறும் பனிக்கும் நெஞ்சினே நியே
நெடும்புற நிலையினை வருத்தினை ஆயின்
முழங்குகடல் ஓதம் காலைக் கொட்கும்
பழம்பல் நெய்லின் ஊணூர் ஆங்கண்
நோலா இரும்புள் போல் நெஞ்சமர்ந்து

காதல் மாருக் காமர் புணர்ச்சியின்
 இருங்கழி முகந்த செங்கோல் அவ்வலை
 முடங்குபுற இறவோ(டு) இனமீன் செறிக்கும்
 நெடுங்கதிர்க் கழனித் தண்சாய்க் கானத்து
 யாணர்த் தண்பனை உறுமெனக் கானல்
 ஆயம் ஆய்ந்த சாயிறைப் பனைத்தோள்
 நல்லெழில் சிதையா ஏமஞ்
 சொல்லினித் தெய்யயரம்தெளியு மாறே.

இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகளை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி சொல்
 லியது. (அகம்.220)

176) நேர்சேண் நீக்கித் தமிழன் வந்துநும்
 ஊர்யா(து) என்ன நணிநணி ஒதுங்கி
 முன்னாள் போகிய துறைவன் நெருந்த
 அகலிலை நாவல் உண்துறை உதிர்த்த
 கணிகவின் சிதைய வாங்கிக் கொண்டுதன்
 தாழை வேரனை வீழ்துணைக்கு இடுஉம்
 அலவனி காட்டி நற்பாற்(று) இதுவெள
 நினைந்த நெஞ்சமொடு நெடிதுபெயர்ந் தோனே
 உதுக்காண் தோன்றும் கேரே இன்றும்
 நாமெதிர் கொள்ளாம் ஆயின் தானது
 துணிகுவன் போலாம் நாணுமிக உடையன்
 வெண்மணல் நெடுங்கோட்டு மறைகோ
 அம்ம தோழி கூறுமதி நியே.

பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளுக்குக் குறை
 நயப்பக் கூறியது. (அகம்.380)

177) ஒண்ணுதல் மகளிர் ஒங்குகழிக் குற்ற
 கண்ணோர் ஒப்பின் கமழ்நறு நெய்தல்
 அகல்வரிச் சிறும்னை அணியும் துறைவ
 வல்லோர் ஆய்ந்த தொல்கவின் தொலைய
 இன்னே ஆகுதல் தகுமோ ஒங்குதிரை
 முந்நீர் மீயிசைப் பலர்தொழுத் தோளிறி
 ஏமுற விளங்கிய கூடரினும்
 வாய்மை சான்றநின் சொல்நயந் தோர்க்கே.

பகற்குறி வந்த தலைமகளைத் தோழி விரைவுகடையது. கடிநகர் புகர்
 தோழி பிற்றை ஞான்று வேறுபடாது ஆற்றினையென்று சொல்லியது
 உமாம். (நற். 283)

178) கடுஞ்சுரு எறிந்த கொடுத்தாள் தந்தை
 புள்ளியிழ் பெருங்கடற் கொள்ளாள் சென்றென
 மனையழு(சு) ஒழிந்த புந்தலைச் சிருஅர்
 துணையதின் முயன்ற தீங்கன் நுங்கின்
 பண்கொள் வெம்முலை பாடுறெற்(று) உவக்கும்
 பெண்ணை வேலி உழைகண் சீறார்
 நன்மனை அறியின் நன்றமன் தில்ல
 செம்மல நெஞ்சமொடு தாம்வந்து பெயர்ந்த
 கானலொடு(டு) அழியுநர் போலாம் பாணள்
 முனிபடர் கனையினும் களைப
 தனிபேர் அடையினர் காத லோரே.

இரவுக்குறி முகம் புக்கது. வரைவுதீட ஆற்றாளாய தலைமகளைத்
 தோழி வரைவுணர்த்தியதூஉமாம். (நற். 392)

83) மாங்குடி மருதனார்

179) உரைவாய் வாழி-தோழி இருங்கழி
 இரையார் குருகின் நிரைப்பறைத் தொழுதி
 வாங்குமடல் குடம்பைத் தூங்கிருள் துணையும்
 பெண்ணை ஒங்கிய வெண்மணல் படப்பைக்
 கானல் ஆயமொடு காலிக் குற்ற
 கட்கமழ் அவர தண்ணறும் கரவி
 அம்பகை நெறித்தழை அணிபெறத் தைஇ
 வரிபுனை சிற்றில் பரிசிறந்(து) ஒடிப்
 புலவுத்திரை உதைத்த கொடுத்தாள் கண்டல்
 செம்பேர் ஈரனை அலவன் பார்க்கும்
 சிறுவினை யாடலும் அழுங்க
 தினக்குப்பெருந் துயரம் ஆகிய நோயே.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச்-
 சொல்லியது. (நற். 123)

84) மாலைமாமுன்

180) கடலங் கானல் ஆயம் ஆய்த்தளன்
 நலமிழந் ததனினும் தனியின் டதே
 வாள்போல் வாய கொழுமடல் தாழை
 மாலை வேளுட்டு வேலி யாகும்

மெல்லம் புலம்பன் கொடுமை
பல்லோர் அறியப் பரதிதுவெளிப் படினே.

வரைவிடை ஆற்றுவன் எனக்கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்
தது. (குறுந். 245)

85) முக்கல் ஆசான் நுல்வெள்ளையார்

181) கடலங் காக்கைச் செவ்வாய்ச் சேவல்
படிவ மகளிர் கொடிகொய் தழித்த
பொம்மல் அடும்பின வெண்மணல் ஒருசிறைக்
கடுஞ்சூல் வதித்த காமர் பேடைக்(கு)
இருஞ்சேற்(று) அயிரை தேரிய தென்கழிப்
பூவுடைக் குட்டம் துழவுந் துறைவன்
நல்கா மையின் நசைபழு தாகப்
பெருங்கை அற்றஎன் சிறுமை பலர்வாய்
அம்பல் மூதூர் அலர்ந்து
நோயா கின்றது நோயினும் பெரிதே.

ஊரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுக ஆற்றாளாய தலைமகள் சொல்
வியது. தோழி தலைமகளுக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன்
கேட்பச் சொல்லியதூஉமாம். (நற். 272)

86) முடங்கிக் கிடந்த றிடுஞ் சேரலாதன்

182) நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அவ்வலைக்
கடல்பா டழிய இனமீன் முகந்து
துணைபுணர் உவகையர் பரதமாக்கன்
இனையரு முதியருங் கினையுடன் துவன்றி
உப்பொய் உமணர் அருந்துறை போக்கும்
ஒழுகை நோன்பரு ஒப்பக் குழீஇ
அயிர்திணி அடைகரை ஒலிப்ப வாங்கிப்
பெருங்களந் தொகுத்த உழவர் போல
இரத்தோர் வறுங்கலம் மல்க வீசிப்
பாடுபல அமைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக்
கோடுயர் திணிமணல்துஞ்சும் துறைவ
பெருமை எனபது கெடுமோ ஒருநாள்
மண்ணு முத்தம் அரும்பிய புன்னைத்
தண்ணறும் காளல் வறிதுநும்
வண்ணம் எவளே என்றளிர் செலினே.

பகற்குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது. (அகம். 30)

87) முது கூத்தனர்

183) பெருமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்
 சிறுதோள் கோத்த செல்வரிப் பறையின்
 கண்ணகத்(து) எழுதிய குரீஇப் போலக்
 கோல்கொண்(டு) அலைப்பப் படிஇயர் மாதோ
 வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன்
 முரசமுதல் கொளீஇய மாலை விளக்கின்
 வெண்கோ(டு) இயம்ப நுண்பனி அரும்பக்
 கையற வந்த பொழுதொடு மெய்சோர்ந்(து)
 அவல நெஞ்சினம் பெயர உயர்திரை
 நீடுநீர்ப் பனித்துறைச் சேர்ப்பன்
 ஓடுதேர் நுண்துகம் நுழைந்த மாவே.

பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகன் போக்கு நீக்கித் தோழி மாவின்
 மேல் வைத்துச் சொல்லியது. (நற். 58)

88) கண்ணத்தனர்

184) ஒன்றில் காலை அன்றில் போலப்
 புலம்பு கொண்(டு) உறையும் புன்கண் வாழ்க்கை
 யானுமாற் றேனது தானும்வந் தன்று
 நீங்கல் வாழியர் ஐய ஈங்கை
 முகைவி அதிரல் மோட்டுமணல் எக்கர்
 நவ்வீ நோள்குளம்(பு) அழுந்தென வெள்ளி
 உருக்குறு கொள்கலம் கடுப்ப விருப்புறத்
 தெண்ணீர்க் குமிழி இழிதரும்
 தண்ணீர் ததைஇ நின்ற பொழுதே.

பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைவற்குரைத்தது. (நற். 124)

89) மோசி கீரனர்

185) மாவென மதித்து மடலூர்ந்தாங்கு
 மதிலென மதித்து வெண்தேர் ஏறி
 என்வாய் நின்மொழி ஊட்டேன் நின்வயிற்
 சேரி சேர வருவோர்க்கு என்றும்
 அருளல் வேண்டும் அன்புடையோயெனக்
 கண்ணினி தாகக் கோட்டியுந் தேரலும்
 யானே எவ்வள யாத்தகீர்னல்

வண்டுண் நறுவீ நுண்ணிதின் வரித்த
சென்னிச் சேவடி சேர்த்தின்
என்னெனப் படுமோ என்றலு முண்டே.

குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளை முகம்புக்க தன்சொற்கேளாது விட
வின இறப்ப ஆற்றினையினு னெனவுணர்ந்து ஆற்றினாய்த தன்
னுள்ளே சொல்லியது. தலைமகனுக்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலை
மகளை முகம் புக்கவளாய் ஆற்றாது தன்னுள்ளே சொல்லியதாமாம்.
(நற். 342)

90) மோசிக்கரையனார்

186) மண்டிலம் மமுக மலைநிறம் கிளர
வண்டினம் மலர்பாய்ந்(து) ஊத மீயிசைக்
கண்டல் காளல் குருகினம் ஒலிப்பக்
கரையா(டு) அலவன் அனைவயின் செறியத்
திரைபா(டு) அனியத் திமில் தொழில் மறப்பச்
செக்கர் தோன்றத் துணைபுணர் அன்றில்
எக்கர்ப் பெண்ணை அகமடல் சேரக்
கழிமலர் கமழ்முகம் கரப்பப் பொழில்மனைப்
புன்னை நறுவீ பொன்னிறம் கொளாஅ
எல்லை பைப்பயக் கழிப்பி எல்லுற
யாங்கா குவள்கொல் தானே நீங்காது
முதுமரத்(து) உறையும் உரவுவாய் முதுபுள்
கதுமெனக் குழறும் கழதுவழங்(கு) அரைநாள்
நெஞ்சநெகிழ் பருவரல் செய்த
அன்பி லாளன் அறிவுநயந் தேனே.

இரவுக் கறிக் கண்டலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தோழியால் சொல்லெடுக்
கப்பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியது. (அகம். 260)

91) வாயிவான் தேவன்

187) கடும்புனல் தொகுத்த நடுங்களுர் அன்னல்
கவரிதழ் அன்ன தூவிச் செவ்வாய்
இளசுதேர் நாரைக்(கு) எவ்வ மாகத்
தூஉம் துவலைத் துயரீகூர் வாடையும்
வாராசி போல்வநம் காதலர்
வாழேன் போல்வல் தோழி யானே.

பருவங்கண்டு அழிந்த தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.
(குறுந். 103)

92) வினாத்தொழில் சோகீரனார்

188) ஒதமும் ஒலியோ வின்றே ஊறதயும்
தாதுளர் கானல் தவ்வென் றன்றே
மணல்மலி முதூர் அகல்தெடுத் தெருவில்
கூகைச் சேவல் குராவோ(டு) ஏறி
ஆரிருஞ் சதுக்கத்(து) அஞ்சுணரக் குழறும்
அணங்குகால் கிளரும் மயங்கிருள் தடுநான்
பாவை அன்ன பலராய் வனப்பின்
தடமென் பணைத்தோள் மடமிகு குறுமகள்
சுணங்கனி வனமுலை முயங்கல் உன்னி
மீன்கண் துஞ்சும் பொழுதும்
யான்கண் துஞ்சேய் யாதுகொல் நிலையே.

காப்புமிருதிக்கண் ஆற்றினாடிய தலைமகன் தலைமகனை நினைத்து தவி-
ணுள்ளே சொல்லியது. (நற். 319)

93) ஏவண் கண்ணனார்

189) அம்ம வாழி கேளிர் முன்றின்று
கண்டனிர் ஆயின் கழறலிர் மன்னே
நுண்தாது பொதித்த செங்கால் கொழுமுனை
முண்டகம் கெழீஇய மோட்டுமணல் அடைகரைம்
பேளய்த் தலைய பிணை அரைத் தாழை
எயிறுடை நெடுத்தோடு காப்பப் பலவுடன்
வயிறுடைப் போது வாலிதின் விரீஇப்
புலவுப் பொரு(து) அழித்த பூநாறு பரப்பின்
இவர்திரை தத்த ஈங்கதிர் முத்தம்
கவர்நடைப் புரவிக் கால்வடுத் தபுக்கும்
நல்தேர் னழுதி கொற்கை முன்துறை
வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தல்
போதுபுறம் கொடுத்த உண்கண்
மாதர் வாள்முகம் மதைஇய நோக்கே.

கழறிய பாங்கற்குத் தலைமகன் கழற்றெதிர் மறுத்தது. (அகம். 130)

94) ஏவண்பூதியார்

190) யானே ஈண்டை யேனே என்நலனே
ஓடு நோயொடு கான லுத்தே

துறைவன் தம்மு ரானே
மறையலர் ஆகி மன்றத் தஃதே.

உரைவு நீட்டித்தவழித் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

(குறுத் 97)

191)பயப்பென் மேனி யதுவே நயப்பவர்
தாரில் நெஞ்சத்(து) ஆரிடை யதுவே
செறிவும் சேணிசந் தன்றே அறவே
ஆங்கண் செல்கம் எழுகென ஈங்கே
வல்லா கூறி இருக்கும் முள்ளிலைத்
தடவநிலைத் தாழைச் சேர்ப்பர்க்(கு)
இடமன் தோழிஎம் நீகிரோ எனினே.

சிறைப்புறம்

(குறுத். 219)

95) ஏவண்மணிப்பூதி

192)இதுமற்(று) எவனோ தோழி முதுநீர்ப்
புணரி தினைக்கும் புள்ளியிழ் காளல்
இணர்அவிழ் புன்னை எக்கச் நிழல்
புணர்சூறி வாய்த்த ஞானறைக் கொண்கண்
கண்டன மன்எம் கண்ணோ அவன்செல்
கேட்டன மன்எம் செனியே மற்றவன்
மணப்பின் மாணலம் எய்தித்
தணப்பின் நெகிழ்பஎம் தடமென் தோளே.

சிறைப்புறமாகத் தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது

(குறுத். 299).

96) ஏவள்ளியந்திள்ளை

193)முற்கு மஞ்சள் பசும்புறம் கடுப்பச்
சுற்றிய பினார சூழ்கழி இறவின்
கணங்கொள் குப்பை உணங்குதிறன் நோக்கிப்
புன்னையம் கொழுநீழல் முன்னுய்த்துப் பரப்பும்
துறைநனி இருந்த பாக்கமும் உறைநனி
இனிதுமன் அளிதோ தானே துனிதீர்த்(து)
அகன்ற அல்குல் ஐதமை நுகப்பின்
மீனெறி பரதவர் மடமகள்
மாணமர் நோக்கம் காணு ஊங்கே.

பின்னின்ற தலைமகள் தோழிகேட்பச் சொல்லியது.

(நற். 101)

97) வெள்ளிவீதியாள்

194) வெண்மணல் விரித்த வீததை கானல்
தண்ணம் துறைவன் தணவா ஊங்கே
வரலிழை மகவீர் விழவணி கூட்டும்
மாலையோ அறிவேன் மன்னே மலை
நிலம்பரநீ தன்ன புன்கனெடு
புலம்புடைத் தாருதல் அறியேன் யானே.

பிரிவிடை வற்புறுத்தும் தோழிக்குக் கிழத்தி வன்புறை எதிரழிந்து
கூறியது. (குறுந். 386).

195) திங்களும் திகழ்வான் ஏர்தரும் இயிழ்தீர்ப்
பொங்குதிரைப் புணரியும் பாடோ வாதே
ஒலிசிறந்(து) ஒதமும் பெயரும் மலிபுனல்
பல்பூங் கானல் முள்ளிலைத் தாழை
சோறுசொரி குடவயின் கூம்புமுக்கை அவிழ
வளிபரந்(து) ஊட்டும் வினிவில் நாற்றமொடு
மைவிரும் பணியிசைப் பைதல உயவும்
அன்றிலும் என்புற தரலும் அன்றி
விசல்கவர்ந்(து) உழந்த கவர்வின் நலியாழ்
யாமம் உய்யாமை தின்றது
காமம் பெரிதே களைநரோ இலரே

காமயிக்க கழிபடர்கிளவி யீதூர்ந்து தலைமகள் சொல்லியது.

(நற். 335)

196) நிலவே' நீலநிற விசும்பில் பல்கதிர் பரப்பிப்
பால்மலி கடலில் பரத்துபட்டன்றே
ஊரே, ஒலிவரும் சும்மையொடு மலிதொகு(பு) ஈண்டிக்
கலிகெழு மறுகின் விழவய ரும்மே
கானே, பூமலர் கருவிய பொழிலகத்தோறும்
தாமமர் துணையொடு வண்டியி ரும்மே
யானே, புனையிழை நெகிழ்த்த புலம்புகொள் அவலமொடு
கணையிருங் கங்குலுங் கண்படை யிலெனே
அதனாலு என்னொடு பொருங்கொலிவ் உலகம்
உலகமொடு பொருங் கொலென் அவலமுறு நெஞ்சே.

வேட்கை பெருகத் தாங்கலளாய் ஆற்றமை யீதூர்கின்றது சொல்லி
யது. (நற். 348)

98) வெள்ளைக்குடி நாகனார்

197) பங்குசெறிந் தன்ன பலகதிர் இடைபிடைப்
பால்முகந் தன்ன பசுவெண் நிலவின்
மால்பிடர் அறியா நிறையுறு மதியம்
சால்பும் செம்மையும் உடையை ஆதலின்
நிற்கரந்(து) உறையும் உலகம் இன்மையின்
எற்கரந்(து) உறைவோர் உள்வழி காட்டாய்
நற்கவின் இழந்தளன் தோள்போல் சாஅய்ச்
சிறுகுபு சிறுகுபு செரிஇ
அறிகரி பொய்த்தலின் ஆகுமோ அதுவே.

நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயின் பிரிந்த காலத்து ஆற்குளாகிய
லைமகள் திங்கள் மேலிட்டுத் தன்னுள்ளே சொல்லியது. (நற்.196)

ஆசிரியர் பெயரில்லாப் பாடல்கள் :

198) பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
நீத்துநீர் இருங்கழி இரைதேர்ந்(து) உண்டு
பூக்கமழ் பொதும்பில் சேக்கும் துறைவனொ
டியாத்தேம் யாத்தன்று நட்பே
அமிழ்த்தற்(கு) அரிதது முடிந்தமைந் தன்றே.

இரவுக்குறி வந்தொழுங்குங் காலத்துத் தலைமகனது வரவுணர்ந்து பண்
பிலரென்று இயற்பழித்த தோழிக்கு அவரொடு பிறந்த நட்பு அழியாத
நட்பன்றோ என்று சிறைப்புறமாகத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது.
(குறுந்.313)

199) துணைத்த கோதைப் பணைப்பெரும் தோளிளர்
கடலாடு மகளிர் கானல் இழைத்த
சிறுமனைப் புணர்ந்த நட்பே தோழி
ஒருநாள் துறைவன் துறப்பின்
பன்னாள் வருடம் இன்னு மைத்தே.

சிறைப்புறம்.

(குறுந்.326)

200) தொல்கவின் தொலைந்து தோள்நலம் சாஅய்
அல்லல் நெஞ்சமோ(டு) அல்கலுந் துஞ்சாது
பசலையாகி விளிவது கொல்லோ
வெண்குருகு நாலுந் தண்கமழ் கானல்
பூமலி பொதும்பர் நான்மலர் மயக்கி

விலங்குதிரை உடைதரும் துறைவனெடு
இலங்கெயிறு தோன்ற நக்கதன் பயனே.

வரைவிடை ஆற்றாளாய தலைமகளை ஆற்றுவிக்கலுறும் தோழி தலை-
மகளை இயற்பழித்தது. (குறுந் 381)

201) இவளே கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி

நீளிறப் பெருங்கடல் கலங்க உள்புக்கு

மீனெறி பரதவர் மகளே

நீயே, நெடுங்கொடி துடங்கு நியமமுதூர்க்

கடுந்தேர்ச் செல்வர் காதல் மகளே

திணச்சுரு அறுத்த உணக்கல் வேண்டி

இளப்புள் ஒப்பும் எமக்குநலன் எவனோ

புலவு நாறுதும் செலநின் றீமோ

பெருநீர் விளையுளெஞ் சிறுநல் வாழ்க்கை

நும்மொடு புரைவதோ அன்றே

எம்ம னோரில் செம்மலும் உடைத்தே.

குறைவேண்டிய தலைவனைத் தோழி சேட்படுத்தது.

(நற். 45)

202) அத்த இருப்பைப் பூவி னன்ன

துய்த்தலை இறவொடு தொகையின் பெற்றியர்

வரிவலைப் பரதவர் கடுவினைச் சிருஅர்

மரன்மேற் கொண்டு மான்கணம் தகைமார்

வெந்திறல் இனையவர் வேட்டெழுந் தாங்குத்

திமில்மேற் கொண்டு திரைச்சூழ் நீந்தி

வாள்வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி

திணம்பெய் தோணியர் இருபணல் இழிதரும்

பெருங்கழிப் பாக்கம் கல்லென

வருமே தோழி கொண்கன் தேரே.

விசிச்சி பெற்றுப் புகன்ற தோழி தலைவிக்குரைத்தது.

(நற். 111)

203) பேரூர் துஞ்சம் யாரு மில்லைத்

திருந்துவாய்ச் சுறவம் நீர்கான் (று) ஒய்யெனப்

பெருந்தெரு உதிர்தரு பெயலுறு தண்வளி

போரமை கதவப் புரைதொறும் தூவக்

கூரெயிற் (று) எகினம் நடுங்கும் நன்னகர்ப்

பயில்பட நிவந்த பல்பூஞ் சேக்கை

ஆயலும் மாண்சிறை அதுவே அதன்தலைக்

காப்புடை வாயில் போற்றே என்னும்
யாமம் கொள்பவர் நெடுநா ஒண்மணி
ஒன்றெறி பாணியின் இரட்டும்
இன்றுகொல் அளியேன் பொன்று நாளே.

காப்புயிருதிக்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது.
(நற். 132)

204) உயிர்த்தன ஆதக அளிய நாளும்
மயிர்த்துகள் முகந்த ஆளு ஊதையொடு
எல்லியும் இரவும் என்னுது கலிலெனக்
கறங்கிசை இனமணி கைபுணர்ந்(து) ஒலிப்ப
நிவவுத்தவழ் மணற்கோடு ஏறிச் செலவர
இன்றென் நெஞ்சம் போலத் தொன்றுநனி
வருந்துமன் அளிய தாமே பெருங்கடல்
நீல்நிறப் புன்னைத் தமிழொண் கைதை
வானம் முழுகிய வயங்கொளி நெடுஞ்சுடரீக்
கதிர்காய்ந்(து) எழுந்தகங் களவி ஞாயிற்று
கைகுறு வனப்பில் தோன்றும்
கைதையம் கானல் துறைவன் மாவே.

வரைவு மலிந்து சொல்லியது. (நற். 163)

205) கருங்கோட்டுப் புன்னைக் குடக்குவாங்கு பெருஞ்சினை
விருந்தின் வெண்குரு(கு) ஆர்ப்பின் ஆய்
வண்மகிழ் நாளவைப் பரிசில் பெற்ற
பண்ணமை நெடுந்தேர்ப் பாணியின் ஒலிக்கும்
தண்ணம் துறைவன் தூதொடும் வந்த
பயன்தெரி பனுவல் பைதீர் பாண
நின்வாய்ப் பணிமொழி களையா பன்மாண்
புதுவீ ஞாழலொடு புன்னை தாஅம்
மணம்கமழ் கானல் மாணலம் இழந்த
இறையேர் எல்வனைக் குறுமகள்
பிறையேர் திருநுதல் பாஅய பசப்பே.

தோழி பாணற்கு வாயின் மறுத்தது. தூதொடு வந்த பாணற்குச்
சொல்லியதூஉமாம். (நற். 167)

206) விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி
மறந்தனம் துறந்த காழ்முனை அகைய
தெய்பெய் தீம்பால் பெய்தினிது வளர்ப்ப

நும்மினும் சிறந்தது நுவ்வை ஆகும்என்று
 அன்னை கூறினள் புன்னையது நலனே
 அம்ம நாணுதும் நுய்மொடு நகையே
 விருத்தின் பாணர் விளரிசை கடுப்ப
 வலம்புரி வான்கோடு நரலும் இலங்குநீர்த்
 துறைகெழு கொண்கநீ நல்கின்
 நிறைபடு நீழல் பிறவுமார் உளவே.

பகற்குறி வந்த தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடாயது. குறி பெயர்த்..
 தீமொம். (நற். 172).

207) நெடுங்கடல் அலைத்த கொடுந்திமில் பரதவர்
 கொழுமீன் கொள்கை அழிமணல் குவைஇ
 மீனெய் அட்டிக் கிளிஞ்சில், பொத்திய
 சிறுதி விளக்கில் துஞ்சும் நறுமலர்ப்
 புன்னை ஒங்கிய துறைவனெடு(டு) அன்னை
 தானறிந் தன்றோ இலனே பானாள்
 சேரியம் பெண்டிச் சிறுசொல் நம்பிச்
 கடுவான் போல நோக்கும்
 அடுபால் அன்னஎன் பசலை மெய்யே.

தோழி சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

(நற். 175).

208) ஆடமை யாக்கம் ஐதுபிசைந் தன்ன
 தோடமை தூவித் தடந்தாள் நாரை
 நலனுணப் பட்ட நல்கூர் பேடை
 கழிபெயர் மருங்கின் சிறுமீன் உண்ணாது
 கைதையம் படுசினைப் புலம்பொடு வதியும்
 தண்ணந் துறைவன் தேரே கண்ணின்
 காணவும் இயைந்தன்று மன்னே நாணி
 நள்ளென் யாமத்தும் கண்படை பெறேளவி
 புள்ளொலி மணிச்செத்(து) ஒர்ப்ப
 விளிந்தன்று மாதவத் தெளிந்தஎன் நெஞ்சே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி செறிப்பறிவுறீஇயது.

(நற். 178).

209) தம்நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து
 பிறநாட்டு(டு) உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
 நெடுநெறி ஒழுக்கை நிலவுமணல் நீத்தி
 அவணுறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம்பெயர்த்(து)

உமணர் போகலும் இன்னா தாகும்
 மடவை மன்ற கொண்க வயின்றோ(று)
 இன்னாது அலைக்கும் ஊதையொ(டு) ஓரும்
 நும்மில் புலம்பின் மாலையும் உடைத்தே
 இனமீன் ஆர்ந்த வெண்குருகு மிதித்த
 வறுநீர் நெய்தல் போல
 வாழாள் ஆதல் சூழா தோயே.

வரைவடை வைத்துப் பிரியும் தலைவற்குத் தோழி சொல்லியது.

(நற். 183)

210) அருளாய் ஆகலோ கொடிதே இருங்கழிக்
 குருளை நீர்நாய் கொழுநின் மாந்தித்
 தில்லையும் பொதும்பில் பள்ளி கொள்ளும்
 மெல்லம் புலம்ப யான்கண் டுகினே
 கல்லென் புள்ளினி கானலத் தொண்டி
 நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் உற்றெனப்
 பல்விதழ் தயங்கிய கூம்பா நெய்தல்
 நீரலைத் தோற்றம் போல
 ஈரிய கழுநூல் நீ நயந்தோள் கண்ணே.

கனலின்கண் நெடுங்காலம் வந்தொழுக ஆற்றாளாயின தோழி
 வரைவு கடாயது.

(நற். 195)

211) கண்டல் வேலிக் கழிசூழ் படப்பை
 முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறைக் குரம்பைக்
 கொழுமீன் கொள்பவர் பாக்கம் கல்லென
 நெடுத்தேர் பண்ணி வரலா னாதே
 குன்றத் தள்ள குவவுமணல் நீத்தி
 வந்தனர் பெயர்வர்கொல் தாமே அல்கல்
 இனையரும் முதியரும் கிணையுடன் குழீஇக்
 கோட்குரு எறித்தெனச் சுருங்கிய நாம்பின்
 முடிமுதிர் பரதவர் மடமொழிக் குறுமகள்
 வலையும் தூண்டி லும் பற்றிப் பெருங்கால்
 திரையெழு பெனவம் முன்னிய
 கொலைவெஞ் சிருஅர் பாற்பட்டனளே.

நெரதுமலர் வரைவுழித் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது.

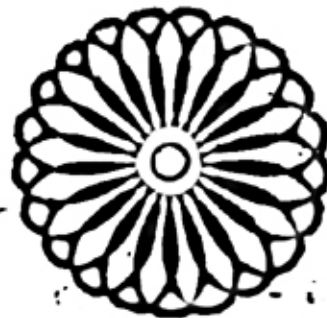
(நற்:207)

212) உரவுத்திரை பொருத பினர்படு தடவு முதல்
 அரவுவாள் வாய முள்ளிலைத் தாழை
 பொன்னேர் தாதின் புன்னையொடு கமழும்
 பல்பூங் கானல் பகற்குறி வந்துநம்
 மெய்கவின் சிதையப் பெயர்ந்தனனி ஆயினும்
 குன்றின் தோன்றும் சூவவுமணல் ஏறிக்
 கண்டனம் வருகம் சென்மோ தோழி
 தண்தார் அகலம் வண்டிமிர்(பு) ஊதப்
 படுமணிக் கலிமர கடைஇ
 நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன் வருஉ மாறே.

வரைவுநீட ஆற்றாளாம் காலத்துத் தோழி வரைவு மலிந்தது.(நற்:235)

213) எல்லை சென்றபின் மலரும் கூம்பின
 புலவுநீர் அடைகரை யாம்பார்ப் போடும்
 அலவனும் அனாவயின் செறிந்தன கொடுங்கழி
 இரைநசை வருத்தம் வீட மரமிசைப்
 புளினும் பிள்ளையொடு வதிந்தன அதனால்
 பொழுதன்(று) ஆதலின் தமிழை வருதி
 எழுதெழில் மழைக்க ... ..

(நற். 385)

துணை நூல் பட்டியல்

1. அருணாசலம் பிள்ளை, மு. தொல்காப்பியம் அகத்திணை இயல் உரைவளம் மதுரைப் பல்கலைக்கழகம். 1975.
2. சுப்ரமணியன் ச. வே., வீராசாமி தா. வே., தமிழ் இலக்கியக்கொள்கை (ஓர் அறிமுகம்) உலகத்தமிழராய்ச்சி. திருவனம், 1975.
3. சாம்பசிவன், தமிழிலக்கியத்தில் நெய்தல் திணை. மீனாட்சி புத்தக நிலையம்.
4. செயராமன், நா. முலைப்பாடல்கள், மதுரைப் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்-1976.
5. செயராமன், நா. களம் கண்ட கருத்துக்கள், குமரன் பதிப்பகம். 1977.
6. மாணிக்கம், வ. சுப. தமிழ்க் காதல், பாரி நிலையம் 1962.
7. வரதராசன், மு. சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை.
8. Tamilannal., Tradition & Talent in Cankam Literature. Madurai Publishing House 1977.
9. Thaninayagam. Xavier S. Landscape and Poetry, Asia Publishing House. 1966.

944057

சென்னை
சென்னை

1. சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண் திணை
2. சுன்ற தாய்
3. திராவிடமொழி ஒப்பியல்
4. களம் கண்ட கருத்துக்கள்
5. சங்கத் தமிழ்ச்செய்யுட் கோவை
6. முல்லைப்பாடல்கள்
7. Life and Letters of Kapilar

பிற இரூப்பவை

1. குறிஞ்சிப் பாடல்கள்
2. மருதப் பாடல்கள்